

JIM NĂSTUREL ȘI CEI 13 SĂLBATICI

MICHAEL ENDE

Jim Năsturel și Lukas, cei mai îndrăgiți mecanici de locomotivă din lume, pornesc într—o nouă aventură. Pe drum spre deșertul de la Capătul Lumii le dau o mână de ajutor oamenilor mării, îi găsesc de lucru lui Nepomuk, dragonul—pe—jumătate, dar o și pierde pe Molly, mica locomotivă a lui Jim.

Pe mare și pe uscat, cei doi prieteni își dovedesc curajul și priceperea în timp ce înfruntă nenumărate pericole, iar cu ajutorul Dragonului de Aur al înțelepciunii speră să dezlege cel mai mare mister dintre toate, cel al originii lui Jim.

Cuprins

CAPITOLUL ÎNTÂI. ÎN CARE POVEȘTEA ÎNCEPE CU O BUFNITURĂ	3
CAPITOLUL AL DOILEA. ÎN CARE JIM ÎȘI IMAGINEAZĂ UN FAR CARE ESTE MARE ȘI MIC ÎN ACELAȘI TIMP.....	7
CAPITOLUL AL TREILEA. ÎN CARE O CĂLĂTORIE IMPORTANTĂ ÎNCEPE.....	11
CAPITOLUL AL PATRULEA. ÎN CARE CĂLĂTORII FAC CUNOȘTINȚĂ CU O FĂPTURĂ CIUDATĂ, DIN CAUZA CĂREIA SE ABAT PRIN MAREA BARBARILOR.....	14
CAPITOLUL AL CINCILEA. ÎN CARE JIM ȘI LUKAS AFLĂ DESPRE CRISTALUL VEȘNICIEI	17
CAPITOLUL AL ȘASELEA. ÎN CARE CEI DOI PRIETENI AFLĂ SECRETUL LUI GURUMUȘ, PRIMUL REGE AL MĂRII ..	20
CAPITOLUL AL ȘAPTELEA. ÎN CARE JIM SE ÎMPIEDICĂ DE SOLUȚIA GHICITORII ȘI LUMÂNĂRILE SE STING	23

CAPITOLUL AL OPTULEA. ÎN CARE DIFERITE LUCRURI DEVIN DE NEMIȘCAT ȘI PENTRU CEI DOI PRIETENI ÎNCEPE O NOAPTE INCOMODĂ	26
CAPITOLUL AL NOUĂLEA. ÎN CARE JIM CAUTĂ O DEOSEBIRE ȘI DIVERSE LUCRURI ÎNCEP SĂ ZBOARE.....	28
CAPITOLUL AL ZECELEA. ÎN CARE JIM ȘI LUKAS INVENTEAZĂ PERPETUUMOBILUL	30
CAPITOLUL AL UNSPREZECELEA. ÎN CARE BĂTRÂNA EMMA SE RIDICĂ ÎN AER ȘI INVENTATORII NOȘTRI IAU ÎN SFÂRȘIT MICUL DEJUN	32
CAPITOLUL AL DOISPREZECELEA. ÎN CARE PERPETUUMOBILUL APROAPE CĂ SE LOVEȘTE DE CUNUNA LUMII .	35
CAPITOLUL AL TREISPREZECELEA. ÎN CARE CEI DOI PRIETENI SUNT LUAȚI DREPT UN MIRAJ	38
CAPITOLUL AL PAISPREZECELEA. ÎN CARE JIM ȘI LUKAS SALVEAZĂ DOI PRIETENI DE DOI MONȘTRI	41
CAPITOLUL AL CINCISPREZECELEA. ÎN CARE LUKAS ȘI JIM GĂSESC UN OPERATOR PENTRU STÂNCILE MAGNETICE ALE MARELUI GURUMUȘ	44
CAPITOLUL AL ȘAISPREZECELEA. ÎN CARE O FĂPTURĂ A APEI ȘI UNA DE FOC SE ÎMPRIETENESC PENTRU PRIMA OARĂ DUPĂ SUTE DE MII DE ANI.....	48
CAPITOLUL AL ȘAPTESPREZECELEA. ÎN CARE JIM TRECE PRINTR—O EXPERIENȚĂ DUREROASĂ ȘI LUKAS PUNE LA CALE UN PLAN ÎNDRĂZNETJ	51
CAPITOLUL AL OPTSPREZECELEA. ÎN CARE CĂLĂTORII NOȘTRI VĂD UN ORAȘ BIZAR PE FUNDUL MĂRII	54
CAPITOLUL AL NOUĂSPREZECELEA. ÎN CARE O SCRISOARE CU GREȘELI DE ORTOGRAFIE ÎI ÎNDRUMĂ PE PRIETENI PE DRUMUL CEL BUN	57
CAPITOLUL AL DOUĂZECILEA. ÎN CARE DRAGONUL DE AUR AL ÎNȚELEPCIUNII SE TREZEȘTE	60
CAPITOLUL AL DOUĂZECI ȘI UNULEA. ÎN CARE APARE UN VAPOR ALBASTRU CA MAREA CU UN PASAGER CLANDESTIN	64
CAPITOLUL AL DOUĂZECI ȘI DOILEA. ÎN CARE ARE LOC MAREA BĂTĂLIE NAVALĂ CU CEI 13 SĂLBATICI	67
CAPITOLUL AL DOUĂZECI ȘI TREILEA. ÎN CARE CORABIA CU PÂNZE ROȘII CA SÂNGELE AJUNGE PE TĂRÂMUL—CARE—N—AR—TREBUI—SĂ—FIE.....	72
CAPITOLUL AL DOUĂZECI ȘI PATRULEA. ÎN CARE JIM VEDE STEAUA DIN MIJLOCUL FURTUNII	74
CAPITOLUL AL DOUĂZECI ȘI CINCILEA. ÎN CARE JIM NĂSTUREL AFLĂ MISTERUL ORIGINII LUI	78
CAPITOLUL AL DOUĂZECI ȘI ȘASELEA. ÎN CARE LUI PING PONG MERITĂ SĂ I SE RIDICE STATUIE ȘI DRAGONUL DE AUR AL ÎNȚELEPCIUNII CADE ÎN DIZGRAȚIE LA CURTEA ÎMPĂRATULUI MANDALEI.....	82
CAPITOLUL AL DOUĂZECI ȘI ȘAPTELEA. ÎN CARE NEDREPTATEA E ÎNDREPTATĂ	85
CAPITOLUL AL DOUĂZECI ȘI OPTULEA. ÎN CARE PIRAȚII SE CĂIESC ȘI COMPUN UN NOU CÂNTEC	88
CAPITOLUL AL DOUĂZECI ȘI NOUĂLEA. ÎN CARE PRINȚUL MYRRHEN ÎȘI GĂSEȘTE REGATUL	92
ULTIMUL CAPITOL. ÎN CARE POVESTEA SE TERMINĂ CU ALTE CÂTEVA SURPRIZE.....	95

CAPITOLUL ÎNTÂI. ÎN CARE POVESTEA ÎNCEPE CU O BUFNITURĂ

În Lummerland era vreme frumoasă mai tot timpul. Dar existau, firește, și câteva zile în care ploua. Erau rare, dar parcă tocmai de aceea turna cu găleata. Și o astfel de zi era și cea în care începe povestea noastră. Ploua și ploua și tot ploua.

Jim Năsturel stătea în bucătarioara doamnei Waas; era acolo și prințesa Li Si, care avea două săptămâni de vacanță. De fiecare dată când venea în vizită, îi aducea câte—un cadou simpatic lui Jim. Odată îi adusesese un glob de sticlă care avea înăuntru un peisaj mandalier peste care ningeă când îl scuturai. Altă dată îi adusesese o umbrelă de soare din hârtie colorată sau o ascuțitoare practică, în formă de locomotivă.

Însă de data asta îi aduse o minunată cutie de vopsele mandaliere. Cei doi copii stăteau la măsuta din bucătărie, unul în fața altuia, și pictau. Doamna Waas se așezase între ei. Își pusese ochelarii și citea cu voce tare dintr—o carte groasă de povești, în timp ce croșeta un fular pentru băiat.

Era o poveste frumoasă și fascinantă, numai că Jim privea mereu preocupat afară pe fereastră, pe care curgeau șiroaie de apă. Ploaia era atât de deasă, că abia dacă puteai să vezi până la gara lui Lukas, unde sub acoperiș Molly, mica locomotivă, stătea în siguranță și ferită de umezeală lângă pântecoasa și bătrâna Emma.

Dar să nu credeți că era o ploaie mohorâtă, ca din acelea care mai cad uneori pe la noi. Nu, nici pomeneală, fiindcă în Lummerland nici vremea rea nu era tocmai rea, ci veselă și poznașă. Era ca un fel de concert acvatic. Picăturile de ploaie făceau pic și pleosc și se loveau jucăușe de pervazuri, burlanele gâlgăiau și bolboroseau, iar aversele biciuiau băltoacele, scoțând un zgomot de parcă o mulțime de oameni entuziasmați ar fi bătut din palme.

Jim îl văzu pe Lukas ieșind din mica lui gară. Mecanicul de locomotivă clipi întrebător spre cer, se urcă în Emma și ieși cu ea în ploaie. Molly rămase la adăpost în gară. Mica locomotivă era cam pe jumătate cât Emma. Era suficient de mare să meargă pe șine, iar o jumătate de supus ca Jim încăpea ușor în cabina ei.

Lukas dădu doar câteva ture, pentru ca nimeni să nu poată spune că transportul feroviar din Lummerland nu face față vremii proaste. Apoi o aduse pe Emma înapoi lângă Molly, sub acoperișul gării, își ridică gulerul, își trase șapca pe ochi și porni cu pași mari spre casa doamnei Waas. Jim sări de pe scaun și—i deschise ușa prietenului său.

—Brrr, ce mai vreme! mormăi Lukas, în timp ce intră scuturându—și șapca.

—Bună ziua, Lukas! spuse Jim bucuros.

—Bună ziua, *colega*! răspunse Lukas.

Jim nu știa ce înseamnă cuvântul acela, dar înțelegea că e un lucru pe care și—l spun mecanicii de locomotivă între ei. Se uită pe furiș la Li Si să vadă dacă îl auzise și ea. Dar micii prințese nu i se păru nimic special.

Lukas le salută pe doamne, apoi se așeză la masă pe un fotoliu și întrebă:

—Aș putea oare să primesc o cană de ceai fierbinte cu o dușcă de rom?

—Firește, Lukas, ceaiul cald te ferește de răceală pe o vreme ca asta, spuse doamna Waas prietenos. Li Si mi—a adus o cutie din cel mai bun ceai mandalier și cred că am și o picătură de rom pe undeva.

În timp ce doamna Waas pregătea ceaiul și un miros din cale—afară de îmbietor se răspândea în bucătarioară, Lukas se uită la picturile lui Jim și ale lui Li Si. Apoi, fiindcă urma să fie pusă masa, copiii dădură la o parte ustensilele de pictat. La sfârșit, doamna Waas le făcu o surpriză și aduse un pandișpan auriu și presărat cu zahăr pudră. Nici nu mai e nevoie să vă spun că avea un gust fără egal, fiindcă doamna Waas era o adevărată maestră în astfel de chestiuni.

După ce nu mai rămase nici măcar o firimitură pe masă, Lukas se făcu comod și—și umplu pipa. Jim își scoase și el pipa, pe care mica prințesă i—o dăduse pe vremuri drept cadou de logodnă. Doar că el nu știa să fumeze. Lukas îl sfătui să nu se apuce de fumat și—i explicase că cei care încep să fumeze de mici se opresc din crescut. La adulți nu contează, fiindcă au crescut suficient, dar Jim nu era decât

jumătate de supus și cu siguranță că n—ar fi vrut să rămână așa toată viața.

Afară se lăsa întunericul și ploaia se mai potolise. În bucătărie era cald și bine.

—Li Si, de mult voiam să te întreb ceva, începu Lukas după ce—și aprinse cu ușurință pipa. Ce mai face dragonul Mahlzahn?

—Încă doarme buștean, răspunse mica prințesă cu vocea ei frumoasă ca de pasăre mică. Dar arată minunat. Strălucește din cap până—n vârful cozii, de parcă ar fi făcut din aur curat. Tata a pus să fie păzit zi și noapte, ca să nu—l deranjeze nimeni din somnul lui fermecat. A ordonat să—i fie dat de veste de—ndată ce începe să se trezească. După aceea vă va anunța și pe voi imediat.

—Bine, spuse Lukas, nici nu cred că mai durează mult. Dragonul zicea că se va trezi din nou într—un an.

—După socoteala învățaților noștri, răspunse fata, mai sunt trei săptămâni și o zi până la marele moment.

—Atunci o să—l întreb pe dragon, în primul și—n primul rând, de unde m—au furat cei treisprezece pirați și cine sunt eu cu adevărat, spuse Jim.

Magazinul doamnei Waas

FURNIZORUL CURȚII REGALE DIN

Lummerland

STRADA GĂRII NR. 3. NUMĂR TELEFON: 3

LUMMERLAND, Data...

Rețetă pentru pandișpan sau prăjitură cu cafea

Nr. 1. ingrediente: Cine vrea să facă un pandișpan, are nevoie de următoarele: gălbenuș de ou, zahăr, albuș de ou, făină, migdale sau nuci. După ce le ai pe toate, poți să începi.

Nr. 2. pregătirea: Ia mai întâi două lingurițe de gălbenuș, pune—le, într—un castronăș și adaugă zahăr — să cântărească cât vreo șase boabe. Trebuie să folosiți fie un cântar pentru păpuși, fie unul normal. Pune într—un alt castron toată făina — să cântărească, de asemenea, cât șase boabe. Dă pe răzătoare o migdală sau o nucă sau taie—o cât de mic poți. Deocamdată pune—le deoparte. Urmează albușul de ou, pe care—l pregătești după cum urmează: pune șase lingurițe, pentru păpuși cu albuș (atenție, e complicat!) într—o ceașcă, ia o furculiță sau un tel și bate albușul până când se face o spumă grosă, albă și tare. Acum ia forma de pandișpan, unge—o pe dinăuntru cu puțină grăsime sau unt și presară bucățile de nucă sau migdală. Pregătirea a ajuns la final și urmează:

Nr. 3. coacerea: Gălbenușul cu zahărul trebuie frecate până când se formează mici bașici. Când e gata, mai amestecă puțin și adaugă făină cu grijă, câte—o linguriță pe rând. După ce ai amestecat toată făina, pune albușul de ou. După ce ai amestecat totul bine, nu ai voie să mănânci aluatul de îndată, ci pune—l în forma de pandișpan și bag—o la cuptor. Trebuie, lăsat să se coacă până se rumenește. Dacă ai urmat rețeta îndeaproape, o să vezi ce delicios, o să fie.

*Doamna Waas îți urază
Poftă bună!*

—Ah, da! oftă doamna Waas cu tristețe.

Se temea ca nu cumva Jim să plece pentru totdeauna din Lummerland și de lângă ea.

Însă alteori înțelegea că băiatul trebuie să afle misterul originii lui. De aceea nu mai zise nimic, ci doar mai oftă încă o dată din adâncul inimii.

Apoi Jim scoase cutiuța cu jocuri și se jucară toți patru *Nu te supăra, frate! Prinde pălăria* și ce alte jocuri mai erau acolo.

Cel mai des câștiga, evident, tânăra prințesă. Nu era nimic nou în asta, dar Jim încă nu se putea împăca cu ideea. O plăcea cu adevărat pe Li Si, dar ar fi plăcut—o și mai mult dacă n—ar fi fost atât de deșteaptă. Ar fi lăsat—o să mai câștige din când în când, dar asta nu se putea, pentru că ea câștiga întotdeauna.

Între timp afară se făcuse întuneric și ploaia se oprise. Brusc se auzi o bătaie în ușă.

Doamna Waas deschise ușa și domnul Armel păși înăuntru, își strânse umbrela, o puse într—un colț, își dădu jos pălăria și făcu o plecăciune.

—Bună seara, bună seara tuturor! După cum văd, sunteți ocupați cu interesanta activitate a jocurilor.

Știți, domnii și doamnele mele, eram acasă la mine și mă simțeam cam singur și—apoi mi—am zis că, dacă

nu v—ar deranja, aș veni puțin să mă bucur de compania dumneavoastră.

—Nu ne deranjează deloc, spuse doamna Waas cu prietenie și puse o ceașcă pe masă pentru domnul Armel, în care turnă ceai dintr—un ceainic mare și pântecos. Luați loc, domnule Armel!

—Mulțumesc, răspunse domnul Armel și se așază. Vreau să vă mărturisesc că mă gândesc de multă vreme la ceva și aș vrea să aflu și părerea dumneavoastră. Uitați cum stau lucrurile: fiecare locuitor din Lummerland are un scop aici — în afară de mine. Eu nu fac decât să ies să mă plimb și să fiu guvernat — asta e tot. Trebuie să recunoașteți că pe termen lung e destul de nesatisfăcător.

—Ce tot spuneți! interveni doamna Waas. Nouă ne place de dumneavoastră așa cum sunteți.

Mica prințesă spuse și ea:

—Ba tocmai de aceea.

—Vă mulțumesc, răspunse domnul Armel, numai că nu poți să zici că ai și tu o viață dacă doar există și—atât. Tot ce pot spune despre mine în privința asta e că sunt o persoană neobișnuit de educată și că dispun de informații care uneori mă umplu și pe mine de uimire.

Lukas se lăsa înapoi în fotoliu, pufăi tăcut și câteva cerculețe de fum se ridicară spre tavan, apoi spuse, măsurându—și cuvintele:

—Domnule Armel, cred că o să vă aflați scopul într—o zi. În clipa aceea se auzi de—afară o bufnitură puternică,

de parcă ceva se lovise de insulă.

—Cerule mare! strigă doamna Waas și aproape că—i scăpă ceainicul din mâini de frică. Ați auzit?

Lukas sărise deja în picioare și—și pusese șapca pe cap.

—Haide, Jim, să mergem să vedem ce se—ntâmplă! Cei doi prieteni alergară spre Noul Lummerland, locul din care venise zgomotul. Ploaia se oprise, dar era beznă și dură ceva până când ochii li se obișnuiră cu întunericul. Nu puteau să vadă decât conturul unui obiect foarte mare.

—Poate că—i o balenă, spuse Jim.

—Nu, nu se mișcă, zise Lukas. Pare să fie mai degrabă un vapor mic.

—Hei! Hei! se auzi brusc o voce. E cineva acasă?

—Da, pe cine căutați? răspunse Lukas.

—Nu sunt pe insula Lummerland? întrebă vocea.

—Sunteți pe Noul Lummerland, îl lămură Lukas. Cine e acolo?

—Sunt poștașul, zise vocea destul de jalnică din întuneric. M—am rătăcit din cauza vremii proaste din după—amiaza asta. Și, fiindcă e atât de întuneric că nu—ți mai vezi nici mâinile în fața ochilor, am intrat cu vaporul în mal, din păcate. Îmi pare foarte rău, vă rog să mă iertați!

—Nu face nimic! strigă Lukas. Doar nu s—a întâmplat nimic! Dar coborâți de pe vapor, domnule poștaș!

—Chiar aș vrea să cobor, răspunse poștașul, dar am un sac plin ochi cu scrisori pentru Lukas, mecanicul de locomotivă, și pentru Jim Năsturel. E atât de greu, că nu pot să—l duc de unul singur.

Cei doi prieteni urcară pe vapor și—l ajutară pe poștaș să coboare sacul pe uscat. Împreună reușiră să aducă încărcătura până—n bucătărie.

Erau scrisori de toate culorile, formele și mărimile, cu cele mai rare timbre, fiindcă veneau din Indochina și Feldmoching, din China și Stuttgart, de la Polul Nord și Ecuator, din toate țările străine. Expeditorii erau copii, iar mulți dintre ei — care, asemenea lui Jim, nu știau să scrie — dictaseră scrisorile sau pur și simplu le pictaseră. Toți auziseră sau citiseră despre aventurile celor doi prieteni și voiau să știe mai multe despre una sau alta, sau îi invitau pe Jim și Lukas în vizită, ori le scriseseră doar ca să le spună cât de mult îi apreciază. Cu siguranță că unii dintre cititorii mei vor vrea să știe dacă scrisorile lor erau printre ele. Sigur că erau. Mi s—a confirmat explicit. Pe lângă acestea, mai erau scrisori de la copiii pe care Jim și Lukas îi salvaseră din Kummerland, Cetatea Dragonilor, odată cu mica prințesă.

—Trebuie să îi răspundem fiecăruia în parte, spuse Lukas.

—Dar... spuse Jim speriat, eu... eu nu știu să scriu.

—Ah, da, așa e, mormăi Lukas. Atunci trebuie să mă ocup singur de asta.

Jim nu spuse nimic. Pentru prima oară în viață voia să poată citi și scrie și era pe punctul de a

recunoaște asta cu voce tare când mica prințesă îi zise pe un ton cam răutăcios:

—Vezi!

N—a zis nimic altceva, dar a fost suficient să—l facă pe Jim să se răzgândească.

—Dar azi e deja prea târziu, spuse Lukas. O să mă ocup de asta mâine.

—Așa e cel mai bine, spuse și poștașul. O să aștept aici până atunci, ca să pot lua mâine scrisorile voastre.

—E drăguț din partea dumneavoastră, spuse Lukas.

—Dacă vreți, intră si domnul Armel în vorbă, haideți să stați peste noapte la mine. Am putea să ne întreținem puțin vorbind despre geografie, o știință despre care dumneavoastră, poștaș fiind, cu siguranță că știți o grămadă de lucruri și care pe mine mă interesează nespus de mult.

—Cu plăcere, răspunse poștașul bucuros și se ridică. Vă doresc tuturor noapte bună! Trebuie să fie frumos să ai atâția prieteni, le spuse el lui Lukas și Jim.

—Da, răspunse Lukas cu un rânjet pe față, așa e. Nu—i așa, Jim?

Jim dădu din cap.

—E mai mult de—atât! explică domnul Armel cu un aer important. E chiar înălțător. Noapte bună, domnii și doamnele mele!

Și cu asta ieși pe ușă, îndreptându—se spre casă. Poștașul îl urmă, dar se întoarse și strigă în urma lui:

—Apropo, pentru că am avut micul accident în care am intrat cu vaporul în insulă, mâine—dimineață o să mă duc la regele Alfons al XII—lea Fără un Sfert ca să—mi cer iertare.

Spunând asta, intră în casa domnului Armel. Lăsând în urma sa o dâră de fum, Lukas le ură și el noapte bună și se îndreptă spre gara în care micuța Molly dormea fericită lângă pântecoasa Emma.

Curând după aceea se stinseră toate luminile la ferestrele caselor din Lummerland. Locuitorii insulei se băgară în pat, în timp ce vântul șuiera printre copaci și valurile mari și mici continuau să lovească țărmurile țării.

CAPITOLUL AL DOILEA. ÎN CARE JIM ÎȘI IMAGINEAZĂ UN FAR CARE ESTE MARE ȘI MIC ÎN ACELAȘI TIMP

A doua zi, cerul era încă întunecat și acoperit de nori. Primul lucru pe care Jim și-l aduse aminte când se trezi fu un vis ciudat din noaptea care trecuse. Se făcea că stătea sub un copac înalt, care era uscat și mort. Pe crengile lui nu creștea nicio frunză, iar scoarța îi căzuse, astfel încât puteai să—i vezi trunchiul gol și uscat. Acesta era distrus, de parcă ar fi fost lovit de nenumărate fulgere. Pe crengile cele mai înalte ale acelui copac uriaș și mort stătea o pasăre mare, amărâtă și slăbănoagă. Pasărea stătea complet nemișcată, dar din ochi îi curgeau lacrimi uriașe, mari ca niște baloane cu aer cald, care mai apoi cădeau pe pământ. Jim voia să fugă, fiindcă îi era teamă că avea să se înece dacă lacrimile uriașe ajungeau jos la el. Dar pasărea îi strigase:

—Jim Năsturel, nu fugi, te rog! Jim rămase locului uimit și o întrebă:

—De unde mă cunoști, pasăre mare?

—Doar ești prietenul meu, spuse pasărea.

—Ce—aș putea să fac pentru tine, biată pasăre mare?

—Ajută—mă să cobor din copacul ăsta îngrozitor și mort, Jim, îi răspunse pasărea, altfel aici o să—mi dau duhul. Sunt atât de singură, atât de înspăimântător de singură.

—Dar nu poți să zbori? îi strigă Jim. Doar ești pasăre.

—Dar, Jim, oare chiar nu mă mai recunoști? îl întrebă pasărea, cu o voce sfâșietor de tristă. Cum aș putea să zbor?

—Nu mai plânge, te rog, îi spuse Jim, mă sperie cât de mari sunt lacrimile tale. Dacă o să cadă pe mine, o să mă înece. Apoi n—o să te mai pot ajuta.

—Dar lacrimile mele nu sunt mai mari decât ale tale, îl contrazise pasărea. Uită—te în urma ta!

Jim urmări cu privirea una dintre lacrimile care cădeau și spre surprinderea lui o văzu făcându—se din ce în ce mai mică pe măsură ce ajungea mai jos. Și, când îi cădeau în cele din urmă pe mână, lacrimile se simțeau ca niște stropi minusculi.

—Cine ești tu, pasăre mare? o întrebă Jim. La care pasărea strigă:

—Dar uită—te bine la mine!

Atunci lui Jim i se păru că vede brusc mai bine, iar pasărea zici că nu mai era pasăre, ci era chiar domnul Tur Tur. Apoi se trezi.

Încă se gândea la ce visase când se așeză la masă cu doamna Waas și mica prințesă.

—Încă mai ești supărat pe mine pentru ieri? îl întrebă mica prințesă în cele din urmă, fiindcă îi părea rău că—l necăjise pe Jim.

—Pentru ieri? răspunse Jim absent. De ce?

—Pentru că ți—am spus „Vezi!” că nu știi să scrii.

—A, nu m—am supărat, Li Si.

Abia când Lukas veni și îi întrebă pe toți dacă au dormit bine, își povesti Jim ciudatul vis. După ce termină, Lukas nu zise nimic o vreme, ci doar pufăi nori groși de fum.

—Uriașul Părelnic, mormăi el. Mă gândesc des la el. Fără el ne—am fi pierdut în deșertul de la Capătul Lumii.

—Oare cum îi merge? se întrebă Jim.

—Cine știe? spuse Lukas. Poate că încă trăiește singur—singurel în oaza lui.

După ce terminară de mâncat, doamna Waas luă vasele de pe masă și mica prințesă o ajută să le spele și să le usuce, în timp ce Lukas și Jim începură să răspundă scrisorilor primite. Lukas scria și Jim îl ajuta cum putea, pictându—și fața neagră sub fiecare scrisoare, ca semnătură, împăturind hârtiile, băgându—le în plic, lipind timbrele și apoi închizând plicurile.

După ce terminară de răspuns la toate, pe Lukas, mecanicul de locomotivă, începu să—l doară mâna de la atâta scris, deși era un om cu adevărat puternic. Iar Jim, care lipise toate timbrele și linse toate scrisorile ca să le poată închide, se sprijini epuizat de spătarul scaunului și spuse:

—Blai de mline, cle dle—alm mai mlunclit.

Voia să zică „Vai de mine, ce de—am mai muncit!", dar i se încheiase limba—n gură. Fu nevoit să se mai spele pe dinți încă o dată și să facă gargară, altfel n—ar fi putut să ia prânzul cu ceilalți.

La amiază veniră poștașul și domnul Armel. Tocmai ce fuseseră la regele Alfons și primiseră însărcinarea să—i cheme pe toți supușii în audiență. Așa că porniră cu toții înspre castel.

Regele stătea ca de obicei pe tron, îmbrăcat în halatul din mătase roșie, cu coroana pe cap și cu papucii lui cadrilați în picioare. Lângă el, pe o măsuță neobișnuită, se afla telefonul imens de aur.

—Dragii mei supuși, spuse el și făcu un semn prietenos cu mâna spre fiecare, vă doresc să aveți o zi bună.

După care domnul Armel luă cuvântul:

—Și noi îi dorim Maiestății Voastre o zi cât mai bună și vă anunțăm cu supușenie că prezența noastră este completă.

—Atunci... începu regele dregându—și glasul de câteva ori, pentru a—și aduna gândurile. Îmi pare cu adevărat rău, dragii mei supuși, dar trebuie să vă spun că motivul pentru care v—am chemat azi aici este unul foarte serios. E chiar, într—o anumită măsură...

Regele își mai dresă glasul încă o dată și se uită puțin pierdut de la unul la altul.

—Vreți să ne informați despre o decizie pe care ați luat—o, Maiestate? sări doamna Waas ca să—l ajute.

—Sigur că asta vreau, continuă regele. Dar nu e atât de ușor. Am luat mai multe hotărâri, două mai exact. Prima hotărâre este că am hotărât să vă împărtășesc hotărârea luată. Ceea ce am făcut chiar acum, și prin urmare mi—am dus la îndeplinire prima hotărâre.

Regele își dădu jos coroana, suflă pe ea și o curăță cu o mânecă a halatului, așa cum făcea de fiecare dată când se rătăcea în gândurile lui încurcate și avea nevoie de ceva timp ca să le descurce. În cele din urmă își puse coroana înapoi pe cap, potrivit—o bine, și continuă:

—Dragii mei supuși, accidentul de ieri cu vaporul poștei a arătat că lucrurile nu mai pot continua așa. Ar fi mult prea periculos. În limbaj guvernamental, asta se cheamă o „situație serioasă". Asta înseamnă ceva ce nu mai poate continua așa.

—Și ce anume nu mai poate continua așa, Maiestate? întrebă Lukas.

—Doar ce v—am spus, oftă regele Alfons și—și șterse cu batista câțiva stropi de sudoare de pe frunte, fiindcă audiența începea să—l obosească.

Supușii așteptară tăcuți până când regele își reveni în fire și continuă:

—Nu puteți înțelege voi toate astea, pentru că sunt prea complicate. Principalul este că eu înțeleg, doar de asta sunt rege. Deci v—am comunicat deja prima mea hotărâre, iar a doua e după cum urmează: trebuie să se—ntâmples ceva!

—Ce trebuie să se întâmples, Maiestate? întrebă Lukas precaut.

—O să vă explic, spuse regele. Sta—Uni—ale—Lu—și—No—Lu sunt în pericol.

—Cine? întrebă Lukas.

—Sta—Uni—ale—Lu—și—No—Lu. E o prescurtare, fiindcă în limbajul oficial se folosesc mereu prescurtări. Înseamnă Statele Unite ale Lummerland—ului și Noului Lummerland.

—Aha! răspunse Lukas. Și de ce sunt în pericol?

Regele îi explică:

—Ieri, vaporul poștei s—a lovit de țărmlul No—Lu, fiindcă era foarte întuneric. Înainte poșta venea la noi doar din când în când, dar de când avem relații diplomatice cu Mandala traficul maritim s—a întetit. Nava imperială a prietenului meu Pung Ging, împăratul Mandalei, vine acum în fiecare lună. Cine știe ce s—ar putea întâmpla dacă s—ar lovi pe întuneric de unul dintre țărmlurile noastre. Și de—aceea am hotărât că trebuie să se—ntâmples ceva.

—Cât se poate de corect! strigă domnul Armel. E o decizie înțeleaptă. Trăiască, trăiască Măria Sa regele!

—O clipă, spuse Lukas gânditor. Maiestate, încă n—ați spus ce trebuie să se—ntâmples.

—Dragul meu Lukas, zise regele pe un ton de reproș, tocmai de aceea v—am adunat pe toți aici, ca să aflăm asta. Doar nu pot să le fac pe toate de unul singur. Tot timpul mi l—am dedicat luării acestor două hotărâri. Doar știți asta.

Lukas se gândi o clipă, apoi sugeră:

—Ce—ar fi dacă am construi un far?

—Este o idee extraordinară! strigă domnul Armel. Ar trebui să fie un far suficient de înalt ca vapoarele

să—lpoată vedea de departe.

—Întrebarea este unde am putea construi un far atât de mare, spuse regele îngrijorat. Ar trebuie să fie destul de gros la bază ca să nu se prăbușească. Dar noi n—avem loc pentru un turn atât de gros și de înalt.

—Asta așa e, spuse Lukas gânditor. Trebuie deci să găsim un far care să fie mare fără să ocupe prea mult loc.

Toți se uitară pierduți unii la ceilalți.

—Așa ceva nu există, adăugă domnul Armel după o vreme. Un lucru este ori mare, ori mic, dar nu poate fi amândouă în același timp. Este dovedit științific.

Regele Alfons al XII—lea Fără un Sfert oftă trist.

—Dar deja am luat hotărârea. Nu pot să mi—o revoc, regii nu fac așa ceva! O hotărârea e o hotărâre și nu accept să nu fie dusă la îndeplinire!

—Dar dacă nu există, adăugă doamna Waas împăciuitoare, atunci poate c—ar fi mai înțelept să nu facem nimic.

—E îngrozitor! spuse regele înspăimântat. În limbaj oficial, asta se numește o criză și e aproape ca o revoluție!

—Oribil! se bâlbâi domnul Armel și păli un pic. Maiestate, pot să vă asigur în numele tuturor supușilor că noi nu vom lua partea la această revoluție!

—Mulțumesc, mulțumesc! răspunse regele Alfons al XII—lea Fără un Sfert și făcu un semn cu mâna. Dar asta nu mă ajută cu nimic. Încă ne confruntăm cu o criză. Vai, ce mă fac eu acum?!

—Știu eu ce! strigă Jim dintr—odată.

Toate privirile se întoarseră spre el și tristețea de pe figura regelui dispăru. Cu o voce plină de speranță, spuse:

—Ați auzit? Știe ceva. Jumătatea de supus Jim Năsturel are cuvântul.

—Oare nu putem... începu Jim entuziasmat. Oare nu putem să—l aducem pe domnul Tur Tur în Lummerland și să—l folosim ca far? Ocupă foarte puțin loc, dar de departe pare mare cât un far. Dacă ar sta noaptea cu o lampă în mână pe vârful muntelui, atunci ar putea fi văzut de departe. Poate locui în Noul Lummerland dacă—i construim o casă mică acolo. Și atunci nici n—ar mai fi așa de singur.

Pentru câteva clipe, toți tăcură uluiți, apoi Lukas spuse:

—Jim, băiete, asta e o idee excelentă!

—Chiar mai mult de—atât, adăugă domnul Armel cu degetul arător în aer. Este o idee genială!

—Oricum, e cel mai bun plan pe care l—am auzit vreodată, spuse Lukas și—i întinse mâna neagră de ulei lui Jim.

Jim i—o întinse și el pe—a lui și—și strânsă mâinile râzând. Uimită, mica prințesă îl îmbrățișă și—i dădu un pupic, iar doamna Waas spuse de mai multe ori, plină de mândrie:

—Ah, băiatul ăsta, băiatul ăsta! Ce idei mai are! Regele Alfons ridică mâna pentru a le cere să tacă și, când gălăgia se potoli, spuse vesel:

—Criza regatului a luat sfârșit!

—Ura! Ura! Ura! strigă domnul Armel, aruncându—și pălăria în sus.

—Dar, înainte să iau hotărârea asta, trebuie să știu ceva, continuă regele. Acest domn Tur Tur este, așa cum ne—au povestit Lukas și Jim, un Uriăș Părelnic.

—Da, spuse Jim, chiar asta e. Am verificat.

—Bine, răspunse regele. Și s—a retras în deșertul de la Capătul Lumii pentru ca nimeni să nu se mai sperie de el?

—Da, spuse Jim, dar este foarte de treabă și prietenos.

—Te cred pe cuvânt, răspunse regele, dar, dacă ar locui la noi, nu ne—am speria de el? Nu mă gândesc decât la binele supușilor mei, firește.

Acum luă Lukas cuvântul.

—Maiestate, spuse el, nu trebuie să vă faceți griji. Din fericire, Lummerland este atât de mic, că nu *poți* să—l vezi pe domnul Tur Tur de foarte departe. Iar de aproape pare la fel de obișnuit ca mine și ca dumneavoastră. Numai vapoarele îl vor putea vedea de departe, dar atunci chiar e de folos că pare atât de mare, mai ales noaptea, fiindcă trebuie să fie far.

—Dacă așa stau lucrurile, spuse regele Alfons al XII—lea Fără un Sfert, atunci hotărâsc ca domnul Tur Tur să fie adus aici.

—Păi, băiete, îi șopti Lukas lui Jim amical, haide să pornim din nou la drum!

—De—acord, spuse Jim, radiind și zâmbind larg, ca să i se vadă dinții albi.

—Cerule mare! strigă doamna Waas și—și ridică mâinile deasupra capului, fiindcă abia atunci înțelese ce însemnau toate astea. Doar nu vreți să mai plecați într—o aventură din asta înspăimântătoare?

—Dragă doamnă Waas, spuse Lukas zâmbind, nu e un lucru care poate fi evitat. Nu cred că domnul Tur Tur ar veni aici de unul singur.

—Audiența s—a încheiat, anunță regele.

Dădu mâna cu toți supușii și chiar și cu poștașul, iar aceștia părăsiră castelul. Rămas singur, regele Alfons al XII—lea Fără un Sfert se sprijini cu un oftat de ușurare de spătarul moale al tronului. Nenumăratele hotărâri pe care le luase și criza regatului îl obosiseră. Dar, când își închise ochii pentru puiul de somn de după—amiază, un zâmbet satisfăcut i se mai vedea încă pe buze.

CAPITOLUL AL TREILEA. ÎN CARE O CĂLĂTORIE IMPORTANTĂ ÎNCEPE

În timp ce trupa se aduna din nou în bucătărioara doamnei Waas, poștașul spuse:
—După cum văd, ați răspuns deja la scrisori. Chestia asta cu farul este și ea hotărâtă. Înseamnă că pot să—mi văd și eu de drum.
—Încotro porniți mai departe? întrebă doamna Waas. Dacă se—ntâmplă să mergeți în Mandala, atunci îi puteți lua pe Jim, pe Lukas și pe Li Si cu dumneavoastră. Asta m—ar liniști numaidecât.
—I—aș lua cu plăcere, răspunse poștașul, dar din păcate n—o să ajung curând în Mandala. Mai întâi trebuie să mă duc în Insulele Canare. Trebuie să duc câteva scrisori acolo și să iau câțiva canari care vor să ajungă la rudele lor din Harz.
—Și, oricum, îi explică Jim, noi vrem să pornim la drum tot cu Emma, ca data trecută. Ce părere ai, Lukas?
—Hmm, mormăi Lukas și dădu din cap gânditor, n—am nimic împotrivă. Mă întreb numai dacă modul ăsta de—a călători e tocmai potrivit pentru Li Si.
—Asta așa e, spuse Jim și o măsură pe Li Si cu privirea, în sufletul micii prințese se dădea o luptă. Ar fi fost teribil de plăcut, firește, să plece din nou pe mare cu o locomotivă călăfătuită, dar o asemenea călătorie era și din cale—afară de înspăimântătoare. Dacă i—ar prinde o furtună și i s—ar face rău de mare? Dacă o balenă imensă ar înghiți locomotiva cu toți pasagerii ei? Dacă Emma se pomenea cu o crăpătură și se duceau toți la fund?
Prințesa începu să se gândească la o mie de lucruri înfricoșătoare care s—ar putea întâmpla. Așa că spuse:
—Nu vreau să mă duc înapoi în Mandala. Vacanța mea încă nu s—a sfârșit.
—E foarte înțelept! fu de părere doamna Waas. Rămâi liniștită aici, Li Si! O să am și eu pe cineva care să—mi țină de urât și să mă ajute cu magazinul.
Între timp, poștașul pusese toate scrisorile în sacul lui mare. Jim și Lukas îl însoțiră până la graniță. Apoi își luară rămas—bun și poștașul plecă mai departe.
După ce vaporul dispăru la orizont, cei doi prieteni se întoarseră în mica gară, pentru a le verifica pe Emma și pe Molly.
Jim mângâie cu prietenie furnalul micii lui locomotive, apoi se întoarse spre Lukas, care stătea zâmbind lângă el, și—i spuse:
—Cred că s—a făcut puțin mai mare decât ieri, nu ți se pare?
—Da, se descurcă de minune, spuse Lukas, dând din cap și ținându—și pipa între dinți. Dar, dacă o să călătorim doar cu Emma, ce—o să facem cu Molly?
—Crezi că am putea—o lua cu noi?
—Cum vrei tu, Jim, răspunse Lukas, la urma urmei e locomotiva ta. Dar știi peste ce fel de pericole putem să dăm. Și Molly e încă puțin cam tânără.
Jim oftă. Era o decizie grea. În cele din urmă spuse șovăind:
—Dar poate că e bine dacă o obișnuim cu aventurile.
—Bine, spuse Lukas, atunci o luăm cu noi.
—Când plecăm? se interesă Jim.
Lukas se uită întrebător la cer. Încă de la prânz un vânt ușor începuse să împrăștie norii groși. Din loc în loc se vedea cerul albastru.
—O să avem o noapte senină, zise Lukas cu un aer de expert. Vântul e tocmai bun, nici prea puternic, nici prea slab. Cred că trebuie să ne folosim de asta și să ridicăm pânzele chiar din noaptea asta. Ești de—acord?
—Sigur, Lukas! spuse Jim.
—Bine, răspunse mecanicul, atunci să începem pregătirile.
Și chiar asta făcură. În timp ce Lukas aduse câlți și catran ca să călăfătuiască cele două locomotive, Jim o anunță pe doamna Waas ce decizie luaseră. Femeia oftă și tot oftă în timp ce, ajutată de Li Si,

punea haine călduroase în micul rucsac al lui Jim, pentru ca băiatul să nu răcească; mai puse și zece batiste, ca băiatul să—și poată sufla mereu nasul, alături de săpun, șlapi și periută de dinți, pe care le așezase deasupra, ca băiatul să nu uite să—și spele în fiecare dimineață și seară dinții și urechile. Dacă nu i—ar fi dat lui Li Si prin minte, doamna Waas ar fi uitat de cutia cu jocuri, de care călătorii aveau atâta nevoie în lungul lor voiaj.

Jim se întoarse la gară și în timp ce Lukas o călăfătuia pe Emma făcu și el același lucru cu Molly. La fel ca înainte de prima călătorie spre Mandala, închiseră și acum cu meticulozitate ușile de la cabina mecanicului și acoperiră toate crăpăturile cu căiți și catran, pentru ca niciun strop de apă să nu se poată strecura înăuntru. Apoi goliră toată apa din cazane, pe care le lăsară goale, ca locomotivele să plutească pe apă ca niște sticle goale. La sfârșit, Jim instală catargul pe cabina Emmei și ridică amândoi pânzele. Molly nu primi niciun catarg; ea trebuia să meargă înapoia Emmei, legată cu o funie, ca să nu se piardă.

Când cei doi prieteni terminară cu toate pregătirile, începuse deja să se însereze. Se spălară bine pe mâini, căci erau tare murdare de catran, folosind săpunul lui Lukas, făcut special pentru mecanici de locomotivă. Apoi merșeră în bucătărioara doamnei Waas, ca să mănânce înainte de plecare o ultimă cină copioasă. Înainte de masă, Jim dădu fuga până—n cameră să—și scoată salopeta de mecanic de locomotivă, albastră ca cerul senin, și șapca. În timpul cinei, abia dacă putu să stea locului de nerăbdare. Aproape că nu mănă nimic, ceea ce o făcu pe doamna Waas să—i zică de mai multe ori:

—Jim, dragule, se răcește mâncarea. O să te strici la stomac.

Deși nu—i mai zise nimic altceva, se vedea că tace îngrijorată. Noua călătorie îi umplea inima de spaimă.

Mica prințesă rămăsese tăcută tot timpul mesei, deși era din ce în ce mai palidă la față. Se uita la Jim cu niște ochi mari și îngrijați și—și mușca uneori buza de jos. Dacă nu mai apuca să—l vadă pe Jim niciodată? Ce s—ar alege de ea dacă i s—ar întâmpla ceva? Știa încă de când îi eliberase din închisoarea dragonilor cu cât curaj înfrunta el orice pericol.

După cină merșeră la gară, unde cele două locomotive călăfătuite așteptau gata de plecare. Pânza de deasupra cabinei Emmei se umflase deja în vânt. Micuța Molly stătea în spatele ei, legată de locomotivă—mamă cu o funie lungă și rezistentă. Lukas se cațără mai întâi prin cuptorul de cărbuni pentru a urca în cabină rucsacul lui Jim, câteva pături, cutia cu jocuri și alte câteva lucruri. De data aceea avu grijă să ia cu el și o vâslă, pentru orice eventualitate. Bineînțeles că doamna Waas le pregătise un pachet mare cu sandviciuri, zeci de ouă fierte tari și alte provizii pentru călătorie, iar Lukas le urcă și pe acelea în locomotivă. Când termină, o împinșeră amândoi pe Emma cu grijă prin nisip până la apă. Molly se ținea și ea după ei. Apoi legară locomotivă mare cu o frânghie de țarm.

Și abia atunci apărură regele Alfons al XII—lea Fără un Sfert, urmat de domnul Armel; regele dădu mâna cu Lukas și Jim și le spuse:

—Preaonorabili mei supuși! Sunt foarte impresionat. Nici nu pot să vă spun cât de impresionat sunt. Sunt atât de impresionat, că nici nu pot spune mai multe de—atât. Să mă iertați dacă o să tac. Numai o singură vorbă vreau să vă mai spun când îmi rămas—bun de la voi: Statele Unite ale Lummerlandului și Noului Lummerland sunt mândre de voi. Dovediți—ne că sunteți demni de asta!

După acel discurs își dădu jos ochelarii aburiți și—i șterse cu o batistă. Doamna Waas îl îmbrățișă pe Jim, îl sărută de rămas—bun și îi spuse:

—Jim, dragule, ai grijă, te rog, auzi ce spun? Și îngrijește—te bine, promite—mi!

Apoi începu să plângă. Când o văzu, Li Si nu se mai putu abține și—i sări de gât lui Jim, rostind printre lacrimi:

—Jim, dragul meu, să te—ntorci curând! Vă rog, întoarceți—vă amândoi curând! Mi—e atât de teamă pentru voi!

Și în cele din urmă adăugă și domnul Armel:

—Mă alătur și eu, din toată inima, rugămintilor doamnelor noastre!

După care își scoase și el batista și—și suflă nasul, ca să nu—i lase pe ceilalți să vadă cât îl afecta despărțirea. Lukas scoase nori groși de fum din pipă și mormăi.

—Nu vă faceți griji, oameni buni. Am ieșit sănătoși și nevătămați din lucruri mult mai serioase. Haide, Jim, băiete, e vremea să plecăm.

Lukas porni prin apa mică spre Emma. Jim îl urmă și sări imediat după el pe acoperișul locomotivei celei mari. Dezlegară frânghia, vântul umflă pânzele, catargul scârțâi ușor și nava aceea ciudată care

părea să tragă după ea o șalupă mică se puse în mișcare. Cei rămași în urmă își fluturau batistele și strigau:

—La revedere! Numai bine! Să fiți sănătoși! Să aveți o călătorie frumoasă și să vă întoarceți cu bine!

Jim și Lukas făcură și ei cu mâna până când insula Lummerland cu cele două piscuri inegale ale ei dispăru de la orizont.

Soarele aflat la apus se oglindea pe oceanul nesfârșit care se întindea în fața lor, iar lumina lui forma pe suprafața apei o pârtie aurie și strălucitoare, de la răsărit la apus, pe mijlocul căreia cele două locomotive alunecau ca pe o cale ferată. Lukas își puse mâna pe umărul lui Jim și cei doi prieteni priviră drumul sclipitor de lumină care urma să—i ducă departe, spre alte țărâmură și țări necunoscute, deși nimeni n—ar fi știut să spună încă unde anume.

CAPITOLUL AL PATRULEA. ÎN CARE CĂLĂTORII FAC CUNOȘTINȚĂ CU O FĂPTURĂ CIUDATĂ, DIN CAUZA CĂREIA SE ABAT PRIN MAREA BARBARILOR

Stelele străluceau pe cer și cei doi călători încă stăteau la taclale pe acoperișul Emmei.

—Sunt curios ce—o să zică domnul Tur Tur când o să ne vedem iar, spuse Jim. Oare se va bucura?

—Aș putea să pun pariu pe asta, îi răspunse Lukas zâmbind, numai că trebuie să aflăm cum să ajungem la el.

—Așa e, zise Jim cu un aer neliniștit. Nu mai putem merge prin Valea Amurgului, fiindcă s—a prăbușit de tot ultima oară. Nu m—am gândit la asta.

—Mda, mormăi Lukas pufăind gânditor, asta e problema. Dar acum nu putem să luăm nicio hotărâre. Cred că trebuie să mergem cât de departe putem. Apoi vedem noi ce facem. Oricum, o să fie bine.

—Da, fu Jim de acord, o să fie bine.

Priviră în tăcere cum se ridică luna plină și acoperă întreaga mare cu lumina ei argintie. Valuri fine de ceață pluteau deasupra apei, purtate ușor de vânt și luând din când în când forme ciudate și mereu schimbătoare.

—Bună ziua, spuse dintr—odată o voce blândă, asemenea unui val spărgându—se. Sau cred că mai degrabă „Noapte bună” e mai potrivit în momentul acesta.

Lukas și Jim se uitară uimiți în jur, însă nu văzură pe nimeni. Prin urmare, Lukas întrebă:

—Dar cine e acolo? Nu vedem pe nimeni.

—Iată—mă aici! strigă vocea de aproape. Priviți, vă fac semn cu mâna!

Cei doi prieteni își mijiră ochi și încercară să vadă ceva în apă. Jim văzu pe cineva făcând cu mâna din valuri și—i arată lui Lukas locul. Apoi cei doi văzură limpede o fată mică și gingașă, cât brațului lui Jim de mare. Era frumoasă la față, doar ochii îi avea puțin cam mari, gura puțin cam prea lată și nasul puțin prea turtit, ceea ce o făcea să semene cu un pește. Părul argintiu îi stătea ridicat pe cap și, pe lângă toate astea, de la brâu în jos, mica creatură avea o coadă de pește în loc de picioare.

Însă cel mai ciudat lucru era că acea sirenă (călătorii aveau să se lămurească în curând că despre așa ceva era vorba) era aproape cu totul transparentă. Corpul ei părea să fie făcut în întregime din jeleu verde. Și tocmai de aceea era greu să o deosebești de apa din jur.

—Noapte bună, spuse Lukas prietenos. Ce coadă frumoasă aveți, domnișoară!

—Vă place? întrebă sirena flatată.

—Cum să nu! răspunse Lukas curtenitor. E cea mai frumoasă coadă de pește pe care am văzut—o vreodată la o domnișoară.

Dinspre sirenă se auzi un râset unduitor și ușor, care suna ca gâlgâitul valurilor lovindu—se de plaja din Lummerland.

—Încotro vă îndreptați, dacă mi—e îngăduit să vă întreb? Sunteți cumva doi sărmani naufragiați?

—Nu, domnișoară, răspunse Lukas zâmbind, facem o lungă călătorie până în Mandala și de—acolo mai departe.

—Așa... spuse sirena. Dar ce barcă ciudată mai e și asta, dacă mi—e îngăduit să vă întreb?

—Barca aceasta, spuse Lukas dându—se înapoi și scoțând mici rotocoale de fum, se numește Emma și nu este deloc o barcă.

—Iar mica barcă din spatele nostru, adăugă Jim, se numește Molly și nici ea nu este tocmai o barcă.

—Din păcate nu prea înțeleg, răspunse mica sirenă confuză. Ce fel de bărci sunt acestea care nu sunt deloc bărci? Eu n—am mai văzut așa ceva.

—Aceste bărci care nu sunt deloc bărci, îi explică Lukas făcându—i cu ochiul lui Jim, sunt de fapt locomotive.

—Așa deci, spuse sirena, sunt *volomoco... molocovo...* Cum ați spus că le zice?

—Locomotive! repetă Jim.

—Dar... ce este o *tolomocotivă*, dacă mi—e îngăduit să vă întreb? zise sirena și veni curioasă mai aproape.

—Puteți întreba, domnișoară, o asigură Lukas cu prietenie. O locomotivă este ceva cu roți care merge pe pământ, folosindu—se de aburi și foc, înțelegeți?

—Da, spuse sirena bucuroasă, deci o *micoloco*... Vreau să spun o *voticolomotivă* este un soi de navă cu aburi, dar pe uscat?

—Nu e rău, recunosc Lukas și pufai încântat din pipă. Ați putea spune și asta. Să știți că sunteți foarte isteată, domnișoară.

Sirena râse din nou, simțindu—se flatată, și spuse:

—Deci barca aceasta care nu e barcă este *totuși* un fel de barcă!

Sirena se bucură și bătu din palme. Locuitorii mării văd lumea puțin unilateral, numai din punct de vedere acvatic, cum ar veni. Se neliniștesc foarte mult când nu pot înțelege ceva din această perspectivă. Dar când, în cele din urmă, înțeleg ceea ce li se părea de neînțeles, se simt de obicei foarte ușurați. Însă asta nu trebuie să li se ia în nume de rău, fiindcă în rest sunt persoane foarte de treabă. În plus, există și mulți oameni care se comportă așa.

—Și voi doi cine sunteți? îi întrebă sirena, la fel de curioasă.

—Eu sunt Lukas, mecanicul de locomotivă, și el este prietenul meu, Jim Năsturel, care este tot mecanic de locomotivă. Locomotiva mică din spate e a lui.

—Îmi cer iertare dacă sunt prea curioasă, spuse sirena, dar pentru oamenii mării e foarte important să aflăm dacă nu cumva știți câte ceva despre curentul electric, magneti și lucruri de genul acesta.

—Noi suntem doar niște mecanici de locomotive cu aburi, răspunse Lukas, dar înțelegem câte ceva și despre electricitate.

—Asta e minunat! se bucură mica sirenă. Trebuie să—i spun de—ndată tatei. Așteptați, vă rog, o clipă! Mă întorc imediat, zise și dispăru sub ape.

Cei doi prieteni nici nu avură timp să se minuneze, că sirena apărură din nou la suprafață, strigând:

—Să nu vă speriați! El e tata!

Apoi se auziră un pufăit și—un plescăit asurzitor, iar marea se umflă cât un munte în apropierea lor, încât Emma aproape că se panică în toată involburarea aceea. La suprafața apei apărură o față gigantică, care—ar fi putut la fel de bine să fie a unei balene.

Făptura era la fel de verde și de transparentă ca mica sirenă. Pe capul chel, pe care crescuseră mușchi și alge unele peste altele, stătea o coroană imensă, ca de sticlă. Ochii îi erau bulbucăți și rotunzi, ca ai unei broaște râioase, dar aveau o strălucire aurie și misterioasă. De pe buza de sus a gurii incredibil de mari atârna o mustață, așa cum vezi la pești. Pe scurt, era o apariție care—l speriasse așa tare pe Jim, încât nu mai știa dacă să plângă sau să râdă de frică. Ca de obicei însă, Lukas nu lăsă să i se vadă uimirea.

—Să vă fac cunoștință, spuse sirena. Ei, dragă tată, sunt Lukas, mecanicul de *molocotivă*, și Jim Năsturel. Iar el, continuă ea întorcându—se spre cei doi, este tatăl meu, Lormoral, regele acestei mări.

Lukas își scoase șapca curtenitor.

—Sunt încântat de cunoștință, rege Lormoral.

—Tată, continuă sirena, acești doi străini înțeleg câte ceva despre electricitate, magneti și lucruri din astea. Ei sunt mecanici de *chicomotivă*.

—Biiiine, spuse regele mării, cu o voce adâncă și gâlgâitoare. Atunci veniți cu noi jos, pe fundul mării, și vedeți ce nu e—n regulă.

—N—avem cum, ne pare rău, rege Lormoral! răspunse Lukas cu prudență.

Regele se încruntă și, fiindcă sprâncenele lui erau mari și dese ca niște arbuști, imaginea fu una înspăimântătoare.

—De ce nu? grohăi el.

Vocea lui se auzi ca râgâitul unei balene.

—Pentru că am muri înecați, Maiestate, spuse Lukas prietenos, și astfel n—ar mai fi cine să vă ajute.

—Așa e, gâlgâi regele mării.

—Care este problema, de fapt? se interesă Lukas. Micuța sirenă se băgă iar în vorbă.

—Luminile mării nu mai merg. Au mers întotdeauna, dar de un an pare să se fi stricat ceva.

—Daaaa, râgâi regele, e o chestiune enervantă! Azi ar trebui să aibă loc o mare iluminare în memoria stră—stră—stră—stră—stră—străbunicului meu Gurumuș. Sub conducerea lui au început lucrările pentru luminile mării.

—Mai întâi trebuie să vă pun câteva întrebări, spuse Lukas. De unde venea înainte lumina?

—Nu m—au interesat niciodată asemenea fleacuri, tună regele enervat. Lumina era pur și simplu acolo și acum nu mai e.

Mica sirenă intră din nou în discuție:

—Strămătușa mea Gurgula l—a cunoscut personal pe regele străvechi Gurumuș și mi—a povestit adesea că lumina din mare vine de la un magnet uriaș.

—Și unde se află acest magnet, domnișoară? întrebă Lukas.

—În Marea Barbarilor, răspunse prințesa încurcată. Noi nu vorbim despre ea și evităm să înotăm acolo. Este o zonă foarte înfricoșătoare.

—E departe de aici? întrebă Lukas. Noi avem ceva important de făcut și nu putem pierde vremea, dar, dacă nu ne ia prea mult timp, atunci am putea să vedem ce—i cu magnetul acela.

—Dacă ați fi de acord, strigă prințesa mării bucuroasă, v—aș putea împrumuta cei șase cai preferați ai mei. Sunt cele mai nobile dintre morsele oceanului și până acum au câștigat toate întrecerile de înot. Dacă—i înhălmăm la barca voastră, atunci vă vor duce într—o clipită la magnet și înapoi, sau oriunde altundeva vreți să mergeți. Nu veți pierde timpul, dimpotrivă, ați ajunge chiar mai repede!

—Perfect, spuse Lukas zâmbind. Dacă putem să vă fim de folos, atunci n—avem nimic împotrivă ne abatem prin Marea Barbarilor.

—Biiine, grohăi regele Lormoral cu vocea lui adâncă și dispăru sub apă fără să mai scoată un cuvânt.

Emma începu să se bălăbănească din nou pe apă.

—Trebuie să ne iertați, șopti mica prințesă a mării, ducându—și mâna la gură, tata nu e tocmai politicoș. Are șaiszeci de mii de ani și, pe lângă asta, în ultimul timp suferă de arsuri la stomac. Arsurile sunt foarte neplăcute pentru oamenii mării.

—Se înțelege, spuse Lukas cu compasiune. Șaiszeci de mii de ani e o vârstă destul de frumoasă, mi se pare mie.

—Înainte să sufere de asta, îi asigură prințesa, era cel mai simpatic locuitor al mării, mai simpatic decât vă puteți imagina.

—Și acum dumneavoastră sunteți cea mai simpatică, domnișoară, îi zise Lukas, la care mica sirenă răspunse din nou cu râsul ei clar și susurător, înverzindu—se puțin la față, exact așa cum facem noi când ne înroșim.

CAPITOLUL AL CINCILEA. ÎN CARE JIM ȘI LUKAS AFLĂ DESPRE CRISTALUL VEȘNICIEI

Între timp, la oarecare depărtare ieșise la suprafață un om al mării cu o figură serioasă și o privire bulbucată, ca de crap. Trăgea după el niște frâie lungi, legate de șase morse albe, care, văzând—o pe prințesă, începură să pufăie și să bată apa cu aripioarele.

—Aici, prințesă Sursulapici! strigă omul mării cu o voce subțire și pițigăiată. V—am adus cei șase cai.

—Mulțumesc, Wutschel, răspunse prințesa. Fii te rog drăguț și înhamă—i la această barcă ciudată de aici!

Și, întorcându—se spre cei doi prieteni, continuă:

—Wutschel este grăjdarul nostru. El se ocupă de toate animalele de călărie, de la căluții—de—mare până la morse.

În timp ce grăjdarul Wutschel înhăma cele șase animale la locomotivă, Jim și Lukas o ascultară pe prințesă, luând toate frâiele și legându—le cu grijă de cabină.

După ce termină cu pregătirile, Wutschel îi întrebă:

—Vreți să conduc eu, prințesă Sursulapici?

—Nu, îi răspunse tânăra, mă descurc singură. Mulțumesc, dragă Wutschel.

—Cu plăcere, ciripii omul mării și dispăru în adânc.

—Acum țineți—vă bine! le strigă ea celor doi prieteni din spate.

Apoi scoase câteva sunete și cele șase morse se și puseră în mișcare cu toată puterea. În curând, bătrâna Emma aluneca pe apă cu o viteză care—ți tăia respirația. Spuma albă a valurilor sărea—n stânga și—n dreapta ei, formând două mari arcuri de fiecare parte. Iar mica locomotivă din spate dansa pur și simplu peste valuri.

După o vreme, veni și sirena lângă cei doi prieteni de pe acoperișul cabinei și se așeză încrezătoare între ei. Cele șase morse erau animale atât de ascultătoare și de docile, încât puteau păstra singure viteza și direcția fără să le mâne cineva.

—Probabil că sunteți uimiți că în tot oceanul nostru nu s—a găsit cineva care să repare luminile mării, începu prințesa mărilor.

—Da, cum așa? întrebă Lukas. Trebuie să fi existat înainte un meseriaș pentru asemenea lucruri.

—Da, am avut unul, oftă prințesa Sursulapici. Dar gândiți—vă câte lucruri trebuie ținute în ordine: peștii luminoși din abis, florile de lumină, pietrele strălucitoare care trebuie să lumineze fundul mării, unde nu ajung razele soarelui. Din păcate meseriașul nostru nu e aici acum. Apropo, îl cheamă Ușaurișuum. Poate că—l cunoașteți, din întâmplare?

—Din păcate nu, spuse Lukas.

—Este un oceanid țestos foarte drăguț, îi asigură sirena cu o privire visătoare. E de vârsta mea, are cam zece mii de ani.

—Nu mai spuneți, zise Lukas, chiar așa de tânăr e?

—Da, răspunse prințesa mării, și este și incredibil de deștept.

—Îmi puteți spune, vă rog, ce este un oceanid țestos? întrebă Jim.

—Nu știți? strigă sirena uimită. Un oceanid țestos este un oceanid care are o carapace pe spate, așa cum broaștele—țestoase au și ele o carapace pe spate. Iar oceanid este numele pe care îl dăm noi oamenilor apei. Seamănă foarte mult cu mine, numai că el nu are o coadă de pește, ci o carapace, înțelegeți?

—Înseamnă că trebuie să fie foarte arătos, fu de părere Lukas.

—Nu—i așa? șopti sirena încântată și râse. Și mie mi se pare la fel. Este foarte elegant. Și inteligența cred c—o moștenește de la rudele lui. Țestoasele sunt niște animale foarte înțelepte.

—Și acum pe unde e? se interesă Lukas.

—Vedeți dumneavoastră, spuse prințesa oftând, tocmai asta e partea tristă. Și numai tata e de vină. Ușaurișuum este logodnicul meu și tata i—a dat o sarcină pe care trebuie s—o îndeplinească. Când o va duce la îndeplinire, atunci ne vom putea căsători. Dar sarcina e atât de grea, că mă tem că nu există nimeni în întreaga lume care să—i dea de capăt. Logodnicul meu mi—a spus la despărțire că se va întoarce în două sau trei sute de ani, dar e plecat deja de patru sute. N—am primit nicio scrisoare de la el și poate că nici nu mai trăiește.

Prințesa mării izbucni în lacrimi și începu să ofteze de—ți rupea inima. Închipuiți—vă că atunci când plânge o prințesă a mării ea nu varsă numai câteva lacrimi, cum ar face o domnișoară obișnuită. Doar este, cum s—ar spune, o creatură cu totul acvatică. Așa că din ochii micii Sursulapici șiroiau râuri întregi. Ieșea apă din ea ca atunci când storci un burete. Cei doi prieteni fură uimiți de atâta tristețe, iar Lukas spuse împăciuitor:

—Se va întoarce, dragă domnișoară. Dar ce fel de sarcină atât de grea i—a dat regele Lormoral?

—Logodnicul meu trebuie să afle cum se fabrică Cristalul Veșniciei, le explică sirena, înghițind cu greu.

—Ce anume? întrebă Jim.

—Cristalul Veșniciei, repetă Sursulapici. Este o sticlă cu totul specială, care nu se sparge niciodată. Poți s—o încingi și s—o prelucrezi ca pe metal, dar nu poate fi distrusă. Și este clară și transparentă ca cea mai pură apă. Ați văzut coroana de pe capul tatălui meu? Ea este făcută din acest cristal și există de când există și oamenii mărilor. A fost făcută de un artist marin acum incredibil de mult timp și este la fel de frumoasă și imaculată ca—n prima zi.

—Dar din ce este făcută sticla asta? întrebă Jim cu ochii holbați de uimire.

—Cine știe secretul, răspunse sirena, poate să schimbe orice metal — fier, plumb, argint sau orice altceva — în Cristalul Veșniciei. Dar există o singură ființă care cunoaște acest mister. Și numai pe patul morții va numi un urmaș și—i va șopti la ureche cum se face această sticlă miraculoasă.

Lukas spuse gânditor:

—Asta înseamnă că Ușaurișuum va trebui să aștepte mult timp, în cazul în care găsește această ființă care poate să—i spună secretul.

—Nu, răspunse sirena, logodnicul meu este el însuși ultimul urmaș. A aflat misterul de la un maestru al abisului.

Cei doi prieteni se priviră încurcați.

—Atunci totul e cât se poate de bine! strigă Lukas.

—Ah, oftă prințesa, dacă—ar fi de ajuns doar *să știi* secretul, ce bine ar fi! Am avut mereu oameni care—au știut cum se face și, cu toate astea, nu se mai fac Cristaluri ale Veșniciei de sute de mii de ani. Trebuie să știți că o ființă a apei nu poate face acest cristal singură, ci numai împreună cu altcineva. Iar acest altcineva trebuie să fie însă o ființă de foc. A existat o vreme în care eram prieteni cu ființele de foc, dar a trecut mult, mult timp de—atunci. Nimeni nu—și mai poate aminti când a izbucnit războiul între cele două regate, dar acum suntem dușmani. De atunci nu s—a mai făcut acest Cristal al Veșniciei.

—Aha, murmură Lukas gânditor, iar acum Ușaurișuum caută o ființă de foc care e gata să facă pace?

—Da, confirmă prințesa Sursulapici, îl caută de patru sute de ani deja și poate că—l va mai căuta încă zece mii. Este greu să treci peste o dușmănie atât de mare și de veche.

—Se înțelege, spuse Lukas, mai ales când toată lumea s—a obișnuit cu ea.

În timp ce ei vorbeau, cerul și marea căpătaseră o altă înfățișare. Apa se făcuse din ce în ce mai neagră și mai ciudată, iar cerul era acoperit de nori zdrențuroși. Doar rar se întrezăreau luna sau vreo stea strălucitoare. Și valurile deveniseră mai înalte, iar mișcările și tumultul lor erau sălbatic și amenințătoare.

—Acum suntem în Marea Barbarilor, le explică sirena cu o voce tremurătoare. În curând vom ajunge la marele magnet.

—Oare nu e foarte periculos pentru Emma și Molly? se întrebă Jim. Sunt amândouă din fier și marele magnet le—ar putea atrage.

Sirena clătină din cap.

—Ar fi făcut asta demult dacă ar mai fi fost întreg, înainte au trecut pe aici multe nave care s—au abătut de la curs. N—au mai putut fi salvate și nimeni n—a mai știut nimic de ele. Erau atrase aici cu multă forță și în cele din urmă se izbeau de magnet. Când încercau să întoarcă și să plece de—acolo, magnetul le scotea toate cuiele și bucățile de fier, iar navele se făceau bucăți și se duceau la fund. Azi toți știu asta

și au grijă să nu ajungă în Marea Barbarilor.

—Dar încă s—ar putea întâmpla ca o navă să se piardă prin aceste locuri, spuse Jim.

—Da, răspunse sirena, s—ar putea să se întâmple. Dar n—ar mai păți nimic, fiindcă magnetul e stricat.

—Da, insistă Jim, dar, dacă îl reparăm, atunci o să meargă din nou.

—Așa e, recunosc sirena, și toate navele care trec pe aici o să se facă praf. E adevărat.

—Atunci ar fi mai bine să—l lăsăm așa, stricat, și să plecăm de—aici, spuse Jim agitat.

Prințesa mării îl privi speriată și murmură:

—Dar atunci marea n—o să mai fie niciodată luminată și un întuneric veșnic o să domnească în adâncuri.

Toți trei rămaseră muți și căzură pe gânduri. Ce puteau să facă? Aveau de ales între două lucruri, dar, orice ar fi făcut, tot ar fi însemnat un dezastru pentru cineva. În cele din urmă Lukas decise să inspecteze lucrurile mai de—aproape. Poate că găseau o soluție care să fie bună pentru toată lumea.

Nu dură mult până când văzură ceva sclipind la orizont prin întunericul acela. Ajutați de luna care ieșise pentru o clipă din spatele norilor și ajungând mai aproape, își dădură seama că două stânci imense și ruginite de fier, de o formă neobișnuită, răsăreau din apa neagră și se înălțau spre cerul întunecat. Mai întâi dădură ocol stâncilor până când găsiră un loc unde se puteau opri cu locomotiva.

După ce le urcară pe Emma și Molly pe uscat, o ajutară pe prințesă să dezlege cele șase morse, pentru ca animalele să zburde libere în mare după toată munca depusă și să—și caute ceva de mâncare. În timp ce prințesa stătea în apa puțin adâncă de la marginea stâncilor, Lukas își aprinse mai întâi pipa, pufăi de câteva ori și scoase niște nori groși de fum și—i spuse lui Jim:

—Deci, băiete, acum o să cercetăm cu de—amănuntul sistemul ăsta de iluminat.

—Bine, Lukas.

Scoaseră din locomotivă cutia de unelte și lanterna mare, care le fusese de mare ajutor în călătoria anterioară, și, strângând toate lucrurile de care aveau nevoie, Lukas strigă spre sirena:

—Nu vă fie teamă, domnișoară, ne întoarcem imediat! Apoi își văzură de drum.

CAPITOLUL AL ȘASELEA. ÎN CARE CEI DOI PRIETENI AFLĂ SECRETUL LUI GURUMUȘ, PRIMUL REGE AL MĂRII

Lukas și Jim se cățără mult timp pe stâncile abrupte și ascuțite de fier, căutând — ce anume nu știau prea bine, dar sperau să găsească ceva care să—i ajute să—și dea seama. Jim se urcă pe cel mai înalt pînten al stîncii și luminează cu lanterna în jur.

—Lukas, strigă el cu o voce înăbușită, cred că am găsit ceva!

Lukas se grăbi spre Jim. În lumina lanternei se vedea o gaură cu cinci colțuri care ducea înăuntru stîncilor de fier, asemenea unei guri de canalizare.

Lukas cercetă precaut împrejurimile găurii.

—Aici e scrijelit ceva, observă el, dar literele sunt vechi și mâncate de rugină.

Luă un șmirghel din cutia cu unelte și începu să frece cu grijă. Scrisul devenea din ce în ce mai citeț. Mai întâi apărură două fulgere de—o parte și de alta a literelor.

—Pare să fie vorba despre o atenționare de voltaj înalt, mormăi Lukas. Probabil că e magnetic.

—E periculos? întrebă Jim.

—Cred că vom afla în curând, răspunse Lukas frecând cu grijă mai departe.

În cele din urmă putură citi întreaga inscripție:

ATENȚIONARE!

ATENȚIE! ATENȚIE!

MARELE MAGNET GURUMUȘ

CINE VREA SĂ—MI AFLE SECRETUL ȘI COBOARĂ ÎN ADÂNC SĂ LASE MAI ÎNTÂI TOT FIERUL AICI, CĂCI DE NU RĂDĂCINILE ÎL VOR ȚINE PRIZONIER PE VECE.

—Aha, spuse Lukas cu satisfacție, suntem din ce în ce mai aproape, apoi îi citi inscripția lui Jim.

—Crezi că ar trebui să lăsăm cutia cu unelte aici? întrebă Jim îngrijorat.

—Da, răspunse Lukas, nu e de joacă cu inscripțiile astea.

—Dar cum vom putea repara magnetul fără unelte? protestă Jim.

—Mai întâi trebuie să explorăm locul, spuse Lukas.

—Și lanterna?

—O lăsăm și pe ea aici. Trebuie să fie câteva lumânări în cutie. Le luăm pe—acelea.

Apoi Lukas își lăsă cuțitul și cureaua, care avea cataramă de fier, lângă cutia de unelte. Și scoase și una din cizme, a cărei talpă fusese prinsă în cuie. Jim purta niște pantofi vechi, cadrilați, așa că îi putea lăsa în picioare.

—Oare cât de adânc e tunelul? întrebă Jim cu un nod în gât.

Lukas luă un mic șurub din cutia cu unelte și—l aruncă în puț. Dură ceva până când auziră sunetul abia perceptibil al șurubului care lovea fundul.

—E destul de adânc, spuse Lukas, cu pipa între dinți. Aprinse două lumânări, îi dădu lui Jim una, apoi se aplecară amândoi peste marginea puțului, luminând pereții, într—o parte se vedeau câteva trepte, începutul unei scări în spirală.

—O să cobor, spuse Lukas.

—Vin și eu cu tine, spuse Jim hotărât.

—Bine, răspunse Lukas și începu să coboare în tunel. Dar ai grijă să nu cazi! Treptele astea sunt alunecoase.

Ținând cu o mână lumânarea și cu cealaltă sprijinindu—se de perete, cei doi începură să coboare cu grijă treaptă după treaptă, învârtindu—se mereu.

Puțul părea nesfârșit.

Aerul care venea de jos era umed și mirosea a mucegai. Se făcea din ce în ce mai cald. Flăcările lumânărilor pâlpăiau neliniștite.

După ce coborâră o vreme bună în tăcere, Lukas spuse:

—Trebuie să fim mult sub nivelul mării.

Dar mai bine n—ar fi făcut acea observație, pentru că, de—ndată ce se gândi mai bine la ea, pe Jim îl cuprinsese o greață oribilă. Pentru câteva clipe, vru chiar să fugă pe trepte în sus, departe de locul acela, însă strânse din dinți și rămase pe loc. Se așeză pe trepte și se ghemui lângă peretele puțului.

—Hopa! îl auzi dintr—odată pe Lukas ceva mai jos. Se pare că am ajuns la capăt.

Jim își veni în fire și—și urmă prietenul, care stătea deja pe fundul puțului, luminând pereții din jur. Când descoperi intrarea într—un tunel orizontal, își aprinse pipa de la flacăra lumânării, pufăi de câteva ori și zise:

—Haide, Jim!

Intrară în tunel și merseară o vreme de—a lungul curbilor și cotiturilor pe care le făcea. Între timp, căldura devenise insuportabilă.

—Aș vrea să știu de ce e așa de cald aici, spuse Jim.

—Întotdeauna e așa când cobori sub pământ, îi explică Lukas. Cu cât cobori mai mult cu atât se face mai cald, pentru că te apropii de centrul de foc al Pământului.

—Aha, murmură Jim, atunci noi ne aflăm chiar și sub fundul mării?

—Așa se pare, fu răspunsul lui Lukas.

Merseară în tăcere mai departe, protejând flăcările lumânărilor în căușul palmei.

În cele din urmă culoarul se sfârși și cei doi prieteni ieșiră din tunel printr—o deschizătură. La început nu li se păru nimic diferit, dar apoi își dădură seama, la lumina slabă a lumânărilor, că se aflau într—o peșteră uriașă. Coloanele strălucitoare și pereții se pierdeau în întuneric în toate părțile. În depărtare se vedea un turn uriaș de fier. Vârful lui dispărea în tavanul boltit al peșterii, iar la bază era lat și se ramifica, întocmai ca rădăcinile unui copac, în nenumărate fire și sârme încolăcite cu care se prinsese bine de podeaua de piatră.

O vreme, cei doi prieteni rămaseră pe loc, privind înjur muti de uimire.

—Chestia asta de aici, spuse Lukas în șoaptă, este piciorul celeilalte stânci de fier.

Priviră înjur și își dădură seama că tocmai ieșiseră din rădăcina unui turn imens de fier. O vergea mare de fier se întindea până în mijlocul sălii. Din celălalt turn cobora spre ea o vergea de fier asemănătoare.

Când ajunseră în mijlocul peșterii, văzură imediat că cele două vergele *nu* se întâlneau la capete. Se opriră brusc, de parcă le—ar fi ieșit ceva în cale. Între ei, în podeaua de piatră, era o scobitură puțin mai mică decât o cadă.

—Aproape că arată ca și cum ar fi trebuit să conțină un lucru pe care cineva l—a luat, spuse Lukas gânditor.

Apropie lumânarea de suprafețele tăiate ale celor două capete și descoperi în ambele părți câte o inscripție. Și acestea erau greu de descifrat. În plus, erau scrise cu niște litere foarte, foarte vechi, căroră li se mai spune și hieroglifice. Lui Lukas îi luă ceva timp până să poată recunoaște literele. În cele din urmă îi dădu lumânarea lui Jim, își scoase din geantă carnețelul și un creion și notă cele câteva litere care mai puteau fi citite, ca să încerce să descifreze mesajul. Jim îl privea tăcut, minunându—se.

Lukas își umplu și—și fuma pipa de mai multe ori până când ajunse să scrie în carnet următoarele:

(Pe o foaie scrise:)

Ac aSt nțelep e mis ioasă
a rimu r g al mării ru uș
C e o ț lege e ștept
C ne o folo e e put nic

(Pe cealaltă foaie scrise:)

ter de a f c no ptea zi

S b mântîșid me somn gre
 D ă sunt upt , va or i mereu,
 Uni —le și brus se v a t i

Când Lukas citi cu voce tare sunetele acelea ciudate, lui Jim i se văzu dezamăgirea pe față.
 —Nu cred că e niciun scris, spuse el. Poate că sunt doar niște mîzgălituri.

Lukas clătină din cap.

—Nu, băiete, nu sunt mîzgălituri. Aș pune pariu că e vorba despre niște indicații de utilizare.

—Dar ce—ar trebui să însemne? întrebă Jim nedumerit.

—De pildă, cuvântul de la mijlocul primului rând ar putea să fie ÎNȚELEPCIUNE și cuvântul de după el ar putea să fie MISTERIOASĂ. La sfârșitul rândului al doilea e ceva care, întregit, ar putea să fie GURUMUȘ. Literale dinaintea lui formează cuvintele REGE AL MĂRII. Deci cred că e vorba despre ÎNȚELEPCIUNEA MISTERIOASĂ A PRIMULUI REGE AL MĂRII.

—O! șopti Jim și făcu ochii mari de mirare. Eu n—aș fi văzut niciodată asta.

—Inscripția continuă, zise Lukas. Al treilea rând ar putea fi citit așa: CINE—O ÎNȚELEGE E DEȘTEPT. Iar al patrulea e chiar simplu: CINE—O FOLOSEȘTE E PUTERNIC.

—Lukas! strigă Jim copleșit. Tu ești cu adevărat...

—Stai puțin, îl opri Lukas, acum devine al naibii de greu. Nu am nicio idee ce—ar putea să însemne cuvintele de pe cealaltă foaie. Mi—e clar numai că primul rând se termină cu cuvintele NOAPTEA ZI.

Lukas își umplu din nou pipa, o aprinse și, pușind, căzu pe gânduri. Jim îl ajută cât de mult putea, dându—i sugestii. Lukas încearcă să vadă dacă se potrivesc. Cu multă răbdare și osteneală, cei doi cercetători ajunseră să rezolve ghicitoarea. Lumânările arseseră mai mult de jumătate când Lukas dădu în sfârșit bucuroș din cap și spuse:

—L—am găsit. Țasta e.

Apoi îi citi lui Jim textul inscripției, de—acum complet inteligibil:

Aceasta este înțelepciunea misterioasă a primului rege al mării, Gurumuș

Cine-o înțelege e deștept

Cine-o folosește puternic

Puterea de a face noaptea zi

Sub pământ își doarme somnul greu

Dacă sunt rupte, va dormi mereu,

Uniți-le și brusc se va trezi

CAPITOLUL AL ȘAPTELEA. ÎN CARE JIM SE ÎMPIEDICĂ DE SOLUȚIA GHICITORII ȘI LUMÂNĂRILE SE STING

Înțelegi ce înseamnă asta? întrebă Jim nedumerit.

—Hai să ne mai gândim un pic, spuse Lukas. Ai văzut până acum vreun magnet?

—Da, răspunse Jim nerăbdător, am văzut. Doamna Waas are unul la prăvălie. Seamănă cu o potcoavă.

—Așa e, confirmă Lukas, fiecare magnet are un pol sud și un pol nord și atâta vreme cât formează o singură bucată atunci e magnetic. Dar acesta nu este un magnet obișnuit.

Lukas mai trase gânditor din pipă și apoi continuă:

—La magnetul lui Gurumuș, puterea din ambii poli e adormită cât timp cele două părți sunt separate. Dar, dacă legăm cele două stânci una de alta, atunci se trezește PUTEREA CEA MARE. Jim, băiete, avem de—a face cu un magnet special!

—Aha! Și ce e special la el e că îl putem activa și dezactiva, spuse Jim.

—Exact, îl aprobă Lukas dând din cap, cineva trebuie să fi îndepărtat bucata de legătură dintre cele două rădăcini. Și noi trebuie s—o găsim.

Așa că începură să caute. Însă acea peșteră uriașă, cu nenumăratele ei tuneluri și cămăruțe laterale, nu le promitea că vor găsi prea multe, mai ales că nici nu știau exact cum arată obiectul cu pricina. Iar lumânările se făceau din ce în ce mai mici.

—Nu mai putem sta multă vreme aici jos, spuse Lukas cu îngrijorare, după o vreme. O să rămânem pe întuneric.

Auzind asta, lui Jim i se făcu pielea de găină, deși acolo era cald ca într—un cuptor. Se îndepărtaseră bine de intrare și se afundaseră în rădăcinile încurcate de fier ale stâncilor. Se mișcau ca doi licurici prin noaptea eternă a aceluia regat de sub mare. Dacă lumânările ar fi ars până la capăt și ar fi rămas pe întuneric, atunci n—ar mai fi găsit niciodată drumul înapoi.

—Poate c—ar fi mai bine să ne întoarcem, propuse Jim, dar chiar în clipa în care rostea cuvintele acelea se împiedică de ceva și căzu la pământ.

Lumânarea i se stinse.

—Te—ai rănit? întrebă Lukas, venind imediat lângă el.

—Nu, spuse Jim ridicându—se din nou în picioare. Lukas îi întinse lumânarea și Jim și—o aprinse pe—a lui.

Apoi luminară amândoi în jur ca să vadă de ce se împiedicase. Era un lucru tare ciudat, un soi de cilindru făcut în întregime din sticlă transparentă. Arăta ca un făcăleț, numai că era mult mai gros. O bară de fier trecea prin mijlocul sticlei, dintr—o parte în cealaltă.

Cei doi prieteni se priviră unul pe altul cu uimire preț de câteva clipe.

—Dumnezeule, băiete! exclamă Lukas într—un final. Dacă nu te—ai fi împiedicat de el, am fi putut căuta noi mult și bine. Aceasta este piesa de legătură!

Jim fu foarte mândru că—l găsi, deși fusese mai degrabă o pură întâmplare. Lukas se aplecă peste cilindrul de sticlă și—l cercetă cu atenție.

—Pare să fie în regulă, spuse în cele din urmă.

—Aș vrea să știu cine l—a scos și l—a lăsat aici, adăugă Jim.

Lipiră cu grijă cele două mucuri de lumânare de marginea unui bolovan, ridicară piesa de legătură și—o cărară, metru cu metru, spre locul dintre cele două fire ale rădăcinii. Trebuiau să se oprească din când în când ca să—și tragă sufletul și să—și șteargă transpirația, care le curgea în mici șiroaie pe frunte din pricina căldurii. E de înțeles că tot drumul acela le luă mult timp, iar cei doi prieteni uitară, cu toată munca lor, să mai stea cu ochii pe lumânări.

Când mai aveau câțiva metri până la locul cu pricina, își lăsară povara jos o ultimă oară și văzură brusc

că flăcările lumânărilor, care abia dacă mai ajungeau până la ei, începură să pâlpâie.

—Se sting! strigă Jim cu o privire înspăimântată, vrând să fugă spre ele.

Dar Lukas îl ținu pe loc.

—Rămâi aici! Au ars până la capăt, nu mai avem ce să le facem. Dacă fugi acum, o să ne rătăcim unul de altul pe întuneric. Trebuie neapărat să rămânem împreună.

Flăcările nu mai licăriră decât de două sau de trei ori în colțul îndepărtat al mării săli de piatră, apoi se făcură mici și se stinseră. Cei doi prieteni își ținură respirația. Auziră un mic sfârâit, după care se făcu întuneric beznă în grotă submarină.

—La naiba! mormăi Lukas, iar vocea i se izbi de pereți și de coloanele de piatră.

—Acum ce ne facem? întrebă Jim, căruia inima îi bătea să—i sară din piept.

—Nu—ți face griji, spuse Lukas. În caz de nevoie, mai am câteva chibrituri în geantă. O să găsim drumul înapoi până la scară. Dar, ca să fim siguri, aș prefera să ajungem acolo fără să le folosim. Acum trebuie să conectăm mai întâi cilindrul, iar pentru asta nu avem nevoie de lumină.

Unindu—și forțele, mai ridicară încă o dată cilindrul și—l așezară în adâncitura lui din pământ.

—Am reușit! se auzi vocea lui Lukas în întuneric. Și acum să ieșim repede la aer!

—Șșt! șopti Jim. Ascultă, Lukas! Ce e asta? Amândoi ciuliră urechile. Se auzea un sunet bizar, metalic, adânc și sumbru, de parcă ar fi venit din măruntaiele pământului, care se auzea din ce în ce mai tare și părea să cutremure peștera, ca bătăile și bubuiturile unui clopot imens de bronz.

—Lukas! strigă Jim și începu să bâjbâie prin întuneric după prietenul lui.

—Vino încoace, Jim! strigă Lukas prin tot acel tumult și—l trase pe micul prieten aproape, punându—i o mână pe umăr.

Stăteau amândoi așa, așteptând să vadă ce se va întâmpla.

Brusc, insuportabilele bubuituri încetară. În aer mai rămăsese doar un zumzet fin, cristalin, din ce în ce mai delicat și mai înalt. Dintr—odată, cilindrul de sticlă dintre cele două fire începu să arunce o lumină minunată, albăstruie, care inundă întreaga peșteră. Uimiți, cei doi prieteni priviră în jur. Pereții și stalactitele peșterii reflectau lumina albastră, strălucind și sclipind ca milioane și milioane de oglinzi mici, încât ai fi putut să crezi că te afli în palatul Crăiesei Zăpezii. Acum prietenii puteau găsi cu ușurință ieșirea din peșteră printre rădăcinile de fier. Trecură iar prin tunelul sinuos care ducea la puțul cu scara în spirală. Lukas nu avu nevoie să—și aprindă chibriturile nici aici, fiindcă pe pereții de fier și pe tavan alergau fără oprire, ca niște valuri, mici lumini albastre care dispăreau din nou de—ndată ce se întâlneau cu alte valuri de lumină.

La început lui Jim îi fu frică de aceste lumini, crezând c—ar putea să—l electrocuteze, dar Lukas îl liniști.

—Nu sunt periculoase, îi explică el, fiindcă nu e niciun curent electric la mijloc. E doar foc magnetic, și oamenii nu pătesc nimic de la el. Se numește focul Sfântului Elmo.

Când ajunseră la puțul cu scara în spirală, văzură că și acela era luminat de misterioasele flăcări albastre.

Ușurați, își începură lungul urcuș. Lukas o luă primul și Jim venea chiar în spatele lui.

După ce urcară o vreme în tăcere, văzând că focul nu scădea în intensitate, ba chiar părea să crească, Lukas spuse:

—Magnetul ăsta trebuie să fie incredibil de puternic.

—Da, zise Jim, aș vrea să știu dacă s—au aprins luminile mării.

—Sper că da, spuse Lukas.

Urcară în continuare treaptă după treaptă, învârtindu—se mereu. Cu cât se apropiau mai mult de suprafață cu atât se făcea mai răcoare; căldura dinăuntrul pământului nu răzbătea până sus.

În cele din urmă ajunseră teferi, chiar dacă obosiți, la ieșire, și pășiră la aer curat.

Se uitară în jur și priveliștea din fața lor era atât de frumoasă, că rămaseră amândoi muți de uimire.

Întreaga mare, care până atunci fusese întunecată și înfiorătoare, iradia din adâncuri o strălucire verde de la un capăt al orizontului la celălalt; era un verde minunat, cum vezi numai în curcubeie sau în unele pietre prețioase foarte rare. Toate valurile, mari și mici, purtau coroane strălucitoare de mici stropi sclipitori.

Lukas își puse mâna pe umărul prietenului său.

—Ia te uită, Jim, spuse el cu vocea înăbușită, îndreptând muștiucul pipei spre orizont. Asta este lumina

mării!

—Asta este lumina mării, repetă Jim uluit.

Erau amândoi mândri că puseseră totul din nou în ordine.

CAPITOLUL AL OPTULEA. ÎN CARE DIFERITE LUCRURI DEVIN DE NEMIȘCAT ȘI PENTRU CEI DOI PRIETENI ÎNCEPE O NOAPTE INCOMODĂ

După ce se delectară îndeajuns cu priveliștea de basm a luminilor mării, cei doi prieteni se hotărâră să se întoarcă la mica sirenă de la marginea stâncilor, ca să audă ce—are de zis despre reparația pe care—o făcuseră. Lukas își puse ghetele în picioare, își legă șireturile și dădu să pornească din loc. Dar, spre mirarea lui, rămase lipit locului și nu—și putu mișca picioarele nici măcar un milimetru. Între timp, Jim încercase să ridice cutia cu unelte. Dar parcă toate uneltele ar fi cântărit dintr—odată o sută de mii de kilograme. Când încercă să—și pună cureaua, catarama ei părea atât de bine prinsă de stânca de fier, de parcă ar fi fost sudate una de alta.

O clipă cei doi se priviră fără să priceapă ce se—ntâmplă, apoi Lukas izbucni în râs.

—Doamne Dumnezeule, Jim, strigă el, la asta nu ne—am gândit! Am reparat magnetul și acum funcționează din nou.

—Și încă cum! spuse Jim trăgând de curea. Ce ne facem? Doar nu putem să ne lăsăm lucrurile aici!

—Mda, spuse Lukas scărpînându—se după ureche, firește că ai dreptate. Nu prea am chef să—mi continui călătoria desculț.

Dar se întrerupse speriat și se lovi cu palma peste frunte.

—La naiba! Locomotivele noastre!

Își scoase piciorul din cizmele înțepenite și coborî desculț, cât de repede putu, până la apă. Jim îl urmă.

Emma și Molly stăteau de parcă ar fi fost sudate de stâncă și nu se mișcau de pe loc. Nici măcar cea mai mică roțiță nu puteau să și—o miște, totul era ca împietrit.

Jim și Lukas tocmai discutau ce—ar trebui să facă, când mica sirenă apăru lângă ei, în apa puțin adâncă.

—V—ați descurcat de minune! strigă și bătu din palme de bucurie. Vă sunt foarte recunoscătoare și vă mulțumesc mult în numele tuturor locuitorilor mării. Ați văzut luminile mării? Nu—i așa că arată minunat? Am înotat prin toată Marea Barbarilor. Vai, ce—o să se mai bucure și tata! În seara asta poate să aibă loc sărbătoarea luminilor în onoarea primului rege al mării, Gurumuș. Aveți vreo dorință? Tata sigur va fi bucuros să v—o împlinească...

—Da, întrerupse Lukas sporovăială veselă a prințesei mării, chiar avem o dorință. Am vrea să plecăm din nou de aici, domnișoară.

—Dar firește, spuse sirena imediat, o să—mi strig morsele chiar acum și vă duc oriunde vreți, chiar dacă ar fi în celălalt capăt al Pământului.

Vru să plece imediat în căutarea morselor, dar Lukas o strigă iar.

—O clipă, domnișoară, că situația nu e chiar așa de simplă. Locomotivele noastre nu se mai pot mișca din loc, fiindcă magnetul acela mare le ține aici. Și nu putem pleca fără locomotivele noastre.

—Pe abisul mării! spuse prințesa. Dar asta chiar că e o belea. Ce—o să ne facem?

—Ei bine, mormăi Lukas, asta ne tot întrebăm și noi. Putem să părăsim stânca de fier numai dacă decuplăm magnetul.

—Dar atunci se vor stinge din nou luminile! strigă prințesa Sursulapici, făcându—se verde la față de groază.

—Nu există altă soluție, răspunse Lukas, dacă nu vrem să rămânem aici.

—Și nu prea vrem, adăugă Jim.

—Firește, spuse sirena, e de la sine înțeles. Dar ce ne facem?

—Poate că există totuși o soluție, spuse Lukas după ce—și aprinse pipa și pufăi din ea o vreme.

—Și care—ar fi aceea? întrebă Sursulapici plină de speranță.

—Trebuie să găsim pe cineva, îi explică Lukas gânditor, care să rămână în locul nostru aici și care se

repor—nească magnetul de—ndată ce suntem suficient de departe.

—N—aş putea să fac eu asta? propuse sirena. Ambii prieteni mustăciră.

—Nu, domnişoară, răspunse Lukas. E foarte cald acolo jos. Nu cred că veţi face faţă unei asemenea temperaturi.

—Logodnicul meu, Uşaurişuum, ar putea să facă asta, spuse prinţesa cu melancolie. El nu e atât de sensibil, fiindcă se înrudeşte de departe cu broaştele—ţestoase.

—E posibil, spuse Lukas, dar cine ştie unde e el acum.

—Da, din nefericire, şopti prinţesa Sursulapici, înghiţind în sec.

—Dar oare nu există nimeni în întregul ocean, se grăbi Jim să spună, care ar putea să facă asta dacă i—am arăta cum merge?

—Poate că există, spuse sirena codindu—se. Aş putea să întreb.

—Bine, spuse Lukas, dar cât de mult o să dureze?

—Nu foarte mult, îi asigură Sursulapici nerăbdătoare. Nu mai mult de optzeci, o sută de ani.

—Dragă domnişoară, spuse Lukas cu precauţie, din păcate noi n—avem atât de mult timp la dispoziţie. Dar eu aş avea altă sugestie: Jim şi cu mine decuplăm iarăşi magnetul şi plecăm cât mai departe. Oamenii dumneavoastră ar putea între timp să caute persoane potrivite pentru această slujbă. Până îi găsiţi voi, noi o să fim deja de multă vreme acasă. Ne puteţi da de ştire acolo şi noi vă vom ajuta.

—Vreţi să închideţi iar magnetul? întrebă prinţesa mării supărată. Dar petrecerea luminilor trebuie să aibă loc chiar în noaptea asta. S—a organizat un mare bal în palatul tatei şi aş fi atât de bucuroasă dacă aş putea înota până acolo ca să particip la dans. Nu puteţi cumva aştepta măcar până mâine—dimineaţă? Vă rog mult!

Lukas avu un schimb de priviri cu Jim, apoi dădu din cap şi spuse:

—Bine, domnişoară, aşteptăm până mâine—dimineaţă. Oricum suntem obosiţi şi trebuie să ne culcăm. Dar chiar nu putem să aşteptăm mai mult de—atât, fiindcă trebuie să plecăm. Explicaţi—i vă rog asta iubitului dumneavoastră tată.

—Aşa o să fac, răspunse sirena uşurată. Şi, dacă aveţi vreo dorinţă, aşa cum v—am spus, să ne ziceţi. Tata în mod sigur vă va face pe plac. Dar până atunci vă mulţumesc mult. Şi la revedere!

—La revedere! spuseră Jim şi Lukas, făcându—i cu mâna.

Prinţesa mării le strigă pe cele şase morse, care veniră imediat. Frâiele erau încă pe stânca de fier, unde se întinseseră morsele.

—Las aici frâiele. Mă întorc curând! strigă Sursulapici. Apoi se urcă pe spatele unuia dintre animale, pocni din limbă şi porni vâjâind, urmată de celelalte cinci morse, care împrôscau apă în toate părţile.

—Tânăra pare să se grăbească, spuse Lukas. Să sperăm că o să se întoarcă la fel de repede.

—Cred că va veni, doar a lăsat frâiele aici.

Şi privi uimit curelele de piele bătute în perle şi—n oase de peşte strălucitoare, care—i alunecau printre degete.

—Să sperăm că o să fie bine, răspunse Lukas, în timp ce se căţăra pe acoperişul Emmei, încercând să desfacă uşa tenderului. Dar mi se pare că oamenii mării sunt puţin cam prea generoşi cu timpul. Probabil că şi—o permit. La naiba, uşa asta nu se deschide! Nu ne mai rămâne decât să înnoptăm afară. Cel mai bine ar fi să ne băgăm sub Emma, ca să avem ceva deasupra capului.

Se aşezară cât de comod putură. În timp ce se trase lângă Lukas, Jim îşi spuse în gând: „Dacă ar şti doamna Waas...”

CAPITOLUL AL NOUĂLEA. ÎN CARE JIM CAUTĂ O DEOSEBIRE ȘI DIVERSE LUCRURI ÎNCEP SĂ ZBOARE

Nu petrecuseră o noapte tocmai comodă și tremurau din toate încheieturile când se treziră dimineața sub locomotivă. Cerul era încă acoperit de nori și vântul biciuia valurile care se spărgeau mugind de stâncile de fier. Ziua, Marea Barbarilor părea și mai neliniștită decât noaptea, deși nu mai era atât de înspăimântătoare.

Jim și Lukas se hotărâră să treacă direct la treabă și să închidă magnetul, fiindcă li se făcuse poftă de un mic dejun bun, iar sacoșa cu merinde a doamnei Waas, cu sandviciurile, ouăle fierte și cacaua, era închisă magnetic în cabina Emmei. Oricum, la lumina zilei nu se mai vedeau deloc luminile mării. Apa arăta cu totul obișnuit.

Cei doi prieteni se cățărară pe cel mai înalt vârf al stâncii de fier, unde găsiră din nou, lângă gaura cu cinci colțuri, cutia cu unelte, lanterna, cureaua lui Jim și ghetele lui Lukas, așezate chiar lângă cuțitul lui. Erau toate la fel de nemișcate cum le lăsaseră cu o noapte în urmă.

Din păcate, în cutia de unelte nu mai găsiră decât o jumătate de lumânare. Dar Lukas spuse că le ajunge, fiindcă aveau s—o folosească doar la întoarcere. Atâta timp cât cilindrul acela de legătură era la locul lui, se puteau folosi de lumina focului Sfântului Elmo. Și chiar așa se și întâmplă. Coborând scările, flăcările albastre le luminară celor doi prieteni drumul până jos.

—E păcat, de fapt, fu de părere Jim. Acum trebuie să închidem magnetul, deși ieri ne—am chinuit atât să—l repornim,

—Principalul e că am aflat cum funcționează, răspunse Lukas. Mi se pare o idee bună să vedem dacă—l putem închide din nou.

—De ce? întrebă Jim.

—Poate că la un moment dat cineva va pune pe această stâncă un paznic care să închidă magnetul dacă vreo navă ajunge prin apropiere. Astfel călătorii ar scăpa de necazuri, iar locuitorii mării ar avea parte de lumină majoritatea timpului.

—Da, spuse Jim, ar fi excelent. Dar o să vrea cineva să fie paznic aici?

—De ce nu? spuse Lukas. Trebuie doar să găsească persoana potrivită. Însă mă tem că un om al mării n—ar fi tocmai potrivit pentru această meserie.

—Și eu cred la fel, spuse Jim. Sunt prea apoși.

Apoi coborâră mai departe în adâncul pământului. În cele din urmă ajunseră la fundul puțului, se strecurară de—a lungul tunelului sinuos, care trecea prin marile rădăcini de fier, și ieșiră în lumina strălucitoare a peșterii submarine cu stalactite. Totul era neschimbat.

Când Lukas se aplecă asupra cilindrului de sticlă, a cărui lumină albastră, orbitoare, nu putea fi privită de aproape, Jim îl întrebă:

—Oare piesa de legătură e făcută din Cristalul Veșniciei?

—E posibil, răspunse Lukas. Alt fel de sticlă n—ar suporta toată tensiunea asta.

Atinse cilindrul grijuliu cu mâna, ca să vadă dacă nu cumva era fierbinte de la cablul de fier care ardea înăuntru. Dar abia dacă era cald.

—Un material excelent! spuse el cu respect. Chiar că I păcat că nu se mai face.

Apoi aprinseră jumătatea de lumânare cu care veniseră, o așezară bine pe pământ și scoaseră cilindrul de sticlă de la locul lui. Lumina se stinse instantaneu. De data aceea fu liniște și nu se mai auzi niciun vuiet. Peștera era din nou scufundată în întuneric. Numai mica lumânare mai arunca puțină lumină în jur.

—Așa, spuse Lukas. Haide, Jim, să mergem înapoi.

—Imediat, răspunse Jim, care făcu câțiva pași pe rădăcina celeilalte stânci, cu lumânarea în mână.

Lukas îl urmă.

—Cauți ceva? îl întrebă.

—Nu, răspunse Jim, aş vrea doar să ştiu dacă fierul de pe partea asta e altfel. Însă şi acela părea la fel.

Dar Jim nu era uşor de convins. Trebuie să existe vreo diferenţă. Poate dacă cineva l—ar fi examinat cu atenţie... dar lumina era prea slabă pentru asta şi nici nu prea aveau timp.

—Crezi că pot să iau o bucată cu mine? întrebă el.

—N—am nimic împotriva, răspunse Lukas zâmbitor. Jim ridică o bucată, care era cam cât capul lui de mare.

Era cea mai mică pe care o găsisese.

Lukas luă lumânarea şi porniră amândoi înapoi. Merseră pe coridorul şerpuitor, care era din nou scufundat în întuneric. După puţin timp ajunseră la puţul cu scara în spirală. Urcară în tăcere nenumăratele trepte. Văzându—l că începe să gâfâie sub povara bucăţii de fier, Lukas o luă sub braţ şi—i dădu lumânarea lui Jim.

În cele din urmă ieşiră prin gaura cu cinci colţuri la lumină. Acolo, Lukas îi dădu lui Jim înapoi bucata de fier, ca să se încalţe, în sfârşit.

—Aşa, spuse el bucuros, făcând câţiva paşi înainte şi—napoi de probă. Acum se mişcă iar excelent.

Jim se asezase într—o parte şi inspecta bucata de fier pe care o ţinea în poală. O lovea cu un ciocan scos din trusa de unelte, dar nu reuşea să descopere nimic special la ea. În cele din urmă, se duse lângă nişte pietre mai mari din apropiere, ca să le compare cu cea pe care o luase de jos. Dar capul de fier al ciocanului se prinse între cele două pietre, atingându—le pe amândouă în acelaşi timp.

Lukas simţi cum în momentul acela, când tocmai punea uneltele şi lanterna înapoi în cutie, o forţă inexplicabilă îi trăgea picioarele într—o parte. Cutia de unelte pe care o ţinea în mână pornise cu toată puterea spre Jim, alături de cureaua băiatului, care era încă pe pământ. Se îndrepta ca un şarpe, cu catarama înainte, spre proprietarul ei. Lukas alunecase, fiind tras de cutia din mână şi de ghetete spre Jim. Gura puţului era chiar între cei doi prieteni! Însă Lukas zbură pe deasupra ei fără să se oprească şi, înainte să poată striga, fu tras mai departe şi se izbi de Jim.

—Au! spuse băiatul speriat. De ce mă loveşti?

Din fericire, ciocnirea lor înlăturase ciocanul dintre cele două pietre, pe care acum nu le mai unea nimic. Puterea magnetului încetă imediat.

—Îmi pare rău, băiete, spuse Lukas zăpăcit. Nu te—am lovit. Mi—au fugit brusc picioarele de sub mine.

Se ridică şi—şi frecă puţin spatele, care—l durea.

—Ce—ai încercat să faci? întrebă el.

—N—am făcut decât să ţin ciocanul între cele două pietre, îi explică Jim. Uite aşa!

Şi puse din nou ciocanul ca înainte, între cele două pietre.

Imediat picioarele lui Lukas o luară iar înainte şi se lipiră cu tălpile bătute în cuie de cele două bucăţi de fier din poala lui Jim. Acelaşi lucru se întâmplă şi cu trusa de unelte şi cu cureaua băiatului.

—La naiba! strigă Lukas de pe jos.

Văzând ce făcuse, Jim scoase imediat ciocanul dintre pietre şi spuse, bâlbâindu—se:

—Iartă—mă, Lukas, n—am... N—am ştiut...

—Nu—i nimic, mormăi Lukas, ridicându—se din nou în picioare. N—am păţit nimic. Dar astea două bucăţi de magnet ascund o putere neobişnuită.

Brusc pocni din degete şi spuse:

—Pe toţi sfinţii, băiete, ştii ce—ai descoperit? Nu trebuie să conectăm întregul magnet, fiindcă funcţionează şi dacă folosim o bucată din fiecare parte.

—Ah, spuse Jim bucuros. Eu am descoperit asta?

—Da, răspunse Lukas. Şi trebuie să cercetăm mai îndeaproape.

CAPITOLUL AL ZECELEA. ÎN CARE JIM ȘI LUKAS INVENTEAZĂ PERPETUUMOBILUL

Dar, înainte să încerce din nou, Lukas își scoase precaut cizmele. Ca nu cumva să mai zboare din nou spre ei, le cără împreună cu trusa și cu alte lucruri în spatele Emmei și le puse în cabină. Ușa cabinei se deschidea din nou cu ușurință.

Emma și Molly păreau foarte ușurate, acum că încetase puterea aceea neobișnuită care le transformase în niște stane de piatră. Lukas se uită repede să vadă dacă nu cumva pățiseră ceva, dar totul era în ordine, așa că se liniști.

Apoi luă un vâtrai cu el, în locul ciocanului, și se întoarse lângă Jim, pe cel mai înalt vârf al stâncii de fier.

—Deci, spuse el, să vedem cât de puternic este magnetul nostru.

Jim luă o bucată, Lukas pe cealaltă și apoi puseră vâtraiul ca piesă de legătură între ele. Se văzu imediat puterea de atracție a magnetului, fiindcă toate bucățile de fier împrăștiate prin jur se ridicară în aer și porniră spre el. Altfel nu se întâmplase cine știe ce și nu—ți puteai da seama cât de puternic era magnetul pe care—l construiseră.

—Avem nevoie de niște bucăți de fier mai mari, spuse Lukas, ca să verificăm puterea magnetului nostru.

În clipa aceea, de jos se auzi un zgomot de roți și un dudit bizar. Cei doi prieteni se uitară uimiți unul la celălalt și meraseră până la marginea stâncii, ca să vadă ce se întâmplă.

Priveliștea le tăie respirația: Emma, locomotiva greoaie, stătea la poalele stâncii pe roțile din spate și cu vârful ridicat în sus. Micuța Molly, care era mult mai ușoară, venea de—a dreptul spre ei, mergând fie pe roți, fie alunecând pe nas, ori târându—se în sus pe versantul vertical. Cu cât se apropia cu atât îi creștea, fără să vrea, viteza.

—Lukas! strigă Jim îngrozit. Închide magnetul! Lui Molly o să i se întâmple ceva!

Dar lui Lukas îi merse mintea și mai repede.

—Nu, îi răspunse el, cu pipa între dinți, o să se prăbușească. Trebuie să așteptăm până ajunge sus.

Cu inima bătându—le nebunește, cei doi priveau mica locomotivă urcând în grabă peretele abrupt. Jim închisese ochii, nu mai putea să privească.

—Uite—o că vine! strigă Lukas.

Jim își deschise ochii și o văzu pe Molly învărtindu—se în aer peste marginea stâncii și aterizând cu o viteză fulgerătoare pe vârf, cu roțile în aer. În aceeași clipă, Lukas luă una din bucățile de fier de lângă vâtrai și puterea de atracție încetă.

Jim se repezi spre locomotiva lui, care stătea pe spate ca un gândac, și se uită să nu i se fi întâmplat ceva. Dar în afară de câteva zgârieturi mici nu pățise nimic. Toată târâiala aceea părea s—o fi luat prin surprindere.

O puseră amândoi înapoi pe roți, după care Lukas își șterse transpirația de pe frunte cu batista lui mare și roșie.

—Am avut noroc, murmură el. Cine ar fi putut bănuși că nemernicele astea de bucăți de fier au atâta putere? N—am mai văzut în viața mea magneți așa de puternici. Gândește—te până la ce distanță funcționează! Dacă au putut s—o atragă până și pe Emma! îmi pot închipui ce putere se ascunde în cele două stânci.

Se scarpină după ureche și mai șopti de câteva ori, ca pentru sine:

—Pe toți sfinții!

Jim era încă ocupat cu Molly, așa că nu—l văzu pe Lukas pocnind din degete și spunând:

—S—ar putea... Dacă au atras—o pe Emma... Dacă aș face doar... Firește, trebuie să meargă. Fără îndoială!

Și începu să se plimbe înainte și—napoi, adâncit în gânduri. După o vreme se opri brusc și strigă:

—Știu!

—Ce anume? întrebă Jim. Lukas râse misterios.

—Vei vedea imediat, tinere prieten. Dacă planul meu funcționează, atunci am făcut o descoperire foarte importantă. Hai să mergem jos la Emma! Trebuie să încerc ceva.

Cu mare grijă, coborâră amândoi mica locomotivă de pe vârf. În cele din urmă ajunseră la Emma, care stătea din nou pe toate roțile și părea puțin ofensată. Nu putea însă să scoată aere de indignare pe furnal, fiindcă nu avea aburi.

—Nu fi supărată, draga mea, îi spuse Lukas, bătând-o cu palma pe cazan. Să vedem dacă magnetul nostru te atrage și pe tine.

—Nu cred, spuse Jim, altfel ar fi venit și ea sus, ca Molly.

—Era o distanță prea mare pentru greutatea ei, explică Lukas. Acum mă interesează să văd ce se întâmplă când magnetul e la doi metri de ea. După socotelile mele, ar trebui să atragă locomotiva cu o forță irezistibilă.

Lukas puse vâtraiul între cele două bucăți de fier și forța magnetică reîncepu imediat. Marea Emma făcu un salt solemn înspre Lukas, lovindu-l cu unul dintre tampoane în fluierul piciorului. Molly, care stătea în spatele ei, fu și ea atrasă spre magnet, și se lovi cu zgomot de tenderul Emmei.

—Grozav! strigă Lukas, frecându-și fluierul piciorului. Funcționează mai bine decât speram.

—Asta este descoperirea aia importantă pe care am făcut-o? întrebă Jim.

—Încă nu, răspunse Lukas zâmbind, dar suntem aproape.

Jim se miră. Mai întâi fu adusă cutia de unelte, apoi demontară amândoi catargul Emmei și Lukas începu să refacă stâlpul. Îl bătu cu ciocanul, îl nitui și montă un soi de balama pe care o găsisese sub toate piesele de rezerva. După ce catargul fu din nou pus la loc, stătea acum într-un soi de articulație sferică și putea fi mutat înainte și—napoi sau într-o parte sau alta, după cum voiai.

—Excelent, spuse Lukas frecându-și mâinile, acum mai avem nevoie doar de o traversă. Trebuie să mai fie o stinghie de lemn lângă pânzele din cabină, una care încă mai are postav pe ea. Du-te repede și adu-mi-o, Jim!

—Ce vrei să faci cu ea? întrebă Jim după ce i-o aduse.

—Așteaptă și ai să vezi!

În capătul de sus al catargului era o gaură prin care se trăgea parâma pânzei. Lukas trecu prin gaură stinghia de lemn. În final, catargul arăta ca un T mare.

—E gata! spuse Lukas bucuros. Dar acum urmează lucrul cel mai important.

Luă prima bucată de magnet și o prinse bine cu funie de—o parte a traversei. Legă al doilea bloc de fier în același fel de cealaltă parte a traversei. Acum bara de sus a literei T avea două funii în jos, câte una la fiecare capăt.

Jim își dădu seama brusc ce plănuia Lukas.

—Magnetul o va atrage pe Emma! strigă el încântat.

—Ai ghicit! răspunse Lukas. Și noi putem cârmi de pe acoperiș. Când întoarcem catargul cu magnetul în față, atunci o să fie în fața locomotivei și—o va trage după el mereu. Când vrem să întoarcem, nu facem decât să mutăm magnetul într-o parte.

—O... spuse Jim, cu ochii holbați de uimire. Apoi adăugă după o vreme:

—Pe toți sfinții! Și—n cele din urmă spuse:

—Chiar așa e.

Dură o vreme până ce—și veni în fire și putu să obiecteze:

—Dar traversa de lemn nu poate să facă legătura între cei doi magneți.

—Așa e, recunosc Lukas, și tocmai de—asta vom folosi vâtraiul. Dar vreau să—l pun în așa fel încât să putem să întrerupem oricând magneții. Altfel nu ne—am putea opri niciodată și—am călători mereu.

Poate că unii dintre stimații mei cititori vor mai ține minte că printre toate talentele lui Lukas se număra și acela de a putea îndoi o bucată de fier cu mâinile goale. La un spectacol de circ din Mandala făcuse mare vâlvă cu această abilitate. De data aceea însă o folosi în scop practic. Îndoi vâtraiul cu atâta pricepere, încât lăsă în mijloc un mic ochi de fier, prin care băgă un cui. Apoi îl bătu bine în catarg, chiar între cele două bucăți de magnet. Avu mare grijă să—l așeze în așa fel încât niciunul din cele două capete ale vâtraiului să nu atingă cele două bucăți de magnet, altfel locomotiva ar fi pornit din loc imediat. Apoi legă de fiecare capăt al barei de fier câte o funie, care era suficient de mare să poată fi ținută ca un frâu dacă stăteai pe acoperișul cabinei. Dacă trăgeau de funia din dreapta, atunci vâtraiul se poziționa

orizontal și atingea ambele bucăți de magnet și puterea de atracție era activată. Dacă trăgeau de frâul stâng, vâtraiul stătea pieziș și magneții se opreau.

CAPITOLUL AL UNSPREZECELEA. ÎN CARE BĂTRÂNA EMMA SE RIDICĂ ÎN AER ȘI INVENTATORII NOȘTRI IAU ÎN SFÂRȘIT MICUL DEJUN

După ce terminară toate pregătirile, cei doi inventatori lăsară locomotivele călăfătuite să alunece ușor în apă și se urcară apoi pe acoperișul cabinei celei mai mari. Emma plutea ușor, legănându-se pe valuri, și se întoarse lent cu prora spre larg. Catargul stătea culcat în fața cabinei, iar vârful cu cele două bucăți de magnet era la doi metri de de cazanul locomotivei.

—Trebuie să mai vâslim o vreme, spuse Lukas, altfel Molly o să fie atrasă de magnet și o să zboare după noi. E bine că am luat vâsla cu noi.

După ce se—ndepărtară suficient de mult, apucă ambele sfiori.

—Acum e acum, Jim!

Spunând asta, trase de funia din dreapta, iar vâtraiul se așează între cele două pietre; în aceeași clipă se produse legătura între ele și forța lor începu s—o atragă imediat pe Emma. Locomotiva porni în urma magneților, dar, fiindcă aceștia atârnavă de catargul care era prins de ea, nu—i putea ajunge. Rămâneau mereu în fața ei și, atrasă de forța lor uriașă, locomotiva era nevoită să—i urmeze.

—Oho! strigă Jim uimit. Merge! Și cum merge! Ura!

Prora Emmei despica apa și o arunca în ambele părți la fel de sus ca atunci când fusese trasă de morse, însă viteza creștea încontinuu.

—Ține—te bine! strigă Lukas prin toată gălăgia aceea. Să vedem dacă poate fi cârmită.

Apucă catargul și—l mută puțin spre dreapta. Locomotiva făcu imediat un ocol larg și maiestuos.

—Excelent! se bucură Jim. Dar se poate și opri? Lukas trase de sfoara din stânga și vâtraiul reveni în poziție piezișă. Nimic nu mai unea acum cele două bucăți magnetice. Viteza se redusese, dar locomotiva avea încă o inerție atât de mare, încât aluneca de una singură pe valuri. Lukas întoarse catargul în spate.

În același timp trase din nou de sfoara din dreapta și forța de atracție se activă iar, dar de data aceea dinapoia locomotivei. Emma se opri atât de brusc, că Jim fu aruncat în apă.

Lukas întrerupse din nou forța magneților și—și ajută prietenul să urce înapoi pe acoperișul cabinei.

—Merge minunat! spuse Jim, scuișând apă. Mai ales frânele!

—Într—adevăr, răspunse Lukas, nici nu ți—ai putea dori ceva mai bun.

—Ce nume o să—i dăm invenției noastre? întrebă Jim. Mi se pare că ar trebui să aibă un nume.

—Ai dreptate, spuse Lukas, chiar i—ar trebui unul.

Își aprinse pipa și pufăi puțin.

—Cum ți se pare *Jimotiva* sau poate *Jimobilul*?

—Nu, răspunse Jim cu modestie, sună de parcă eu aș fi făcut descoperirea.

—Dar și tu ai avut o contribuție, spuse Lukas, , mai ales la început.

—Dar tu ai făcut ce e mai important, insistă Jim, așa că *Lukomotiva* sau *Lukomobilul* i s—ar potrivi mult mai bine.

—Nu, spuse Lukas, asta sună de parcă n—ai putea să pronunți corect cuvântul locomotivă. Trebuie să—i găsim un nume mai normal. Alți inventatori și—au numit descoperirile după lucrul care era cel mai important la ele. Noi o să—i spunem invenției noastre *Perpetuumobilul*!

—Ce înseamnă asta? întrebă Jim cu emoție în glas.

—Înseamnă, începu Lukas să explice, că va funcționa mereu de una singură, fără să aibă nevoie de cărbuni, benzină sau alte asemenea lucruri. Mulți inventatori și—au bătut capul întrebându—se cum ar putea să construiască un asemenea *Perpetuumobil*, dar n—au găsit nicio soluție. Dacă îi dăm numele de *Perpetuumobil*, atunci toți vor ști că noi am rezolvat problema asta. Ce zici?

—Păi dacă e așa... spuse Jim cu voce gravă, atunci și eu cred că ar trebui să—i spunem *Perpetuumobil*.

—Bine, spuse Lukas zâmbitor, atunci am rezolvat și problema asta. Însă acum mai trebuie să fac un test cu *Perpetuumobilul* nostru, și e cel mai important. Ține—te bine, Jim, pornim!

După ce spuse asta, Lukas îndreptă catargul în sus, ca să stea perfect vertical. Bucățile de fier atârnavu direct deasupra locomotivei. Lukas trase de sfoara din dreapta și se întâmplă un lucru uimitor!

La început încet, apoi din ce în ce mai repede, greoaia Emma se ridică din apă, plutind deasupra valurilor, la o înălțime de un metru, doi, trei... Mergea în sus de parcă ar fi fost într—un lift. Jim se agăță cu frică și uimire de prietenul lui și privi marea de sub ei cu ochii mari de uimire.

Și Lukas era surprins. Se îndoise că avea să reușească una ca asta. Dar succesul nu putea fi negat: Perpetuumobilul nu doar că mergea de la sine putere, ci se ridica și în aer.

—Este un moment important, Jim, șopti Lukas cu o voce solemnă.

—Da, răspunse Jim, și eu cred la fel.

Și, cum pluteau la douăzeci de metri deasupra apei, o rafală puternică de vânt lovi Perpetuumobilul și—l duse o bucată de vreme cu ea, dar, fiindcă locomotiva nu mai avea pământ sub roți și mergea liberă prin aer, era la mila vântului, ca o corabie purtată de curentul apei.

Lukas încercă să cârmească. Trase catargul puțin spre dreapta, iar Perpetuumobilul urmă imediat forța de atracție a magnetului și reveni la poziția inițială. Dar Emma continua să se înalțe. Acum erau la aproape cincizeci de metri deasupra mării. Jim nu mai îndrăznea să se uite în jos, fiindcă începuse să—l ia cu amețea.

După ce reușise să cârmească cu succes ultima oară, Lukas căpătase mai mult curaj și începuse să vireze și să facă și tume în aer, mutând catargul când într—o parte, când în alta. Când îl cobora suficient de mult, porneau cu viteză în direcția aceea și locomotiva înceta să mai urce. Ba chiar putea să o lase să planeze înapoi jos, prin aer, ca un avion. Dar lui Jim i se făcu rău la stomac de la acele exerciții de zbor, iar biata Emma se zăpăcise cu totul. De voie, de nevoie, se obișnuise cu înotatul, dar i se părea că o locomotivă onorabilă nu are de ce să zboare prin aer ca o pasăre.

În cele din urmă, Lukas coborî din nou cu Perpetuumobilul pe suprafața apei. Prin câteva manevre dibace, reuși să reducă viteza cât să poată ateriza cu locomotiva pe apă. Prora Emmei tăia apa în două și o împrăștia în aer ca un plug de zăpadă. Apoi Lukas opri magneții cu grijă și vâsli înapoi la stânca de fier, pe care o lăsaseră mult în urmă.

—Mica prințesă nu s—a întors încă, observă Jim când ajunseră la marginea insulei. Frâiele morselor sunt tot unde le—a lăsat.

—Așa m—am gândit și eu, mormăi Lukas. Oamenii mării au o noțiune a timpului foarte generoasă.

—Dar n—avem cum s—o așteptăm o sută de ani, zise Jim îngrijorat. Trebuie să—l aducem pe domnul Tur Tur.

—Așa e! spuse Lukas. Și n—o s—o mai așteptăm mult timp, azi pornim din nou spre domnul Tur Tur. Și o să zburăm cu Perpetuumobilul nostru.

—Da! Acum putem să zburăm pur și simplu peste munții Cununa Lumii! strigă Jim entuziasmat.

—S—a făcut, spuse Lukas, pușind din pipă ca un om dornic de aventură. Iar drumul până acolo o să treacă cât ai zice pește.

—Până la urmă n—am pierdut timpul cu drumul până aici și cu repararea magneților, spuse Jim.

—Dimpotrivă, adăugă Lukas, nici n—am fi putut lua o decizie mai bună ca să ajungem mai repede la destinație!

—Dar ce—o să spună prințesa mării când va găsi un operator pentru marele magnet și—l va aduce aici, iar noi n—o să mai fim? protestă Jim.

—Ai dreptate, spuse Lukas gânditor. Ar trebui să lăsăm un semn în urma noastră.

—Și cu Molly ce—o să facem? întrebă Jim. O transformăm într—un Perpetuumobil și pe ea?

—Nu merge, spuse Lukas, s—ar atrage amândouă în aer una pe alta și s—ar ciocni. E prea periculos.

Jim se gândi câteva clipe.

—Poate că e mai bine dacă am lăsa—o pe Molly aici și am lua—o la întoarcere. Ce crezi? întrebă el.

Lukas încuviință.

—Cred că așa e cel mai bine. O să găsim un loc ferit de vânt pentru ea și o s—o legăm cu o frânghie, ca să nu i se întâmple nimic. Folosim frâiele morselor. Dacă mica sirenă se întoarce după ce—am plecat, va căuta frâiele și, găsind—o pe Molly, va ști că sigur o să ne întoarcem pe insulă ca s—o luăm.

—Bine, spuse Jim, nici eu nu cred că i se poate întâmpla mare lucru dacă o lăsăm aici.

Mica locomotivă fu dusă într—un loc ferit de vânt. Era acolo chiar și o peșteră joasă în care putea să încapă. Jim îi făcu un laț solid din frâiele morselor și o legă cu șapte noduri duble de un colț gros de fier

din peșteră.

—Deci, băiete, spuse Lukas, nici măcar un cutremur n—ar mai putea s—o scoată pe Molly din ascunzătoarea ei. Dar mi s—a făcut o foame de lup de la toate astea. Înainte să pornim la drum, hai să ne întărim cu câteva îmbucături. Deja mă gândesc cu plăcere la legumele pe care le vom mânca în seara asta la domnul Tur Tur.

—Crezi că ajungem până diseară? întrebă Jim.

—E posibil, răspunse Lukas. N—ar trebui să ne fie deloc greu, cu Perpetuumobilul nostru.

Apoi scoaseră din cabină cele două pungi mari cu merinde de la doamna Waas și mâncară tot, până la ultima firimitură. Este un lucru bine cunoscut de toată lumea că atunci când inventezi ceva ți se face o foame incredibilă. Cine nu mă crede poate să încerce.

CAPITOLUL AL DOISPREZECELEA. ÎN CARE PERPETUUMOBILUL APROAPE CĂ SE LOVEȘTE DE CUNUNA LUMII

Jim își luă rămas—bun de la Molly și cei doi prieteni se urcară pe acoperișul Emmei, vâslind o bună bucată de vreme spre largul mării înainte ca Lukas să ridice catargul și să unească magneții. Perpetuumobilul se ridică ușor și fără zgomot din valuri și pluti în sus. Ajunși pe la o sută de metri, Lukas împinse iar catargul în față, iar locomotiva încetă să mai urce și începu să zboare drept înainte. În curând stâncile magnetice se făcură din ce în ce mai mici la orizont, pentru ca apoi să dispară cu totul. Cerul încă era acoperit de nori.

—Cel mai important, spuse Lukas după o vreme, e să aflăm în care direcție trebuie să zburăm.

—Da, dar cum facem asta? întrebă Jim. Marea arată la fel în orice parte te—ai uita.

—Ne vom putea da seama numai după poziția soarelui, îl lămurii Lukas.

Jim se uită la cer, dar prin stratul gros de nori pătrundea doar o lumină sumbră și era imposibil să—ți dai seama care era poziția lui exactă.

—Trebuie să zburăm pe deasupra norilor, zise Lukas. Dar nu putem să rămânem acolo decât foarte puțin timp, fiindcă aerul e atât de rarefiat la o asemenea înălțime, că nu prea poți respira cum trebuie. Ține—te bine, Jim!

Și, spunând asta, Lukas ridică din nou catargul, până—l făcu să stea aproape vertical. Emma țâșni în sus. Norii se apropiau tot mai mult. Jim privea norii cu oarecare neliniște, fiindcă cerul părea un imens munte acoperit de zăpadă, al cărui vârf atârna dinspre cer spre pământ.

—Crezi c—o să pățim ceva când o să ne lovim de nori? întrebă el îngrijorat.

—Absolut nimic, îl liniști Lukas. Cel mai probabil o să fie ceva mai multă umezeală când o să trecem printr—un nor de ploaie. Atenție, am ajuns!

Se aflau la marginea de jos a norilor și când urcară mai mult se treziră brusc înconjurați de un întuneric de nepătruns. Era ca într—o spălătorie imensă, numai că mai puțin cald. Dimpotrivă, era chiar destul de frig și de umed.

Au zburat o vreme fără să știe dacă nu cumva stau pe loc. Apoi au lăsat dintr—odată întunericul în urma lor. Perpetuumobilul zbura deasupra unei întinderi de nori orbitor de albă înspre cerul albastru și luminos, din care lumina soarelui răzbătea cu o măreție și o puritate de nedescris.

Mut de uimire, Jim își lăsă privirea să colinde peste minunatul ținut al norilor care se întindea la picioarele lui. Munți înzăpeziți creșteau în jurul unor lacuri ca de lapte. Castele și turnuri ca din zahăr pudră se înălțau deasupra lor, înconjurate de păduri și grădini, în care toți copacii și arbuștii păreau să fie făcuți din puf sau din cele mai moi pene. Totul era într—o continuă mișcare și se schimba neîncetat. Ceva care semăna cu perna unui uriaș se transforma și devenea asemenea unui boboc de lalea mare și alb; ceva ce semăna cu un pod de alabastru între două vârfuri montane se preschimba într—o barcă plutind pe o mare înspumată; acolo unde tocmai văzuseși o peșteră misterioasă, se ridica într—o clipă un izvor uriaș care părea să se fi transformat într—un sloi de gheață și zăpadă.

Lukas își dădu seama după soare de direcția în care trebuiau să meargă și—o lăsă din nou pe Emma să coboare, scufundându—se prin stratul de nori, fiindcă sus aerul era prea rarefiat ca să poți sta mai multă vreme.

După ce zburară o vreme deasupra mării, o geană de lumină începu să se vadă la orizont. Acolo se terminau norii groși și acela era locul în care lumina soarelui ajungea până la apa de dedesubt. Iar la granița dintre vremea bună și cea rea, acolo unde ultima linie a norilor tăia cerul în două, un curcubeu strălucitor se arcuise deasupra valurilor.

Tăcut și—n pas solemn, Perpetuumobilul trecu cu cei doi pasageri ai lui prin poarta minunată de culoare și lumină, zburând chiar pe sub ea; erau atât de aproape de curcubeu, că Jim își putu trece mâna prin toată strălucirea aceea. Dar nu simți nimic, fiindcă nu poți apuca aerul sau lumina cu mâna dacă nu ești tu însuși făcut din aer sau lumină.

Lăsară curcubeul în urmă și își continuară zborul pe vreme frumoasă. Când soarele tocmai se apropia de orizont, acoperindu—se cu un voal roșiatic la apus, Jim văzu în depărtare o bucată de pământ. Nu le luă mult să ajungă deasupra ei, și Lukas o coborî puțin pe Emma, ca să vadă amândoi ce țară era aceea.

Jim se pusese pe burtă pe acoperișul cabinei, ca să poată vedea mai bine, și peisajul i se părea din cale—afară de cunoscut. Jos șerpuiau râulețe, traversate de poduri elegante cu acoperișuri neobișnuit de colorate. Între ele creșteau copaci de toate felurile, dar care erau toți transparenți ca sticla colorată. În depărtare se ridica deasupra orizontului un munte imens, cu nenumărate culmi, toate roșii sau albe. Nu mai exista nicio îndoială despre ce țară era vorba.

—Suntem în Mandala.

Lukas încuviință bucuros din cap.

—M—am gândit eu. Înseamnă că suntem pe drumul cel bun spre domnul Tur Tur.

—Privește! strigă Jim și arată cu degetul în jos, unde pământul părea să strălucească și să scânteieze miraculos. Alea sunt acoperișurile de aur din Ping! Lukas, oare putem ateriza să—i salutăm pe împărat și pe Ping Pong?

Dar Lukas clătină grav din cap.

—Mai bine nu, Jim. Imaginează—ți ce s—ar întâmpla dacă ne—am apropia cu magnetul nostru de oraș. Toate lucrurile din fier ar zbura spre noi. De data asta trebuie să renunțăm la vizită. Mă gândesc chiar că ar trebui să ne ridicăm puțin mai sus, ca să fim siguri că nu se întâmplă ceva.

Lukas poziționa catargul cu magneți perfect vertical. Locomotiva începu imediat să urce, mai sus, tot mai sus. Ping, capitala Mandalei, se făcu mic sub ochii lor, ca un sat de jucărie.

Soarele apusese și pământul era scufundat în lumina amurgului când cei doi călători ajunseră la Cununa Lumii, acel munte gigantic.

—Întrebarea e, spuse Lukas, în timp ce zburau spre munte ca un țăntar spre zidul unei cetăți, dacă ar trebui să riscăm acum și să încercăm să ajungem azi în cealaltă parte sau mai bine să aterizăm și să ne continuăm drumul mâine pe lumină. Se face întuneric.

—E deja întuneric, spuse Jim, dar mai avem puțin până ajungem.

—Bine atunci, răspunse Lukas și ridică catargul spre cer.

Locomotiva începu să urce de—ndată, din ce în ce mai sus. Versantul muntelui era chiar în fața lor, în întuneric. Luna nu răsărise încă.

Lukas își trase șapca pe ceafă și privi spre culmi. Stelele străluceau pe cerul negru de deasupra creștelor muntelui.

—La naiba! mârâi el. Nu e de bine. După socoteala mea, am ajuns la deja la înălțimea norilor.

Locomotiva continua să urce. Și cu fiecare clipă simțeau că aerul era din ce în ce mai greu de respirat. Jim înghiți în gol de mai multe ori, ca să reducă presiunea din urechi. Cei doi nu mai puteau să vadă cât de mult se îndepărtaseră de pământ.

În cele din urmă ajunseră la primele culmi. Lukas îndreptă din nou catargul în față și locomotivă încetă să urce și o luă înaintea. Într—o tăcere desăvârșită, plutea pe deasupra culmilor maiestuoase, care se pierdeau și ele în întuneric.

—Atenție! strigă Jim dintr—odată, căci în fața lor se ridică pe nevăzute un al doilea lanț de munți, ale căror creste erau mult mai înalte decât primele.

Dar și Lukas văzuse că era cât pe ce să se izbească de ele și ridicase din nou catargul. Emma țâșni în sus ca o săgeată, la câțiva metri de peretele muntelui. Dacă ar fi întârziat câteva secunde, s—ar fi lovit de versant și s—ar fi făcut praf.

Jim simți că o oarecare slăbiciune pune încetul cu încetul stăpânire pe el. Brațele și picioarele începură să—i tremure și gâfâia de parcă tocmai ar fi alergat la un maraton.

Trecură însă de al doilea lanț de munți și—l văzură limpede pe al treilea la lumina stelelor. Vârful acestuia îl depășea în înălțime pe cel de dinainte.

Și Lukas fu nevoit să respire mai repede. Aerul era atât de rarefiat la acea înălțime, că abia dacă le mai ajungea.

—N—am putea oare... să coborâm în cabină... spuse Jim gâfâind, și să acoperim... toate crăpăturile?

—Nu, răspunse Lukas greoi, nu ne—ar ajuta cu nimic. Eu trebuie să stau la cârmă, altfel o să ne izbim de munte. Dar tu poți să cobori dacă vrei. Mă descurc și singur.

—Nu, spuse Jim. Rămân și eu...

Zburară și peste al treilea lanț muntos, iar acum se apropiau de—al patrulea, care părea să fie de două ori mai înalt decât primul.

Din fericire stelele erau din ce în ce mai mari și mai luminoase și putea să vadă bine stâncile.

—Lukas, spuse Jim cu un geamăt, hai să coborâm! Nu vom trece peste el!

—Până jos e la fel de mult ca până sus! spuse Lukas. Jim începu să vadă cercuri roșii și inele de foc dansându—i în fața ochilor. Urechile îi țiuiau și sângele i se urcase la cap. Chiar și Lukas începu să simtă cum îl părăsesc puterile. îi slăbise puterea în brațe, care erau neputincioase ca ale unui bebeluș. Catargul îi alunecă din mâini și căzu în față...

În aceeași clipă, Perpetuumobilul goni peste marginea muntelui, la un fir de păr distanță de stânci. Erau în total șapte lanțuri muntoase, dar al patrulea, cel din mijloc, era cel mai înalt. Al cincilea era mai mic, al șaselea și mai mic, iar al șaptelea la fel de înalt ca primul.

Asta îi salvă pe cei doi prieteni, fiindcă putură să coboare iarăși cu locomotiva într—o zonă cu mai mult aer. Așa că în cele din urmă reușiră să respire iar.

Știau din ultima lor călătorie că în spatele ultimului lanț de munți se afla deșertul de la Capătul Lumii, un loc plat ca o clătită. Puteau ateriza acolo fără probleme, Lukas știa deja să cârmească atât de bine, că reuși să o așeze pe Emma în liniște și siguranță pe nisipul deșertului. Locomotiva mai merse puțin înainte să se oprească.

—Deci, băiete, spuse Lukas, iată—ne am ajuns.

—Excelent! răspunse Jim și răsufală ușurat.

—Și cu asta, spuse Lukas, întinzându—se ca să—și trosnească oasele, cred că am făcut destule pe ziua de azi.

—Și eu cred la fel, zise Jim.

Așa că se strecurară în cabina locomotivei, se înveliră cu păturile, căscară zdravăn, dar nici nu terminară bine de căscat, că adormiră cu gurile pe jumătate deschise. Atât de obosiți erau. Iar asta e cât se poate de—nțeles.

CAPITOLUL AL TREISPREZECELEA. ÎN CARE CEI DOI PRIETENI SUNT LUAȚI DREPT UN MIRAJ

A doua zi, Jim și Lukas se treziră devreme. Voiau să ajungă la oaza domnului Tur Tur, Uriașul Părelnic, înainte de răsărit. Se temeau că, dacă s—ar fi făcut mai cald, aveau să înceapă iarăși jocurile fetei morgana. Jim își aduse aminte cu neplăcere ce greșeli făcuseră din pricina acestui miraj al naturii în prima lor călătorie în deșert, când rătăciseră ore întregi, mergând înapoi pe drumul pe care veniseră. Era deci mai bine să ajungă la mica locuință a Uriașului Părelnic înainte să vină căldura.

Pe lângă asta, celor doi începuseră să le chiorăie stomacul de foame. Cu o seară în urmă se culcaseră iar fără să mănânce.

—Cred că e vremea să halim ceva, spuse Lukas în timp ce se urcau amândoi pe acoperișul Emmei și el apucă de frâul care mișca magnetii. Mi—e așa o foame, că mi—aș mânca și cozorocul de la șapca de mecanic.

Jim dădu din cap adormit.

—Eu aș prefera un sandvici, șopti el.

—Și eu, răspunse Lukas vesel, și pun pariu că într—o jumătate de oră o să stăm la masa domnului Tur Tur cu o grămadă de mâncare în față.

Spunând asta, trase de frânghia din dreapta și Perpetuumobilul se ridică ușor în aer și plană la o înălțime mică deasupra pământului, pornind cu o viteză tot mai mare de—a lungul deșertului.

Pământul care se întindea în fața celor doi călători era golaș și uniform, dar pe cer luminile răsăritului începuseră deja să strălucească în cele mai minunate și mai diverse Culori. Inșă prietenii nu erau prea interesați de frumusețea cerului deșertului, atenți fiind să zărească oaza și căscioara domnului Tur Tur. Trebuiau neapărat s—o găsească înainte ca soarele să înceapă să urce pe cer și căldura să preschimbe aerul în oglinzi și scânteieri înșelătoare.

Neștiind unde exact se află oaza (ultima oară însuși Uriașul Părelnic le arătase calea), Lukas lăsă Perpetuumobilul să zboare deasupra deșertului în zigzag. Era evident însă că avea să fie mai dificil decât crezuseră, fiindcă nu se vedea nici măcar un palmier, darămite acoperișul unei case sau iazul cu fântâni țâșnitoare.

—Dacă domnul Tur Tur o să iasă din casă cândva, spuse Lukas ca să—l liniștească pe Jim, atunci o să—l vedem cu siguranță. Doar este un Uriaș Părelnic.

În clipa aceea se ridică și soarele deasupra orizontului, inundând deșertul cu razele lui arzătoare. Ambii prietenii trebuiră să—și acopere ochii cu mâinile, atât de orbiți erau de lumina lui strălucitoare.

—Acum nu mai avem prea mult timp, spuse Lukas. Fata morgana o să înceapă în curând și n—o să mai aibă niciun rost să ne continuăm căutarea. Dar, atâta vreme cât nu se zărește nimic în depărtare, o să las Perpetuumobilul să urce cât mai sus. Se vede mai bine de acolo.

Ridică iar catargul și locomotiva zburătoare încetă să mai zboare în zigzag și se înalță. Cei doi prietenii scrutară orizontul.

—Acolo! strigă Jim brusc. L—am văzut! E domnul Tur Tur!

Puteai recunoaște de departe silueta unui om inimaginabil de mare chiar dacă se vedea încă vag și nedeslușit. Stătea în fund pe jos, cu spate la cei doi prietenii. Lukas împinse din nou catargul cu magnet în față, iar Perpetuumobilul porni cu viteză spre destinație. Pe măsură ce se apropiau de el, forma aceea gigantică se făcea din ce în ce mai mică și mai clară. Acum se vedea că domnul Tur Tur stătea cu mâinile pe genunchi și cu fața îngropată în ele, așa cum fac oamenii foarte triști.

—Crezi că plânge? întrebă Jim speriat.

—Hmm, nu—mi dau seama, mormăi Lukas.

Emma zbură cu o viteză neobișnuit de mare de locul în care stătea Uriașul Părelnic și cu cât se apropiau mai mult de el cu atât mai mic părea. Mai întâi se văzu cât o turlă de biserică, apoi cât o casă, apoi cât un copac, pentru ca la sfârșit să arate ca un om obișnuit.

Lukas coborî cu Emma ușor, lângă uriaș. Locomotiva scrâșni puțin când roțile i se afundară în nisip.

În clipa aceea, domnul Tur Tur sări în picioare, ca înțepat. Avea fața albă ca un cadavru și o privire zăpăcită; Iară să se uite bine la ce sau cine îi stătea înaintea, căzu în genunchi și strigă cu o voce pierită:

—De ce mă urmărești? Ce ți—am făcut, monstru crud, dacă ai ajuns nu numai să—mi iei casa și izvorul de apă, dar te și ții după mine până aici?

Apoi își duse mâinile la ochi, tremurând din tot corpul de frică și groază.

Lukas și Jim se priviră cu îngrijorare.

—Salut! strigă Lukas și coborî de pe acoperișul locomotivei. Ce s—a întâmplat cu dumneata, domnule Tur Tur? Noi nu suntem monștri și nici nu vrem să vă mâncăm.

Râse puțin și apoi adăugă:

—Cu condiția să putem lua micul dejun la dumneavoastră.

—Domnule Tur Tur, spuse și Jim, nu ne mai recunoașteți? Suntem noi, Lukas și Jim Năsturel!

Uriășul Părelnic își lăsă mâinile să—i cadă ușor pe lângă corp și se holbă uimit la cei doi prieteni. După o vreme, dădu din cap murmurând.

—Nu, nu se poate. Sunteți amândoi o fata morgana! Nu mă las păcălit!

Lukas îi întinse mâna lui neagră de ulei și—i zise:

—Dați—mi mâna, domnule Tur Tur, ca să vedeți dacă suntem adevărați. Nu poți să dai mâna cu o fata morgana.

—Imposibil! strigă Uriășul Părelnic. Jim Năsturel și Lukas, singurii prieteni adevărați pe care—i am pe lume, sunt foarte, foarte departe de aici. Și nu pot să se întoarcă la mine, fiindcă Valea Amurgului a fost distrusă și nu mai e niciun drum care să ducă spre acest deșert.

—Ba mai e, spuse Jim. Prin aer.

—Firește că prin aer, spuse Uriășul Părelnic întristat, pentru că nu sunteți decât un miraj.

—Pe toți sfinții, spuse Lukas izbucnind în râs, dacă nu vreți să—mi întindeți mâna ca să vedeți că suntem chiar noi, atunci trebuie să vă conving în alt fel. Îmi cer iertare, domnule Tur Tur.

Și spunând asta îl înhață pe Uriășul Părelnic, îl ridică în aer și apoi îl lăsă cu grijă jos.

—Deci, spuse el, acum ne credeți?

O vreme Uriășul Părelnic nu mai știu ce să zică, dar apoi fața începu să i se lumineze.

—Sunteți chiar voi? Cu adevărat? șopti el. Apoi sări să—i îmbrățișeze pe Jim și Lukas.

—Înseamnă că sunt salvat! spuse el de mai multe ori. Înseamnă că sunt salvat!

—Știți ceva, propuse în cele din urmă Lukas, acum mergem la casa dumneavoastră ca să luăm micul dejun. Ne e amândurora o foame de mecanici de locomotivă, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Chipul Uriășului Părelnic se întrista din nou. Oftă din toți rărunchii.

—Cu câtă plăcere v—aș conduce la casa mea din oază, prieteni. Și cât mi—ar mai plăcea să pregătesc pentru voi cel mai delicios mic dejun. Dar nu se poate.

—Nu mai există casa? întrebă Jim îngrijorat.

—Ba da, îl asigură domnul Tur Tur. Din câte pot să—mi dau seama de departe, casa e teafără și nevătămată. Dar n—am mai îndrăznit să mă apropii de ea de câteva zile. Numai o dată, noaptea, ca să—mi umplu sticla cu apă, pentru că altfel aș muri de sete. Dar el doarme noaptea.

—Cine? întrebă Jim uimit.

—Monstrul care mi—a ocupat casa și din cauza căruia am fugit în deșert.

—Ce fel de monstru? întrebă Lukas.

—Este o arătare înspăimântătoare, cu o gură uriașă care te bagă—n sperieți și cu o coadă lungă. Scoate fum și foc pe gură, iar vocea lui monstruoasă este ca un zgomot infernal.

Jim și Lukas se priviră unul pe altul cu uimire.

—Nu e nicio îndoială că e vorba despre un dragon, spuse Lukas.

—Și eu cred la fel, încuviință Jim.

—E foarte posibil ca pocitaniei să i se spună dragon, continuă Uriășul Părelnic. Voi știți mai bine decât mine, fiindcă ați avut de—a face cu asemenea creaturi, nu—i așa?

—Și încă cum! spuse Lukas. Avem experiență cu astfel de bestii. Veniți, domnule Tur Tur, mergem chiar acum în oaza dumneavoastră ca să ne uităm mai bine la acest oaspete.

—Nici gând! strigă Uriășul Părelnic speriat. N—o să mă mai vedeți niciodată în apropierea acelei arătări periculoase!

Le luă o vreme celor doi prieteni să—l convingă pe Uriășul Părelnic că nu vor putea găsi oaza și casa fără un însoțitor care să cunoască locul, mai ales că mirajele începuseră deja să—și facă apariția. Nu erau foarte rele: doar o cămilă care aluneca pe nisipul deșertului pe patine, iar în depărtare două furnale de

uzină care se mutau nehotărâte dintr—o parte în alta, de parcă ar mai fi așteptat încă ceva ca să fie complete. Dar mișcările mirajelor din aer aveau să se întetească și n—ar mai fi găsit drumul spre oază.

În cele din urmă, domnul Tur Tur își depăși frica, după ce prietenii îi promisera că aveau să—l protejeze. Așa că se urcară toți trei pe acoperișul Emmei și porniră la drum. Lukas renunță să mai ridice locomotiva în zbor, ca să nu—l sperie și mai tare pe Uriașul Părelnic. Tot magnetii o trăgeau, doar că acum mergea pe roți, ca orice locomotivă obișnuită. Domnul Tur Tur fu emoționat să vadă că Emma se mișca nu cu abur și foc, ci trasă de o cu totul altă putere.

CAPITOLUL AL PAISPREZECELEA. ÎN CARE JIM ȘI LUKAS SALVEAZĂ DOI PRIETENI DE DOI MONȘTRI

Când oaza apăru în cele din urmă la orizont, cu păduricea ei de palmieri și cu micuța casă albă, Lukas opri Perpetuumobilul și întrebă:

—Aveți lucruri de fier în casă, domnule Tur Tur? Uriașul Părelnic se gândi.

—Da, răspunse el. Sunt câteva lucruri din fier, deși pe majoritatea le—am făcut eu însumi din lemn și piatră. Dar oala și cuțitul de bucătărie, de pildă...

—Bine, îl întrerupse Lukas. Atunci e mai sigur dacă ne oprim aici, altfel o să iasă un vălmășag.

—Cum așa? întrebă Uriașul Părelnic.

—O să vă explicăm mai târziu, spuse Lukas. Mai bine rămâneți aici, lângă Emma. Jim și cu mine mergem pe jos până la casă să tragem cu ochiul.

—Vai! spuse Uriașul Părelnic speriat. Trebuie să aștept singur aici? Și dacă vine monstrul? Doar mi—ați promis că mă veți apăra.

—Vă puteți ascunde în tender, îi propuse Lukas prietenos.

Uriașul Părelnic se strecură în tenderul Emmei și se făcu cât de mic putu. Cei doi prieteni porniră spre casa albă cu obloane verzi, care aștepta primitoare și, după cum părea, liniștită, la umbra palmierilor și a pomilor. Mai întâi se strecurară lângă o fereastră și priviră cu grijă înăuntru. Nu vedeau nimic care să semene, fie și de departe, cu un dragon sau cu un monstru. Dădură un ocol casei în vârful degetelor și traseră cu ochiul în bucătărioară, prin cealaltă fereastră. Dar nici acolo nu văzură nimic suspect. Cel puțin nu la prima vedere. Dar când Jim privi mai atent...

—Lukas, șopti el, ce e chestia aia de—acolo?

—Care?

—E ceva sub canapea care iese puțin afară. Cred că e vârful unei cozi.

—Chiar asta e, șopti Lukas, ai dreptate.

—Acum ce facem? întrebă Jim încet. Lukas se gândi.

—Poate că monstrul doarme. O să—l prindem înainte să se trezească.

—În regulă, șopti Jim, sperând în gând că monstrului îi place să doarmă dus și că se va trezi din somn după ce terminau ei să—l lege de la cap până la coadă.

Cei doi prieteni se furișară până la ușă, care era întredeschisă. Se strecurară repede și fără zgomot în prima cameră și intrară în bucătărie. Vârful cozii, care ieșea de sub canapea, era chiar la picioarele lor.

—La trei, îi șopti Lukas prietenului său.

Se lăsară amândoi în jos, pregătiți să—l prindă.

—Atenție! spuse Lukas. Unu, doi, trei!

În aceeași clipă cei doi prinseră coada și traseră de ea cu toată puterea.

—Dă—te bătut! strigă Lukas cât de tare și de amenințator putu. Dă—te bătut sau până aici ți—a fost!

—Ajutor! se auzi o voce pițigăiată de sub canapea. Aveți milă! Ah, bietul de mine, vierme ce sunt, de ce mă urmăresc toate lucrurile? Te rog, cruță—mă, uriaș înspăimântător!

Jim și Lukas dădură drumul cozii și se priviră cu uimire. Cunoșteau acea voce! Era aceeași voce pe care o auziseră plângându—se pe vremuri în micul vulcan stins — era vocea dragonului—pe—jumătate Nepomuk!

—Salut! zise Jim aplecându—se, ca să vadă mai bine sub canapea.

—Cine e acolo? Cine a zis „bietul vierme”?

—Pe toți sfinții! spuse Lukas râzând. Să fie bietul vierme prietenul nostru Nepomuk?

—Vai, se auzi vocea pițigăiată de sub canapea, de unde știi cum mă cheamă, uriaș înfricoșător ce ești? Și de ce—mi vorbești pe două voci?

—Fiindcă nu suntem niciun uriaș, răspunse Lukas. Suntem prietenii tăi — Jim Năsturel și Lukas, mecanicul de locomotivă.

—Adevărat? se auzi vocea îndoielnică. Sau e doar șiretlicul unui uriaș care vrea să mă scoată din ascunzătoarea mea? Dacă e doar un șiretlic, să știți că n—o să cad în capcană. Așa că spuneți—mi: sunteți cu adevărat voi acolo afară, sau doar vă prefaceți?

—Suntem chiar noi! strigă Jim. Vino afară, Nepomuk!

Atunci apărură de după marginea canapelei un cap mare și lat care semăna de departe cu capul unui hipopotam, numai că era împetrit cu puncte galbene și albastre și avea niște ochi rotunzi, care îi priveau cu atenție pe Jim și Lukas. După ce Nepomuk se convinge că era într—adevăr vorba despre cei doi mecanici de locomotivă, un zâmbet surprins și bucuros i se lăți pe față. Se târî afară de sub canapea, se ridică în picioare în fața celor doi și le spuse, ridicându—și brațele ca pentru a—i îmbrățișa:

—Ura! Sunt salvat! Unde uriașul ăla ticălos? O să—l facem terci cât de curând!

—Mai ușor, spuse Lukas, uriașul e aproape.

—Ajutor! strigă Nepomuk dintr—odată și se strecură iar sub canapea.

Dar Lukas îl trase înapoi și—l întrebă:

—Ce cauți iar sub canapea, Nepomuk?

—Vreau să mă ascund. Uriașul e atât de uriaș, că nu poate să vină înăuntru. Nu încape pe ușă și sub canapea nici atât. Dă—mi drumul!

—Dar casa asta îi aparține, spuse Lukas izbucnind în râs. E locuința lui!

—A cui? întrebă Nepomuk temător.

—A domnului Tur Tur, Uriașul Părelnic. Nepomuk se albi la față, atât cât putea. Petele lui galbene și albastre se făcură albastru și galben—deschis.

—O, vai! strigă el pierzându—se cu firea. Dar cum de... De ce nu m—a prins până acum?

—Fiindcă—i era îngrozitor de frică de tine, răspunse Lukas.

Nepomuk făcu ochi mari și privirea începu să—i strălucească.

—Îi era frică de mine? întrebă el neîncrezător. Zău? Uriașului ăluia înfricoșător îi era frică de mine? A crezut că sunt un dragon periculos și feroce?

—Da, răspunse Jim, chiar asta a crezut.

—Atunci cred că uriașul acesta este un om foarte de treabă, spuse Nepomuk. În cazul ăsta, puteți să—i trimiteți salutările mele și să—i spuneți că mi—ar plăcea mult să—l văd cum se teme de mine. Nimeni nu s—a mai temut de mine până acum și asta chiar nu e bine pentru un mic dragon.

—Un dragon—pe—jumătate, adăugă Jim.

—Da, da, răspunse Nepomuk nerăbdător, dar nu trebuie să—i amintiți uriașului asta.

—Bine, spuse Lukas, dar, dacă nu—i spunem domnului Tur Tur că ești de fapt un dragon—pe—jumătate foarte de treabă și foarte săritor, și nu un dragon periculos și feroce, atunci o să fugă de tine și n—o să—l mai poți cunoaște.

Nepomuk se scarpină gânditor în cap.

—Păcat, spuse el dezamăgit. Ce—aș mai fi vrut să mă împrietenesc cu cineva care tremură tot timpul de frică în fața mea. Ar fi fost o prietenie foarte frumoasă. Dar dacă voi ziceți că nu merge... atunci spuneți—i. Probabil că n—o să mă mai placă cine știe cât.

—Dimpotrivă, îl asigură Lukas, o să te placă mai mult. Trebuie să știi că nici el nu este un uriaș adevărat, ci doar un Uriaș Părelnic.

—Da? rosti Nepomuk plin de speranță. Și ce e un Uriaș Părelnic, mai exact?

În timp ce îi explicau lui Nepomuk care sunt trăsăturile neobișnuite ale domnului Tur Tur, porniră toți trei spre locomotivă. Ajungând la ea, Lukas strigă:

—Ieșiți din tender, domnule Tur Tur! Nu mai aveți niciun motiv să vă temeți!

—Serios? se auzi vocea subțire a Uriașului Părelnic. Atât de repede l—ați învins pe monstrul acela înfricoșător și periculos?

—L—ați auzit? șopti Nepomuk flatat. La mine se referă!

—N—am învins pe nimeni, răspunse Lukas, fiindcă n—a fost nevoie. Monstrul este un bun prieten de—al nostru, îl cheamă Nepomuk, este un dragon—pe—jumătate și ne—a făcut odată un mare serviciu.

—Da, adăugă și Jim, și este foarte de treabă. Nepomuk lăsă privirea în pământ și se mută rușinat de pe un picior pe altul. Dar nu din modestie, ci din cauză că pentru un dragon este o adevărată rușine să nu aibă nicio însușire neplăcută.

—Dacă e chiar așa de treabă, se auzi din nou vocea Uriașului Părelnic din tender, cum de mi—a ocupat casa și m—a alungat de—acolo?

—Îi era teamă de dumneavoastră, domnule Tur Tur, răspunse Lukas. Nu voia decât să se ascundă de

dumneavoastră.

Fața Uriașului Părelnic se ivi la marginea tenderului.

—Serios? întrebă el privind îngrijorat afară. Se temea de mine? O, vai, îmi pare rău, îmi pare teribil de rău! Unde este bietul Nepomuk, să—mi cer chiar acum iertare?

—Sunt aici, zise Nepomuk.

Domnul Tur Tur se dădu jos cu greu din tender și—l luă pe dragon de labă, scuturându—i—o.

—Să mă ierți, iubite prieten, că te—am speriat, spuse el. Sunt extrem de trist.

—Nu face nimic, răspunse Nepomuk și râse cu gura lui uriașă. Vă mulțumesc, domnule Uriaș Părelnic, că v—ați temut de mine. M—ați făcut foarte bucuros.

—Și acum, spuse Lukas, trebuie să vă povestesc de ce am venit la dumneavoastră, domnule Tur Tur. Dar înainte să începem...

—Înainte să începem, îi luă Uriașul Părelnic cuvintele din gură, o să luăm micul dejun împreună. Îi rog pe dragii și onorabilii mei oaspeți să mă urmeze în casă!

—Cu plăcere, spuseră Jim și Lukas într—un glas.

Îl băgară pe Nepomuk între ei și—l urmară, braț la braț, pe Uriașul Părelnic. Bătrâna Emma trebuia să rămână pe loc, așa că se înarma cu multă răbdare și folosi răstimpul acela ca să tragă un pui de somn.

CAPITOLUL AL CINCISPREZECELEA. ÎN CARE LUKAS ȘI JIM GĂSESC UN OPERATOR PENTRU STÂNCILE MAGNETICE ALE MARELUI GURUMUȘ

Când cei patru se așezară în sfârșit la masa rotundă din casa domnului Tur Tur, gata să înceapă să mănânce deliciosul mic dejun pe care uriașul îl pregătise în grabă, Nepomuk întrebă:

—Și eu ce mănânc?

Pe masă erau o cană aburindă de cafea, lapte de cocos și glucoza. Lângă ele era o farfurie mare cu pâinea maimuței și roșcove unse cu miere de cactus și spumă de rodie. Ceva mai departe erau câteva farfurioare cu smochine, felii de banane coapte, rondele de ananas, precum și rulade cu mac, castane coapte și unt brun. Sper că cititorii mei și—au dat seama din această enumerare că domnul Tur Tur se hrănea numai cu plante, fiindcă iubea foarte mult animalele. Oamenii ca el se numesc vegetarieni.

Acum trebuie să recunoașteți că un așa mic dejun îți lasă gura apă. Dar bietul Nepomuk se uita uimit la toate acele bunătăți și făcuse botic. Un bol de lavă încălzită i—ar fi plăcut mult mai mult sau măcar o găletușă de catran fiert. Dar nu putea găsi așa ceva în oaza domnului Tur Tur. Jim și Lukas îi explicară Uriașului Părelnic ce anume era așa deosebit la mâncarea dragonilor—pe—jumătate.

—Și atunci ce ne facem? întrebă domnul Tur Tur întristat.

Nu voia să fie neospitalier, dar de unde să facă repede rost de hrană potrivită pentru Nepomuk? în cele din urmă, dragonul—pe—jumătate se mulțumi cu o tigaie întreagă de nisip prăjit. Nu era mâncarea lui preferată, dar era mai bun decât nimic.

Și îi era și foarte foame.

După ce terminară toți de mâncat și după ce Nepomuk râgâi de câteva ori ca să—l audă toată lumea, scoțând doi norișori roz de fum pe urechi, domnul Tur Tur spuse:

—Și acum, iubiții mei prieteni, spuneți—mi, vă rog, cărui lucru i se datorează plăcerea acestei vizite.

—Nu, guiță Nepomuk nepolitic, vreau să vă spun mai întâi povestea mea!

Jim și Lukas se priviră amuzați. Micul dragon—pe—jumătate nu se schimbase deloc de când îl văzuseră ultima oară. Încerca să se comporte la fel de insolent și de grosolan ca un dragon pursânge.

—Eram... începu Nepomuk, dar domnul Tur Tur îl întrerupse cu o figură Toarte severă și—i spuse:

—Acum ești printre noi, dragul meu Nepomuk, și nu printre «omenii tăi, așa că te rog să respecti obiceiurile noastre.

—Pff! spuse Nepomuk dezorientat.

Încercă să pară ofensat, dar reuși să—și țină gura mare închisă.

—Ei bine, spuse Lukas, după ce—și umplu tacticos pipa și suflă câțiva nori de fum spre tavan, lucrurile stau cam așa: avem neapărat nevoie de un far în Lummerland. Și prietenul meu Jim Năsturel a avut ideea excelentă să vă roage să practicați această meserie importantă în țara noastră. Nu e nimeni în toată lumea mai potrivit pentru asta decât dumneavoastră, domnule Tur Tur.

—Cum adică? întrebă domnul Tur Tur surprins.

Jim și Lukas îi spuseră cum vedeau ei lucrurile. Uriașul Părelnic începu să radieze de bucurie și, după ce prietenii îi explicară că insula e atât de mică, încât nimeni nu se va speria de el, fiindcă nu va putea să—l vadă nimeni de la depărtare, bătrânul domn sări entuziasmat în picioare, strigând:

—Cât vă mulțumesc, prieteni! Cea mai mare dorință a mea s—a împlinit! Nu numai că voi trăi într—o țară în care nu voi speria pe nimeni, dar îmi voi putea folosi această trăsătură ciudată în alte scopuri. Vai, ați făcut un bătrân nespus de fericit!

Lacrimi de bucurie străluceau în ochii Uriașului Părelnic. Lukas pufăia nori groși de fum, așa cum făcea mereu când era emoționat. Îi zise:

—Mă bucur că sunteți de—acord, domnule Tur Tur. Chiar avem nevoie de dumneavoastră. Pe lângă asta, vă potriviți perfect în Lummerland.

—Da, și eu cred la fel, adăugă Jim.

Era bucuros că fusese ideea lui să—l folosească pe Uriașul Părelnic ca far.

—Și cu mine ce—o să se întâmple? interveni și Nepomuk.

Stătuse bosumflat cât timp vorbiseră cei trei, dar, pentru că nu—i dăduse nimeni atenție, renunțase să se mai prefacă.

—De ce? întrebă Jim. Ce—ar trebui să se întâmple cu tine?

—Nu pot să vin și eu în Lummerland? întrebă Nepomuk cu nerăbdare. Nu aveți acolo vreun mic vulcan în care aş putea să locuiesc? Aş provoca cutremure în fiecare zi și aş face atâta lavă pe insulă câtă ați avea nevoie. O să vedeți, o să fie minunat. S—a făcut?

Lukas și Jim se priviră din nou, dar de data aceea mai degrabă îngrijorați decât amuzați. La urma urmei, dragonul—pe—jumătate chiar îi ajutase în trecut și nu era rău intenționat.

—Dragul meu Nepomuk, spuse Lukas îngândurat, nu cred că ți—ar plăcea să stai la noi.

—Ce tot spui? răspunse Nepomuk, dând din labă, m—aș face eu comod, nu vă bateți capul cu asta.

—Dar n—avem niciun vulcan, interveni Jim repede, nici măcar unul foarte mic.

—Și pe lângă asta, adăugă și Lukas, nu prea avem loc. Abia dacă avem spațiu pentru domnul Tur Tur, dacă pui la socoteală și Noul Lummerland. Și, îți spun sincer, dragă

Nepomuk, nouă ne place de tine și—ți suntem recunoscători, dar nu te—ai potrivi în Lummerland.

—Nici eu nu cred că te—ai potrivi, întări Jim spusele prietenului său.

Nepomuk se holbă o clipă la cei doi prieteni, apoi chipul i se contorsiona într—o grimasă jalnică, de o durere sfâșietoare. Trase aer în piept, își căscă gura imensă atât de larg, că abia dacă—i mai vedeai capul în spatele ei, și începu să plângă atât de tare, că ar fi putut să acopere și suieratul Emmei cu vaietele lui. În tot acest răcnet se puteau înțelege doar câteva cuvinte:

—*Huhuhu... dar eu vreau... hu... hu... hu... cu voi în Luhuhumerhuhuland... drahahagonii mahah—au hahalungat de—ahahacolo... vohohor să măhăhă măhăhănâncehăhă dacăhăhă mă—ntoho—horc acohoholo.*

Mai trecu o vreme până când cei doi prieteni și domnul Tur Tur reușiră să—l liniștească pe plângăciosul dragon—pe—jumătate suficient cât să înțeleagă ce voia să spună cu toate hohotele acelea. Era vorba, pe scurt, de următoarele: locuitorii din Kummerland, cetatea dragonilor, observaseră într—o zi că din cetate nu dispăruseră numai copiii ținuți prizonieri, ci și doamna Mahl Zahn, dragonul. Și—și dăduseră seama cu mințile lor ascuțite că cineva trebuia să fi pătruns în oraș și să—i fi răpit pe copii și pe femeia—dragon. Se făcuseră cercetări amănunțite, paznicii—dragon fuseseră interogați. În cele din urmă cercetările au scos la iveală ce făcuseră cei doi prieteni când intraseră în oraș cu locomotiva mascată în dragon. Atunci a fost clar că cineva trebuia să—i fi ajutat pe intruși și că acel cineva trebuia să fi fost bine informat.

Asta le—a dat dragonilor ideea să—și continue investigațiile în Ținutul Celor o Mie de Vulcani, unde locuiau dragonii—pe—jumătate. Așa că în curând au reușit să—i dea de urmă lui Nepomuk. Patruzeci și doi de dragoni uriași se apropiaseră periculos de mult de vulcanul de la marginea ținutului, vrând să—l prindă și să—l mănânce pe trădător.

Din fericire, Nepomuk i—a văzut din timp și a șters—o de acolo. Supraviețuise înghețului și nopții eterne din Tărâmul Negrelor Stânci numai pentru că apucase să bea repede o găleată de lavă fierbinte chiar înainte să fugă. Asta l—a încălzit pe dinăuntru. Cu toate astea, aproape că înghețase de frig când a ajuns, în sfârșit, în deșertul de la Capătul Lumii. Timp de două sau trei zile a fost înșelat și condus pe drumuri greșite de miraje și s—a hrănit numai cu nisip și bolovani când într—o seară s—a întâmplat să—l vadă pe domnul Tur Tur de departe. Și—a luat tălpășița de—acolo într—un suflet și nu s—a oprit din fugit până când nu s—a trezit în fața micuței case albe cu ferestre verzi, în care s—a și ascuns.

Terminându—și de spus povestea, dragonul mai oftă încă o dată și două lacrimi mari i se rostogoliră pe obraji cu pete galbene și albastre.

—Dacă voi nu mă vreți, eu nu știu unde să mă duc, spuse el. Nu pot rămâne în deșert, aş fi singur și n—aş avea ce să mănânc.

—Asta așa e, mormăi Lukas.

Apoi tăcură toți și—și lăsară privirile în pământ. După o vreme, Jim zise împăciuitor:

—Dar nu trebuie să—ți fie teamă, Nepomuk. Tu ne—ai ajutat pe noi, acum te ajutam și noi pe tine. O să ne gândim noi la ceva.

Lukas își scoase pipa din gură, își miji ochii și—i privi cercetător pe micul dragon—pe—jumătate.

—Poate că știu ce—ar putea face, spuse el gânditor. Mă întreb doar dacă Nepomuk este persoana potrivită pentru o sarcină care cere atâta responsabilitate.

—Crezi că ar putea să fie operator la stâncile magnetice? întrebă Jim în șoaptă.

—Am putea încerca, răspunse Lukas. De ce să nu poată? Mi se pare că întâmplările grele prin care—a trecut I—au schimbat întru câtva.

—Sigur că m—am schimbat, spuse Nepomuk entuziasmat. Despre ce e vorba?

—Despre o sarcină foarte serioasă, dragul meu Nepomuk, îi răspunse Lukas. O sarcină pe care nu o putem lăsa decât în grija unei persoane cu totul și cu totul responsabile.

Apoi îi explică dragonului—pe—jumătate ce era cu stâncile magnetice și de ce aveau nevoie de un operator care să pornească sau să oprească după nevoie forța lor imensă.

—Vezi deci, spuse Lukas sunând fumul, că e vorba despre o slujbă cu o mare responsabilitate. Trebuie să ne dai cuvântul de onoare că vei renunța la toate mojiciile și răutățile tale *dragonești*. Ne punem toată încrederea în tine, Nepomuk.

Dragonul—pe—jumătate căpătase un aer solemn și tăcut auzind acele cuvinte, dar ochii rotunzi începură să—i strălucească. Le întinse laba lui Lukas și Jim, apoi spuse:

—Vă dau cuvântul de onoare, prieteni, că puteți avea încredere în mine. Nu o să mai fac nicio răutate *dragonească*, mai ales că dragonii sunt dușmanii mei acum. Și nu mai vreau să fiu deloc ca ei. Acum sunteți prietenii mei și vreau să fiu exact ca voi.

—Bine, spuse Lukas, atunci să vedem ce iese. Mă întreb însă ce—o să mănânci acolo. Doar trebuie să ai ceva de mâncare.

—Neapărat! spuse Nepomuk. Dar ați spus că este foarte cald acolo jos și că măruntaiele de foc ale pământului sunt chiar sub stânci. O să—mi construiesc o fântână cu două găleți și—o să am câtă lavă vreau, cea mai hrănitoare din câte există.

Nepomuk se linse pe buze spunând asta.

Lukas schimbă niște priviri amuzate cu Jim, apoi spuse:

—Excelent! Cred că Nepomuk este persoana potrivită pentru asta. Ce crezi, Jim?

—Și eu cred la fel, răspunse Jim.

—Mulțumesc! spuse Nepomuk oftând adânc.

De la atâta entuziasm și îngrijorare îl apucă sughitul și începu să scoată pe nas și pe urechi norișori de fum verzi și violet, fără să se poată opri.

—Dragi prieteni, spuse Lukas ridicându—se, ne—am înțeles. Eu zic să nu mai întârziem aici și să ne întoarcem degrabă cu Perpetuumobilul la stâncile magnetice. Micuța noastră Molly ne așteaptă acolo și nu vrem s—o lăsăm prea multă vreme singură.

Jim era îngrijorat că trebuiau să traverseze iar munții la întoarcere. Cum avea să suporte Uriașul Părelnic zborul prin aerul rarefiat? Și ce s—ar fi întâmplat dacă nu i—ar fi făcut față? Era pe cale să—și exprime îngrijorarea când domnul Tur Tur spuse cu o figură speriată:

—V—am auzit spunând ceva despre zbor, prieteni?

—Da, domnule Tur Tur, răspunse Lukas grav, nu trebuie să vă temeți. Nu putem ieși altcumva din acest deșert de când s—a prăbușit Valea Amurgului...

Însă se opri brusc și pocni din degete.

—Valea Amurgului! strigă el. Jim, cum de nu ne—am gândit la asta?

—La ce? întrebă Jim fără să—nțeleagă.

—Putem zbura peste Valea Amurgului, explică Lukas, Hau, oricum, peste locul unde a fost odată. Acolo vârfurile munților s—au prăbușit și nu trebuie să zburăm atât de sus. Asta ne—ar ușura mult treaba.

—E o idee bună, Lukas!

Era clar că Uriașul Părelnic era neliniștit și speriat de orice zbor, indiferent dacă era la mare înălțime sau nu. Dacă perspectiva de a fi far în Lummerland nu l—ar fi atras atât de tare, încă ar mai fi ezitat înainte să ia o decizie. Cu fața palidă, porni să pună pâine într—o plasă cu merinde și umplu o butelcă cu ceai. După ce termină de împachetat, spuse cu o voce pierită:

—Eu sunt gata, prieteni.

Apoi ieșiră toți din căscioară și porniră tăcuți prin deșert spre locul în care—i aștepta Emma. Fiindcă era aproape amiază și aerul licărea în razele soarelui, jocul ciudat al fetei morgana atinsese punctul culminant. Cei patru călători văzură chiar lângă ei, în timp ce se îndreptau spre locomotivă, o statuie ecvestră uriașă din care creștea un stejar cu crengi pline de oameni care aveau umbrele desfăcute. Chiar în stânga Emmei, trei căzi de modă veche alergau în cerc una după alta, părând

să se joace de—a prinselea. Un agent de circulație stătea în fața lor, suit pe un postament. Dar jocurile acelea înșelătoare dispăreau imediat, ca și cum nici n—ar fi fost. Lukas spuse zâmbind:

—Iată—ne ajunși!

Și se duse lângă Emma, bătând—o ușor cu palma pe—o parte.

Domnul Tur Tur se mai întoarse o dată și privi trist spre oaza lui și spre căscioara albă cu obloane verzi.

—Rămas—bun, iubita mea casă, spuse el în șoaptă și făcu un semn cu mâna spre căscioară. Mulți ani ai fost un adăpost bun pentru mine. N—o să te mai văd niciodată. Ce se va alege de tine?

Exact în aceeași clipă apăru pe cerul de deasupra oazei o corabie uriașă cu pânze roșii ca sângele, pe care stătea scris, cu litere groase și negre, numărul 13. Corabia se—ndreptă rapid spre orizont și dispăru.

Lukas privi apariția cu multă atenție, iar Jim apucă și el s—o vadă înainte să dispară.

—Crezi că era corabia Celor 13 Sălbatici? întrebă el.

—E posibil, spuse Lukas, chiar foarte probabil. Dacă am ști cum a ajuns mirajul acela aici, atunci am ști destule. Dar din păcate nu știm.

Apoi se întoarse spre ceilalți doi însoțitori și le spuse bucuros:

—Vă rog să urcați, domnii mei!

Domnul Tur Tur fu nevoit să intre în cabină, să se așeze pe podea și să stea la vedere cât mai puțin posibil. Lukas se temea că oamenii din Mandala se vor speria foarte tare dacă vor vedea un uriaș plutind în aer deasupra regatului lor, chiar și dacă i—ar vedea doar capul, de pildă, în cazul în care și l—ar scoate pe fereastră. Uriașul Părelnic fusese de acord cu această măsură de precauție. Oricum, prefera să știe cât mai puțin din ce se întâmpla în timpul călătoriei lor prin aer.

Nepomuk se urcă și el în cabină și se duse nerăbdător la una dintre ferestre. Putea să privească afară cât voia. Și voia să privească cât mai mult, fiindcă era incredibil de curios.

Cei doi prieteni luară apoi loc pe acoperișul Emmei. Lukas ridică catargul și trase de frâul stâng. Perpetuumobilul se înălță ușor și fără zgomot, câștigă repede viteză și urcă spre ceruri.

CAPITOLUL AL ȘAISPREZECELEA. ÎN CARE O FĂPTURĂ A APEI ȘI UNA DE FOC SE ÎMPRIETENESC PENTRU PRIMA OARĂ DUPĂ SUTE DE MII DE ANI

După scurtă vreme ajunseră la Cununa Lumii. Lukas conduse locomotiva zburătoare de—a lungul masivului muntos până în locul în care pe vremuri fusese Valea Amurgului. Vârfurile care se prăbușiseră umpleau vechile văi până la jumătate. Stânci imense stăteau căzute unele peste altele — era o privesc formidabilă. Lukas și Jim priveau tăcuți în jos, în timp ce pluteau pe deasupra lor fără să scoată un sunet.

După ce se prăbușiseră stâncile, partea de sus a văilor se lărgise considerabil. Totuși Lukas trebuia să fie atent și să—și folosească întreaga pricepere ca să n—o cârmească pe Emma la dreapta sau stânga și s—o izbească în viteză de una dintre stâncile rămase. Fusese nevoit să cârmească de mai multe ori în jurul lor ca să evite o ciocnire iminentă. Dar, în ciuda acelor pericole și dificultăți, zborul se dovedise a fi cu mult mai ușor decât cel prin aerul rarefiat de deasupra munților.

În curând ajunseră la capătul văii. Călătorilor li se arătă Pădurea Celor o Mie de Minunății în toate splendoarea ei multicoloră. Apoi văzură zidul Mandalei, care se întindea ca o fundă roșie pe deasupra dealurilor. În spatele lui începea ținutul Mandalei, cu ogoarele, străzile, râurile și izvoarele lui. Din când în când se vedea câte un mic lac, ca o oglindă strălucitoare.

Lukas urcă precaut cu Perpetuumobilul puțin mai sus, fiindcă văzuse acoperișurile aurite ale caselor din Ping. Puțin după aceea, Perpetuumobilul zbura deja ca o săgeată pe deasupra oceanului. După o vreme, prietenii observară că valurile de sub ei erau din ce în ce mai înalte și mai neliniștite și că apa părea mai neagră și mai înfricoșătoare.

—Am ajuns la Marea Barbarilor! îi strigă Lukas micului său prieten.

—Înseamnă că suntem pe drumul cel bun.

Și chiar așa era: după nici o jumătate de oră, Lukas văzu două puncte mici și negre deasupra apei. Îndreptă locomotiva spre ele și acestea începură să se facă tot mai mari: erau stâncile magnetice. Lukas dădu un mic ocol stâncilor, apoi coborî ușor, pornind și întrerupând încontinuu magnetul, până când locomotiva se așeză pe valurile furioase, la aproape cinci sute de metri depărtare de stânci.

—Am ajuns cu bine, băiete, spuse Lukas și—i făcu lui Jim cu ochiul.

—Salut, ați ajuns în sfârșit! strigă o voce delicată din apă. Era Sursulapici, care apăruse chiar lângă locomotivă.

—Unde—ați fost atâta vreme? V—am așteptat toată ziua.

—Și noi vă putem întreba același lucru, domnișoară, răspunse Lukas cu prietenie. Și noi v—am așteptat ieri. Dar, dacă n—ați venit, Jim și cu mine am făcut o descoperire și ne—am folosit de ea ca să mergem să luăm doi prieteni.

—Așa deci, spuse prințesa mării. Asta e cu totul altceva. Și știți de ce nu m—am întors imediat?

—Poate fiindcă ați uitat, răspunse Lukas.

—Greșit! strigă Sursulapici voioasă.

—Poate pentru că ați dansat prea mult la bal, adăugă Jim.

—Greșit din nou! răspunse prințesa mării și râse cu glasul ei ca un clinchet.

—În cazul ăsta, n—avem cum să ghicim, spuse Lukas.

—Imaginați—vă că la bal am întâlnit pe cineva care l—a văzut pe logodnicul meu, Ușaurișuum, spuse Sursulapici bucuroasă. Chiar pe fundul Mării de Safir. Am înotat imediat până acolo și am căutat în fiecare colțisor; și l—am găsit chiar la trei mile marine de peretele sudic de corali, în mijlocul unei câmpii de perle—de—aer.

—Ei bine, spuse Lukas zâmbind, sigur a fost o întâlnire pe cinste!

—Apoi, continuă prințesa veselă, mi—am legat morsele de cochilia lui și ne—am grăbit înapoi. Și iată—ne!

—Dar pe el nu—l văd, spuse Jim.

—Da, el unde e? întrebă Lukas. Am vrea să facem cunoștință.

—O să iasă imediat, spuse Sursulapici. E un *oceanid* țestos și se mișcă puțin mai greu. Când am văzut *colomotiva* voastră zburând spre noi, am intrat la fund și acum... Ah, iată—l că vine! Priviți—l, nu—i așa că e minunat de elegant?

La suprafața apei apăru o făptură cu o înfățișare bizară. La prima vedere, ai fi crezut că e o broască—țestoasă. Carapacea lui era turcoaz cu un model auriu. Pielea de pe membre era lila, iar între degete avea membrană. Fața lui arăta ca a unui om și avea trăsături bine definite. *Oceanidul* țestos nu prea avea păr, deși o mică mustăcioară atârna deasupra buzei de sus. Însă ochii lui erau cei mai frumoși și te priveau din spatele unei perechi mari de ochelari. Erau ochi de un albastru—violaceu minunat, cu o expresie liniștită și serioasă, deși puțin tristă.

—Bine ați venit, spuse *oceanidul* țestos lent și aproape cântând cuvintele. Am auzit multe despre voi și mă bucur să vă cunosc.

—Și noi ne bucurăm că ați revenit în cele din urmă, domnule Ușaurișuum, răspunse Lukas.

—Ați rezolvat cumva sarcina pe care v—a dat—o regele mării, Lormoral? Întrebă Jim. Vă puteți căsători, în sfârșit, cu prințesa Sursulapici?

Oceanidul țestos râse cu tristețe.

—Sunteți foarte amabil să întrebați asta, răspunse cu vocea lui muzicală, dar din păcate n—am avut succes. N—am găsit nicio ființă de foc care să nu—i urască pe cei din neamul nostru. Am renunțat deja la speranța că o să mai pot face Cristalul Veșniciei.

Mica prințesă începu imediat să plângă în hohote, iar *oceanidul* țestos o cuprinse cu brațul și spuse:

—Nu plânge, draga mea. N—o să mă opresc din căutat până la sfârșitul zilelor mele.

—Și ce—ați făcut, domnișoară, ați găsit vreun operator pentru stâncile magnetice? se interesă Lukas.

Oceanidul țestos răspunse în locul ei, în timp ce o consola pe prințesa mării mângâind—o pe păr:

—Iubita mea mi—a povestit despre problema pe care a avut—o cu stâncile magnetice. Eu cunosc toată instalația, fiindcă am fost odată, acum câteva mii de ani, acolo jos. Pe—atunci era totul în ordine. Cu toate astea, nu pot rămâne decât puțină vreme acolo, fiindcă cei din neamul nostru nu pot suporta căldura. Dar aș coborî cu plăcere ca să pornesc forța magnetică, când o să fiți suficient de departe cu vehiculul vostru ciudat. Însă n—aș putea rămâne pe stânci ca operator. Căldura de jos m—ar putea omorî și am de dus la bun sfârșit sarcina pe care mi—a dat—o regele Lormoral, care mă obligă să cutreier toate apele pământului.

—Hmm, spuse Lukas zâmbind, înseamnă că am avut într—adevăr noroc că l—am adus cu noi pe prietenul nostru Nepomuk.

—Nepomuk? Întrebă mica prințesă oprindu—se din plâns. Cine e Nepomuk?

—Strigă—l să vină afară, Jim! spuse Lukas. Băiatul deschise acoperișul tenderului și strigă prin gura de cărbuni spre cabină:

—Nepomuk! Nepomuk, vino afară!

—Imediat, se auzi vocea dragonului—pe—jumătate, care ieși cățărându—se și gâfâind prin gaură și își scoase capul de după marginea tenderului.

Privindu—i pe cei doi oameni ai mării, izbucni într—un hohot de râs zguduitoare.

—Ha, ha, ha! chicoti el. Ce fel de ființe de budincă mai sunt și astea? Oameni de jeleu!

Nepomuk încă nu știa cum să se poarte. Cei doi oameni ai mării se holbară oripilați la dragonul—jumătate. Sursulapici se făcuse verde de frică.

—C—c—c e asta? se bâlbâi ea.

—Sunt un dragon! strigă dragonul—pe—jumătate și Bcoase două flăcări de un galben sulfuros pe nări.

Cei doi oameni ai mării dispărură sub apă, improșcând cu stropi în toate părțile.

—Ați văzut? spuse Nepomuk entuziasmat. Au plecat fiindcă le—a fost prea frică de mine! Păcat că s—au înecat. Trebuie să fi fost oameni foarte de treabă dacă le era așa ică de mine.

—Nepomuk, spuse Lukas cu blândețe, nu mai poți să faci așa ceva. Ne—ai dat cuvântul de onoare că o să te lași de toate aceste pozne dragonești. Dragonul—pe—jumătate își duse speriat laba la gură. Apoi spuse cu o privire tristă:

—Iertați—mă, vă rog! Am uitat complet. Dar n—o să mai fac de—acum încolo, asta e sigur. — Bine, spuse Lukas grav. Dacă mai uiți o dată, atunci n—o să mai fii operator al stâncilor magnetice. Să nu zici că nu ți—am spus.

Nepomuk își lăsa vinovat capul în jos.

Lukas îi strigă pe cei doi din apă. Dar trebui să strige mult și bine până când îi văzu apărând din nou la suprafață, la mare depărtare.

—Veniți mai aproape, fiți fără grijă! strigă Lukas la ei. Nu aveți de ce să vă temeți.

—Chiar nu aveți de ce, îi asigură și Jim. Nepomuk este o ființă de foc foarte de treabă. Vrea să fie prietenul vostru.

—Să fim prieteni! strigă și Nepomuk cu cea mai drăguță voce de care era în stare. Sunt o ființă de foc foarte cuminte, vă asigur!

—O ființă de foc? întrebă *oceanidul* țestos cu interes. Și nu ne urăști? Zău?

—Ba chiar vreau să fim prieteni, îi asigură Nepomuk, dând cu seriozitate din cap. Le—am dat cuvântul de onoare lui Lukas și Jim.

Oamenii mării se apropiară cu grijă și Lukas le făcu cunoștință celor trei.

—Acum trebuie să coborâm repede pe stânci și să acostăm. Molly sigur ne așteaptă nerăbdătoare.

Cei doi oameni ai mării înotau pe lângă ei în timp ce Lukas o conducea cu grijă pe Emma spre vechiul loc de amarare. În timp ce legau locomotiva de țărm, Nepomuk și Usaurisuum începură să stea de vorbă ca două vechi cunoștințe. Poate că asta se datora și faptului că dragonul—pe—jumătate, înrudit fiind cu hipopotamii, păstra o anumită legătura cu apa, în timp ce *oceanidul* țestos, înrudit cum era cu broaștele—țestoase, se simțea legat cumva și de uscat. Așa că cei doi se întâlniseră, cum ar veni, la jumătatea drumului. *Oceanidul* țestos era bucuros că găsisse în sfârșit o ființă de foc cu care ar fi putut să ducă la îndeplinire sarcina pe care i—o dăduse regele mării, Lormoral. Iar Nepomuk era din cale—afară de bucuros că putea să joace un rol așa de important și că avea pe cineva care să—i țină companie.

—Oare cum îi merge domnului Tur Tur? se întrebă Jim.

Aproape că uitaseră de bătrânul domn cu toate câte se întâmplaseră.

—Ah, spuse Nepomuk, a stat tot timpul cu ochii închiși și palid la față într—un colț al cabinei. Când locomotiva cârmea în aer, mai scotea câte un „Cerule mare!” sau câte—un „Ajutor!” Probabil că e tot în colțul lui.

Jim deschise capacul tenderului și strigă spre cabină.

—Domnule Tur Tur, am ajuns! Puteți coborî.

—Da? se auzi vocea subțire a Uriașului Părelnic. Slavă Domnului, nu mă gândeam că o să mai ajungem în viață!

Apoi coborî și se uită în jur.

—Suntem pe micuța și iubită insulă Lummerland, unde—ar trebui să—mi exersezi meseria de far? întrebă el dezamăgit.

—Nu, spuse Lukas râzând, am venit mai întâi pe stâncile magnetice, unde—i vom da ceva de lucru lui Nepomuk. Lummerland este următoarea oprire. Oameni buni, nu vrem să mai pierdem vremea. O să cobor cu Nepomuk și Ușaurisuum jos, la rădăcina stâncilor, ca să le arăt cum funcționează totul. De data asta o să iau lanterna cu mine. Nu trebuie să pornim magnetul imediat. Nepomuk va face asta când o să fim suficient de departe. Jim, tu du—te între timp la Molly, dezleag—o și adu—o lângă Emma.

—În regulă, Lukas! spuse băiatul.

—Voi ceilalți așteptați—ne aici! mai adăugă Lukas.

Apoi începu să urce spre vârful insulei alături de Nepomuk și de *oceanidul* țestos, care mergea pe uscat exact ca oamenii, pe două picioare, numai că mult mai încet. Prințesa se făcu comodă în apa puțin adâncă, iar Uriașul Părelnic se așeză pe un bolovan de fier.

—Mă întorc imediat, spuse Jim și porni s—o aducă pe Molly.

Cum ar fi putut să știe că în următoarele minute va face o descoperire care va avea urmări atât de drastice pentru el și pentru Lukas?

CAPITOLUL AL ȘAPTESPREZECELEA. ÎN CARE JIM TRECE PRINTR—O EXPERIENȚĂ DUREROASĂ ȘI LUKAS PUNE LA CALE UN PLAN ÎNDRĂZNET

Când ajunse din nou la locul în care o lăsaseră pe Molly, se gândi la început că poate greșise și nu venise unde trebuie. Mica peșteră era acolo, dar Molly nu se vedea nicăieri! I se păru că inima i se oprește o clipă, ca apoi să înceapă să—i bată nebunește.

„Trebuie să fi fost în altă parte”, își spuse el, „sigur era alt loc. Insula asta e atât de plină de proeminente și peșteri, că te poți înșela ușor”.

Continuă să caute, cățărându—se, când în sus, când în jos, dar în cele din urmă trebui să recunoască că primul loc era cel corect.

„Poate că Molly s—a furișat în peșteră”, își spuse el. „Nu poate să fie prea departe. Era legată bine. Pur și simplu nu m—am uitat cu atenție”.

Se întoarse la primul loc și se strecură în peșteră până când ajunse la capăt și nu mai putu să înainteze. Nici urmă de Molly! Nici măcar cea mai mică urmă. — Molly! strigă Jim, iar buza de jos începu să—i tremure. Ieși apoi fugind din peșteră și strigând numele micii locomotive, iar și iar, mușcându—se de mână ca să nu izbucnească în plâns. Gândurile îi goneau nebunește prin cap și avu nevoie de ceva vreme înainte să poată lua o hotărâre.

„Lukas!” îi trecu brusc prin minte. „Trebuie să—l chem imediat pe Lukas!”

Gâfâind de efort, se urcă pe cel mai înalt vârf al stâncii și se aruncă direct pe locul de la marginea puțului. Jos, jos de tot văzu lumina de la lanterna lui Lukas. Jim își duse mâinile pânnei la gură și strigă cât putu de tare:

—Lukas! Lukas, ieși afară! Repede! A dispărut Molly! Te rog, Lukas!

Dar de jos nu se auzi niciun răspuns. Probabil că vâjâitul vântului care intra prin gura puțului sau tunetul biciuitor al valurilor acopereau orice alt sunet.

„Trebuie să mă duc după el!” se gândi Jim și începu să coboare treptele. Dar trebui să renunțe după câțiva metri, fiindcă nu avea nicio lumină și i—ar fi luat ore întregi să coboare scara pe întuneric. Până ar fi ajuns el jos, Lukas ar fi început deja să urce înapoi. Nu—i mai rămase decât să aștepte. Și, după cum vă puteți imagina, era un lucru aproape insuportabil.

Jim mai coborî o dată la locul unde o lăsaseră pe Molly și inspecta iar toată zona. Singurul lucru pe care—l găsi fu un capăt mic și rupt din frâiele perlate ale morselor cu care o legase înainte să plece. Cu acel trist suvenir în mână, se întoarse la Emma, lângă domnul Tur Tur și sirena, și se așeză fără să scoată un cuvânt. Fața sa, deși avea pielea neagră, se făcuse gri.

—Pot să vă întreb, spuse domnul Tur Tur, ce vi s—a întâmplat? Oare mica dumneavoastră locomotivă...?

Urișul Părelnic nu apucă să—și termine întrebarea, fiindcă Jim îl privi cu niște ochi atât de pierduți și de lipsiți de speranță, că nu mai îndrăzni să zică nimic. Și mica prințesă a mării tăcu uimită.

Jim se holbă o vreme la mare cu privirea goală și își mușcă buza de jos ca să nu—i tremure. Apoi zise bâlbâindu—se, aproape în șoaptă:

—Da... Molly... e... nu știu sigur... a dispărut.

Toți trei se cufundară din nou în tăcere pentru o vreme. Vântul vâjâia și valurile se spărgeau tunând de stâncile de fier.

—Poate că a răpit—o cineva, șopti Jim în cele din urmă. Mica prințesă clătină din cap.

—Aici nu vine nimeni. Nici măcar oamenii mării. Oricum, sigur nu oamenii mării au răpit—o.

—Să ne gândim mai bine, spuse Urișul Părelnic. Nu se poate să se fi desfăcut ea singură din legături și să fi căzut în apă, scufundându—se?

Jim își ridică privirea. În ochii săi se vedea un mic licăr de speranță.

—Poate, spuse el, deși era legată destul de bine. Și era și călăfăuită.

—Mă duc să văd chiar acum, propuse prințesa mării. O să mă scufund și—o să înot în jurul stâncii.

—Da, te rog! spuse Jim, iar sirena dispăru de—ndată.

—Știu prin ce treceți, iubite prieten, îl asigură domnul Tur Tur, începând să—i povestească cele mai consolatoare povești despre oameni care—au pierdut lucruri și pe care le—au recuperat apoi în cele mai miraculoase feluri.

Era bine intenționat, dar Jim îl asculta numai pe jumătate, într—un sfârșit, prințesa mării se întoarce. —Ai văzut ceva? întrebă Jim cu frică în glas. Sirena clătină din cap.

—Stâncile coboară drept până pe fundul mării, răspunse ea, iar acolo jos este atât de întuneric, că nu se poate vedea nimic. Trebuie să așteptăm până când se reaprind luminile.

—Dar atunci va rămâne blocată pe fund din cauza magnetului! strigă Jim nefericit. N—o s—o mai putem scoate de—acolo.

—Dar vom putea măcar să vedem unde e, răspunse prințesa, și s—o scoatem mai târziu.

Tăcură iarăși toți trei. Numai vântul și tumultul valurilor se mai auzeau. Încet, se lăsă seara.

Bătrâna și pântecoasa Emma, care stătea puțin mai departe de ceilalți, pe o stâncă ce cobora direct în apă, auzise toată conversația. Înțelegea greu și puțin, dar își dăduse seama ce anume se întâmplase. Nu putea să țină și să scoată aburi, fiindcă acum nu avea aburi. Dar, deși cazanul ei era gol, avea sentimentul că va izbucni în orice clipă. Își făcea griji ca o adevărată locomotivă—mamă.

Dură mult, nesfârșit de mult, până se întoarce Lukas. Lui Jim i se păru o veșnicie. Cu siguranță avea de—a face cu faptul că Ușaurișuum mergea încet ca o țestoasă. Dar în sfârșit vocea bucuroasă a lui Lukas se auzi ca un bubuit în spatele celor trei:

—Oameni buni, ne—am întors! A durat ceva mai mult, dar acum totul e în ordine. Nepomuk ne—a însoțit pe scară până sus; i—am dat lanterna mea ca să aibă ceva lumină între timp. S—a întors imediat ca să înceapă munca. Chiar îi place mult în noua casă. I—am arătat tot ce trebuie să facă. La miezul nopții va aprinde luminile mării. Acum își sapă o fântână de lavă. *Oceanidul* țestos o să ajungă și el imediat. Merge puțin mai încet.

Lukas se opri și se uită mirat de la unul la altul.

—Ce s—a întâmplat cu voi? întrebă el. Și unde e Molly? Jim nu se mai putu abține. Până atunci se stăpânise

cu mult curaj, dar acum se aruncă în brațele lui Lukas și începu să plângă cu amărăciune. Lukas înțelese imediat.

—Molly a dispărut! spuse el, iar Jim dădu din cap. La naiba! Asta chiar e o surpriză.

Își puse cu afecțiune brațul în jurul prietenului său și—i trecu mâna prin părul creț.

—Băiete, bietul de tine! spuse el.

Îl îmbrățișa și—l mângâie pe cap până când Jim își reveni cât de cât în fire.

—Ascultă la mine, Jim, continuă Lukas, Molly nu putea să dispară fără urmă. Trebuie să fie pe undeva. O să descoperim unde e și—o s—o aducem înapoi. Și când zic eu ceva te poți baza pe asta. Doar știi asta, prietene.

—Bine, Lukas, spuse Jim, încercând să zâmbească printre lacrimi.

—Noi ne—am gândit că mica locomotivă s—a dezlegat și a căzut în apă, zise domnul Tur Tur.

—Da, interveni și sirena, am încercat să o caut pe fundul mării, dar e întuneric beznă și nu poți să vezi nimic. Trebuie să așteptăm până când se aprind iar luminile în mare.

—Dar poate că Molly e într—o situație periculoasă! strigă Jim.

Lukas trase câteva fumuri din pipă în timp ce se gândea.

—O să ne scufundăm chiar acum, le spuse el hotărât, și o s—o folosim pe Emma. Pe la uși și ferestre oricum nu intră apa, capacul tenderului e și el etanș și o să stea închis și mai bine datorită presiunii apei. Putem căuta pe fundul mării cu farurile Emmei.

Jim îl privi pe Lukas cu ochi mari.

—Da, dar Emma nu se scufundă, spuse el. E călăfătită!

—Am putea—o face să se ducă la fund, spuse Lukas puțin gânditor din pipă. O să deschidem ventilul cazanului și robinetul. Când cazanul se va umple cu apă, locomotiva va trebui să se scufunde. Repede, Jim, nu mai avem timp de pierdut!

—Dar cum o să mergem pe fundul mării? întrebă Jim agitat. Nu putem folosi magneții decât de sus, de pe acoperiș. Dar noi vom fi în cabină și nu vom putea ieși.

—Așa e! spuse Lukas, scărpînându—se după ureche. Ce ne facem? Domnișoară, nu puteți dumneavoastră să mânuiți sistemul cu magneți?

Se duseră la Emma și o împinseră în apă. Sirena încercă să miște cârma magnetică, dar degeaba. Era totuși o ființă foarte mică și nu era obișnuită cu asemenea probe de forță.

Ușaurișuum ajunsese și el într—un final. După ce află ce se întâmplase, încercă să cârmească folosindu—se de magneți.

Nu ar fi dus lipsă de putere, dar el avea o altă problemă: din cauza carapacei, nu—și putea mișca deloc mâinile înainte, ci doar în lateral, și n—ar fi putut să țină catargul cu o singură mână.

—N—am putea să înhălmăm iar morsele la locomotivă? o întrebă Jim pe sirena, uitându—se spre mare, în locul în care văzuse unul dintre animale sărind din când în când din valuri.

—Nu merge, răspunse Sursulapici, fiindcă se scufundă doar pentru puțină vreme și trebuie să revină mereu la suprafață. Dar am o altă idee: am văzut căluții—de—mare din grajdul tatălui meu păscând în apropiere. I—aș putea aduce să—i înhălmăm la locomotivă.

—O pereche de căluți—de—mare n—ar putea să tragă cine știe cât, spuse Lukas pe un ton aspru.

—Dar nu sunt o pereche, spuse sirena. Sunt mai bine de o mie, o legiune întreagă!

Pe scurt, în timp ce Lukas și Jim dădură jos cârma magnetică de pe locomotivă, fiindcă mai mult i—ar fi încurcat în acea călătorie, mica sirena porni în căutarea căluților—de—mare. Și nici nu terminară bine munca cei doi prieteni, că ea se și întoarse cu ei.

În spatele ei, apa strălucea și se înspuma în jurul a mai mult de o mie de căluți—de—mare cu cozi încovrigate. Dacă îți îndreptai urechea spre ei și ascultai atent, puteai chiar să—i auzi nechezând ușor. Fiecare dintre ei avea câte un ham mic de aur. Era o priveliște fermecătoare și, în ciuda a tot ce li se întâmplase, Jim era uimit de ce vedea. Dar tot își făcea griji și îi era teamă pentru mica lui locomotivă. Și nu puteai să—l învinuiești.

CAPITOLUL AL OPTSPREZECELEA. ÎN CARE CĂLĂTORII NOȘTRI VĂD UN ORAȘ BIZAR PE FUNDUL MĂRII

Între timp, *oceanidul* țestos prevăzător și prudent adunase din mare un braț de alge de mătase. Acestea sunt fibre vegetale lungi de metri întregi, subțiri cât un fir de ață, care sunt foarte rezistente și care cresc mai ales în Marea Barbarilor, așa cum poate să vă spună oricine știe ceva botanică oceanică.

Toate acele fire lungi fură împletite la un capăt într—o frânghie groasă și, în timp ce Jim și Lukas treceau frânghia printre tampoanele Emmei, Sursulapici lega cu multă pricepere doi sau trei căluți—de—mare la capătul fiecărui fir.

Asta dură ceva și cei doi prieteni se folosiră de pauză ca să se ducă să mănânce ceva. Nu prea aveau poftă de mâncare, dar domnul Tur Tur îi sfătui cu prietenie să fie înțelepți și să îmbuce un pic, ca să nu—și piardă puterile, având în vedere că nu mai mâncaseră de la micul dejun.

Când soarele coborî în spatele liniei orizontului, toți căluții—de—mare erau deja înhămați. Scufundarea putea începe. Jim și Lukas se grăbiră să desfacă ușa tenderului ca să se strecoare în cabină, dar îl auziră pe domnul Tur Tur zicând:

— Vă rog să mă luați cu voi, bunii mei prieteni!

—Vreți să veniți ? întrebă Lukas surprins. Dragă domnule Tur Tur, e periculos ce facem noi.

—Știu, spuse domnul Tur Tur palid la față, dar hotărât. Tocmai de—asta nu vreau să rămân în urmă, ci să înfrunt pericolul împreună cu voi. Cred că așa trebuie să procedăm între prieteni.

—Aveți dreptate, răspunse Lukas. Veniți, atunci!

Se strecurară toți trei prin gura pentru cărbuni în interiorul cabinei. Lukas trase ușa tenderului dinăuntru, asigurându—se că e închisă bine. Apoi împinse o placă de fier peste gaura pentru cărbuni; totul era gata. Lukas îi făcu un semn cu mâna *oceanidului* țestos, care se uita de afară în cabină. Ușaurișuul înotă până la ventilul cazanului și la robinet și le deschise pe amândouă — așa cum îi arătase Lukas.

Cei trei din cabină își ținură respirația și—și ciuliră urechile.

În cazan se auzi un picurat ușor. Apoi apa trecu brusc de ferestre, sau cel puțin așa părea dinăuntru. De fapt, locomotiva începuse să se scufunde, mai întâi încet, apoi din ce în ce mai repede. Când ajunse cu totul sub apă, dintr—odată se făcu liniște; nu se mai auzea zgomotul valurilor. O lumină verde, ca de apus, invada cabina, încetul cu încetul, locomotiva încetă să se mai legene și începu să coboare ca un lift, lent și fără oprire, în timp ce lumina verde devenea tot mai slabă. În față, lângă căluții—de—mare, cei trei pasageri o vedeau pe prințesă înotând, iar Ușaurișu—um se scufundă și el odată cu locomotiva, rămânând lângă cabină.

Lukas examina ușa și încuietoarea pe care o pusese peste gura pentru cărbuni. Până acum totul părea în regulă. Nu intra niciun pic de apă. Dădu din cap mulțumit.

—Cred că o să meargă, spuse el, golindu—și pipa și punând—o în geantă.

Treptat se făcu întuneric beznă.

Trebuiau să fie mult sub suprafața apei. Inima lui Jim bătea nebunește și Uriașul Părelnic își frângea mâinile de frică. Lukas se duse la panoul locomotivei și aprinse farurile Emmei. Două conuri de lumină brăzdară întunericul. Pești ciudați zburau prin fața lor și se holbau uimiți la lumina aceea puternică. Mulți erau lungi și subțiri, ca niște sulite, alții erau mici și arătau ca niște valize cu țepi. Apoi apărură pești uriași și plați, care arătau ca niște covoare zburătoare. Mulți erau acoperiți cu pete și forme strălucitoare și luminoase, iar unii aveau și niște mici lămpi pe care le purtau în fața lor, la capătul unor antele lungi. Prin fața ochilor le trecea o lume minunată și cu totul neobișnuită. Locomotiva continua să se scufunde, de parcă ar fi coborât într—un abis. În cele din urmă, simțiră o hurducătură. Ajunseseră la fund. Dar ce văzură în lumina farurilor era de—a dreptul nepământesc.

Oriunde s—ar fi uitat, vedeau nave scufundate, epave peste epave. Cele mai multe erau distruse, cu lemnul acoperit în întregime de alge, mușchi și corali. În calele lor se căscau găuri mari prin care puteai vedea înăuntru. Jim zări un schelet care stătea pe un cufăr pe jumătate spart și acoperit de iarbă, în care străluceau câteva bucăți de aur.

Nu i—a fost ușor micii sirene să găsească un drum pentru locomotivă printre toate acele epave.

Adesea au trebuit să treacă prin vreo navă cu cala spartă exact ca printr—un tunel. Era o priveliște cu totul ciudată să vezi locomotiva alunecând, trasă de o întreagă herghelie de căluți—de—mare, prin acel imens cimitir de vapoare.

—Toate astea sunt vapoarele care s—au izbit de stâncile magnetice de—a lungul a multe secole, spuse Lukas în șoaptă.

După o vreme adăugă:

—Bine că nu vor mai fi altele în viitor.

—Da, spuse și Jim, e bine că Nepomuk e acum

Locomotiva dăduse ocol o dată stâncii magnetice. Sursulapici își mână căluții—de—mare să mai facă un ocol, mai larg, în jurul insulei de fier. Urmară un al treilea și un al patrulea ocol, fiecare mai mare decât cel dinainte. Călătorii priveau atenți din cabină în toate părțile, cercetând fiecare colțișor cu privirea. Dar Molly nu se vedea nicăieri. Numai sute de epave peste tot. Trebuie să fi căutat deja fără succes timp de câteva ore înainte ca Jim să înceapă să caște brusc și să zică:

—Nu cred că Molly e aici jos.

—Da, spuse domnul Tur Tur, începând și el să caște, ducându—și mâna politicos la gură. Poate că n—a căzut în apă.

—Sau poate că a căzut în apă, dar nu s—a dus la fund, spuse Jim adormit. Doar era călăfăduită. Poate că a fost dusă de valuri.

—Și asta e posibil, spuse Lukas. Ar fi al naibii de neplăcut, fiindcă oceanul e mare. Am căuta—o mult și bine.

—Dar poate că o să ne ajute oamenii mării, spuse Jim și mai căscă o dată.

—Simțiți și voi? întrebă domnul Tur Tur după o vreme. Pe mine m—a cuprins brusc o oboseală imposibilă.

—Da, răspunse Jim, care nu se putea opri din căscat. Ce se—ntâmplă?

Chiar și Lukas începuse să caște zgomotos. Însă se opri brusc și îi fixă cu privirea pe Jim și pe domnul Tur Tur.

—Oxigenul! strigă el. Nu este o oboseală obișnuită. Se termină oxigenul! Știți ce înseamnă asta?

—Că ar fi bine să ajungem cât mai repede la suprafață, răspunse Uriașul Părelnic înfricoșat.

—Așa e, spuse Lukas.

Bătu în fereastră, iar *oceanidul* țestos, care se așezase lângă logodnica lui în partea din față a locomotivei, veni lent lângă fereastră și privi înăuntru. Lukas îi spuse prin gesturi că trebuie să se întoarcă neapărat la suprafață.

Ușaurișuum dădu din cap și înotă încet spre Sursulapici ca să—i transmită rugămintea călătorilor. Prințesa mână imediat căluții—de—mare în sus; vârful locomotivei se ridică de câteva ori, dar căzu la fund de fiecare dată. Emma era prea grea.

Oceanidul țestos înotă înapoi la fereastră, clătină din cap și ridică din umeri. Își dădu seama din îngrijorarea de pe fețele celor trei că era o situație serioasă. Le făcu semn din mâini să nu—și facă griji și se întoarse la prințesă, să se sfătuiască cu ea.

—Dacă dăm afară apa din cazan, spuse Jim, care abia dacă mai putea să—și țină ochii deschiși, atunci Emma o să urce singură.

—Nu poți să golești apa sub apă, îi explică Lukas. Am făcut o prostie imensă.

—Și dacă ieșim pur și simplu de aici și înotăm până sus? propuse Jim.

Dar Lukas clătină din cap.

—Distanța până sus e prea mare. Ne—am îneca la jumătatea drumului.

—Ce—o să ne facem? întrebă domnul Tur Tur cu vocea tremurândă.

—Așteptăm, răspunse Lukas. Să sperăm că le vine vreo idee celor doi de—afară.

Apoi se îndreptă spre placa de fier de la gura de cărbuni și—l deschise. O împinse ușor într—o parte să vadă dacă intrase apă în tender. Cam o jumătate de găleată intrase într—adevăr pe la marginile ușii, scurgându—se pe podeaua cabinei; însă aerul care înainte fusese în tender intra și el în cabină prin gura de cărbuni.

—Asta o să ne mai ajungă o vreme, spuse Lukas.

—Cât de mult? întrebă domnul Tur Tur.

—N—am idee, răspunse Lukas. E bine pentru început. Trebuie să încetăm să mai vorbim, folosim prea

mult aer. Cei doi de—afară par să fi luat o decizie.

Și chiar așa era. *Oceanidul* Țestos își dăduse seama că Nepomuk avea să pornească luminile mării la miezul nopții. Nu mai era mult până atunci. Așa că trebuiau să scoată mai întâi locomotiva cât mai repede din zona în care putea fi atrasă de stâncile magnetice. Singura posibilitatea de a o aduce pe Emma înapoi la suprafață era să pornească spre o insulă unde trecerea de la fundul mării la plajă s—ar fi făcut suficient de lin, încât toții căluții—de—mare să o poată trage pur și simplu afară. Sursulapici chiar știa o asemenea insulă. Deși era destul de departe, ar fi putut ajunge la timp dacă s—ar fi grăbit. Nu mai era vreme de pierdut, așa că Sursulapici mână în grabă legiunea de căluți—de—mare, care porniră în galop.

Călătorii priviră tăcuți și neliniștiți cum locomotiva porni brusc, cu o viteză uimitoare, depărtându—se de stâncile magnetice.

—Par să știe ce fac, spuse Jim în șoaptă, cu vocea plină de speranță. Sunt curios unde ne duc.

—Nu mai vorbi, răspunse Lukas, cine știe cât o să dureze.

Apoi tăcură din nou, privind prin fereastra cabinei la fundul mării, care le trecea prin fața ochilor, din ce în ce mai repede, ca un peisaj de pe uscat.

La început văzură numai munții de nisip printre care goneau. În afara unor crabi uriași, care stăteau nemișcați pe nisip ca niște blocuri de piatră, nimic nu părea să trăiască acolo.

După o vreme ajunseră la un șanț adânc care traversa fundul mării de la un capăt la altul, aproape ca o ruptură în pământ. Sursulapici și Ușaurișuum mână căluții—de—mare cu și mai multă viteză și săriră pur și simplu cu locomotiva peste prăpastia aceea. Aterizară în siguranță pe partea cealaltă, iar călătoria continuă cu o viteză la fel de mare. Părul argintiu al micii sirene îi flutura ciudat, șerpește, în spate.

Niciunul dintre călători n—ar fi putut să zică de câtă vreme se aflau sub mare. Trebuia să fi fost miezul nopții. Dar ieșiseră deja din zona de atracție a magnetului. Cei din cabină se luptau cu somnolența care pusese din nou stăpânire pe ei și nu le mai dădea pace. Oare aveau să ajungă la timp la destinația lor necunoscută?

Dintr—odată simțiră că locomotiva începe să urce. După o vreme li se păru că ar fi ajuns pe o insulă. Dar apoi locomotiva continuă să înainteze. Jim abia dacă—și mai putea tine ochii deschiși. Lukas nu era nici el mai bine, iar Uriașul Părelnic adormise deja, respirând ușor.

Cei doi prieteni vedeau ca prin vis, pe fereastră, un peisaj minunat trecându—le prin fața ochilor. Păduri de corali se transformau în câmpii de perle—de—aer. Iar munții și stâncile acelea — nu erau cumva făcute din pietre prețioase multicolore? Apoi trecură peste un pod mare, curbat. Să fi existat poduri și acolo jos? Și oare nu vedeau acum un oraș antic, scufundat, cu palate și temple minunate, construite din aceleași pietre prețioase multicolore?

Nepomuk trebuia să fi pornit magnetul cel mare, fiindcă toată marea din jurul lor fu dintr—odată scăldată într—o lumină verzuie. Palatele în ruină începuseră să strălucească și să licărească în cele mai uimitoare și mai diverse culori.

Acea imagine minunată fu ultimul lucru pe care Jim îl mai văzu, ca prin vis. Nu se mai putu împotrivi oboselii și se scufundă în somn. Lukas își închise și el în cele din urmă ochii.

Căluții—de—mare trăgeau mai departe locomotiva pe străzile orașului scufundat, mergând spre destinația lor necunoscută.

CAPITOLUL AL NOUĂSPREZECELEA. ÎN CARE O SCRISOARE CU GREȘELI DE ORTOGRAFIE ÎI ÎNDRUMĂ PE PRIETENI PE DRUMUL CEL BUN

Când se trezi din nou, Jim stătea culcat pe spate, cu fața spre cer. Ultimele stele dispăreau și lumina zorilor începea să învâluie cerul. Simți că era întins pe nisip moale. Apoi auzi gălgâitul și clipocitul valurilor. Își săltă capul, uitându-se în stânga și dreapta, în timp ce Lukas și domnul Tur Tur, care stăteau lângă el, începură și ei să se miște.

Jim se ridică. Mintea îi era încă încețoșată. La picioarele lui, în apa de la mal, o văzu pe mica prințesă, care părea să stea cu bărbia sprijinită în mâini, așteptând. Puțin mai departe în apă stătea bătrâna și buna Emma, cu ușile cabinei larg deschise.

—Salut, spuse Sursulapici, e bine că v—ați trezit în sfârșit.

—Unde suntem? întrebă Jim amețit.

—V—am adus pe o mică insulă care coboară atât de lin sub apă, încât căluții—de—mare v—au putut trage la suprafață. A fost o călătorie lungă, dar era singura posibilitate să vă salvăm.

Jim privi înjur. Apoi se frecă la ochi și se uită mai bine. Cum era posibil? Dar chiar așa era! Erau în Lummerland!

—Lukas! strigă Jim, scuturându—și prietenul. Lukas, trezește—te! Am ajuns acasă, în Lummerland!

—Adevărat? întrebă Sursulapici și bătu din palme. Aici e casa voastră? N—am știut asta când v—am adus!

Lukas se ridică și el greoi și privi amețit în jur.

Văzând mica gară, casa domnului Armei, magazinul doamnei Waas și muntele cu cele două vârfuli inegale între care se afla castelul regelui Alfons al XII—lea Fără un Sfert, își trase șapca de mecanic pe ceafă și—l privi pe Jim cu o figură plină de înțeles.

—Pe toți sfinții, băiete! spuse el. Am impresia că noi doi suntem niște norocoși dați naibii.

—Cred și eu, confirmă Jim cu un oftat adânc.

—Nu pot să cred, spuse Lukas întorcându—se spre sirenă. N—am fi putut supraviețui în cabină unei călătorii atât de lungi.

—Nici n—ați fi supraviețuit, răspunse Sursulapici cu mândrie, dacă n—ar fi fost Ușaurișuum cu noi. Dar el știe multe secrete și este un mare vraci. Când am ajuns în sfârșit aici și a deschis ușile cocomotivei voastre, stăteați acolo ca morți. V—a scos afară și v—a așezat pe nisip. Fiindcă mai aveți puțină viață în voi, v—a dat un medicament misterios dintr—o sticlă pe care o are mereu la el. Apoi ați început să respirați din nou.

—Unde este acest *oceanid* țestos minunat ca să—i pot strânge mâna? strigă Lukas.

—A plecat mai departe de îndată ce—a văzut că sunteți salvați, le explică sirena. Voia să se întoarcă imediat la Nepomuk, ca să rezolve sarcina pe care i—a dat—o tata. Mi—a spus să vă salut și să vă mulțumesc pentru ajutorul vostru. Zicea că fără voi nu s—ar fi împrietenit niciodată cu o ființă de foc.

—Bine, spuse Lukas. Deci toate au mers bine de la sine. Dar să—i spuneți, vă rog, logodnicului dumneavoastră că n—o să uităm niciodată ce—a făcut pentru noi. Și după ce vă căsătoriți să ne vizitați.

—Sigur că vom face asta, răspunse prințesa mării și se făcu verde la față de bucurie. Ah, da, era să uit: tata, regele mării, Lormoral, mi—a spus că puteți să—i cereți orice.

—Molly! spuse Jim repede. Poate că o va putea căuta și mi—o va aduce înapoi.

—O să—i spun, răspunse Sursulapici. Acum vă las cu bine, mă duc repede după Ușaurișuum. Sper că înțelegeți, nu ne—am mai văzut de—atâta vreme...

—Sigur, spuse Lukas, ducându—și două degete la cozorocul șepcii. Rămâneți cu bine cu toții și la revedere!

—La revedere! strigă și Jim. Apoi mica prințesă a mării dispăru.

Atunci se trezi și domnul Tur Tur și se uită uimit în jur. Cei doi prieteni îi explicară unde sunt și Uriășul Părelnic nu mai putu de încântare când văzu cât de frumoasă e micuța insulă, scufundată în lumina roșiatică a dimineții, pe care trebuia să—și facă el meseria de far.

Lukas și Jim o traseră mai întâi pe pântecoasa de Emma pe uscat și o duseră sub acoperișul micii gări, pe vechea ei linie de cale ferată. Apoi Jim fugi spre casa unde era magazinul, sări în patul în care dormea doamna Waas și o îmbrățișă. Apoi o trezi pe Li Si, iar casa începu să se zguduie din temelii de bucuria

acelei reîntâlniri.

Între timp Lukas îl trezise pe domnul Armei și—i făcuse cunoștință cu Uriașul Părelnic, iar acum stăteau toți trei în fața castelului regelui, bătându—i Maiestății Sale în fereastră.

Când Alfons al XII—lea Fără un Sfert veni în sfârșit la ușă, Lukas îi spuse:
—Maiestate, vi—l prezint pe domnul Tur Tur, viitorul nostru far.

Regelui Alfons îi luă o vreme să se convingă că domnul Tur Tur era un Uriaș Părelnic, fiindcă de aproape părea, cum am mai spus, cu jumătate de cap mai mic decât Lukas. Și, din păcate, era imposibil să—i demonstreze

Maiestății Sale că era cu adevărat un Uriaș Părelnic, fiindcă pe Lummerland nu te puteai îndepărta prea mult de domnul Tur Tur. În cele din urmă, regele se văzu nevoit să—i creadă pe cuvânt.

După aceea se duseră toți la casa doamnei Waas și, în timp ce lua micul dejun în bucătărioară, cei doi prieteni povestiră pățaniile prin care trecuseră.

După ce terminară de povestit și tăcură o vreme, mișcați de cele auzite și afectați de dispariția micii locomotive, Li Si întrerupse brusc tăcerea:

—Cred că știu cine—o are pe Molly! Jim o privi surprins.

—Cum arătau exact stâncile magnetice? întrebă mica prințesă.

Lukas le descrie în detaliu și chiar le desenă conturul pe o bucată de hârtie.

—Astea sunt! strigă Li Si. Le știu bine. Sunt aceleași stânci de fier unde m—au dat pe mine hoții dragonului Mahl Zahn. Cei 13 Sălbatici au răpit—o pe Molly!

Lukas îl privi pe Jim speriat, apoi dădu cu pumnul în masă, făcând ceștile și farfuriile să sară în sus.

—Pe toți sfinții, Jim! strigă el. De ce nu ne—a dat prin cap când am văzut chestiile alea de fier? La urma urmei doar nu sunt sute ca ele în toată marea. Acum știu cine a stricat magnetul. Au fost dragonii, evident! Atunci când au luat—o pe Li Si prizonieră. Dacă n—ar fi făcut—o, piratii n—ar fi putut ajunge cu vaporul lor aproape de stânci fără să se zdrobească de ele.

Pufăi de câteva ori cu ochii pe jumătate închiși, apoi continuă:

—Deci încă mai avem socoteli de încheiat cu Cei 13 Sălbatici. Mai întâi l—au răpit pe Jim de cine știe unde și apoi l—au băgat într—un pachet ca să i—l trimită doamnei Mahl Zah; acum i—au mai furat și locomotiva. Dar n—o să mai rădă când vom da de ei! întrebarea este cum dăm de ei. Oceanul e mare și ei ar putea să se afle oriunde între Polul Nord și Polul Sud.

Pentru început, cei doi prieteni nu puteau face nimic ca să salveze mica locomotivă. De voie, de nevoie, trebuiau să aștepte până când aveau să primească un indiciu unde i—ar fi putut găsi pe Cei 13 Sălbatici.

Așa că mai trecu o zi.

Domnul Tur Tur locuia deocamdată cu domnul Armei, în timp ce Lukas și Jim îi construiau o casă frumoasă și mică, cu obloane verzi, pe Noul Lummerland. Firește că și el îi ajută și o terminară în scurt timp.

Noaptea, domnul Tur Tur se așeza pe vârful muntelui, așa cum vorbiseră, cu lampa în mână. Deocamdată nu prea treceau vapoare prin apropiere, dar Uriașul Părelnic voia să—și exerseze noua meserie. În afară de asta, spunea că n—aveai de unde să știi când se rătăcește un vapor pe—acolo.

Jim se schimbă de când se întorsese. Devenise mai sobru. Uneori, când băiatul cădea pe gânduri în timp ce munea, Li Si îl privea pe ascuns, aproape cu admirație.

—Mi—a fost atât de teamă pentru tine, Jim, cât timp ați fost plecați, îi spuse ea la un moment dat. Și pentru Lukas mi—a fost, dar mai mult pentru tine.

—Dacă—l ai pe Lukas cu tine... atunci nu ți se întâmplă nimic, spuse el.

Trebuie să fi trecut cam o săptămână de la întoarcerea lor, când vaporul poștașului sosi pe neașteptate pe țărmul Lummerland—ului.

Lukas, care era atunci cu Emma în gară, îl salută pe poștaș.

—Bravo! îi spuse poștașul. Chiar aveți un far minunat. Se vede de la cincizeci de mile depărtare. Este chiar uriașul pe care voiați să—l aduceți aici? Pe întuneric nu se vede decât lampa.

Lukas îl conduse pe poștaș pe vârful muntelui și—i făcu cunoștință cu domnul Tur Tur, care se bucură mult și fu cuprins de mândrie, fiindcă era prima oară când munca lui folosisese cuiva. Apoi cei doi merseră la doamna Waas.

—Am o scrisoare la mine pe care apare iar adresa aia ciudată care apărea pe pachetul în care a fost adus Jim aici, spuse poștașul. Și m—am gândit că mai bine îi duc scrisoarea direct doamnei Waas.

Intrară în bucătărioară. Jim și Li Si tocmai se jucau *Nu te supăra, frate!*, iar doamna Waas cosea niște ciorapi. Se sperie când văzu scrisoarea.

—Mai bine o luați înapoi cu dumneavoastră, îi spuse. Prefer să nu știu ce scrie în ea. Sigur nu e nimic bun.

—Scrisoarea aceasta este de la Cei 13 Sălbatici și e pentru dragonul Mahl Zahn, zise Lukas. Poate că o să aflăm ceva despre Molly.

Așa că rupse plicul, despături hârtia și începu să citească:

STIMANTĂ TOAMNĂ MALTSAN,
 A-TI LĂSAT NOOĂ LOXOMOTILĂ PE STÂNXII MANETIXE.
 XE S-Ă FAXEM NOI XU EA? NOI ALXOOL PLIMIM, XĂ NU
 PLEA M-AI IESTE. ȘIN PLUS SĂ ȘTIT XĂ NU PUTET SĂ
 NE LOAT XĂ PLOȘTI. NEAT ÎNSELAT, AȘA XĂ LOĂM
 LOXOMOTILĂ XU NOI. SĂ MELETI LA LOXU XU ÎNTÂLNİ-
 LEA XĂ DAXĂ NU TOTU IE TELMINAT ÎNTLE NOI, XĂ
 SÂNTET O MINIXINUOASĂ. ULA NOASTLĂ E MALE!
 XEI 13 SĂLTATIXI

Lukas lăsă foaia din mână.

—Asta este dovada! spuse el. Molly e la ei. Cred că e o „locomotilă” și cred că dragonul le—a dăruit—o lor, în loc de „alxool”, adică de rachiu.

—Încă nu și—au dat seama că doamna Mahl Zahn nu mai poate merge deloc acolo, spuse Jim.

—Dacă ne luăm după scrisoarea asta, nu par să fie foarte deștepți, spuse Lukas.

—Mai puteți spune asta o dată, adăugă poștașul oftând. E o rușine.

—În orice caz, spuse Lukas, încă o au pe Molly și vor să i—o aducă înapoi dragonului data viitoare. Trebuie să—i găsim până atunci, fiindcă cine știe ce—o să facă cu ea dacă n—o vor găsi pe femeia—dragon acolo.

—Dar când se întorc? întrebă Jim îngrijorat.

—Dacă am ști asta... spuse Lukas. Mâine—dimineață trebuie să punem la cale un plan. Ne trebuie o minte odihnită pentru așa ceva.

Apoi îl însoțiră cu toții pe poștaș la vaporul lui, îi mai mulțumiră încă o dată pentru marele ajutor pe care li—l dăduse și așteptară până când îi văzură vaporul dispărând în zare.

La scurt timp după aceea, erau toți în pat. Numai domnul Tur Tur stătea pe vârful cel mai înalt al insulei, ținând un felinar în mână.

CAPITOLUL AL DOUĂZECILEA. ÎN CARE DRAGONUL DE AUR AL ÎNȚELEPCIUNII SE TREZEȘTE

Dimineața următoare, Lukas îl luă pe Jim după micul dejun și se așezară în locul lor obișnuit de pe plajă. Priveau marea și se sfătuiau ce—ar putea să facă ca să dea de urma Celor 13 Sălbatici. Dar pur și simplu nu le venea nicio idee.

După ce statură așa aproape o oră, încercând să—i dea de cap problemei, domnul Armei se apropie de ei cu pași grăbiți, își ridică pălăria și le spuse:

—Maiestatea Sa, stimatul rege Alfons, vă roagă pe amândoi să veniți la castel. Spune că e vorba despre o urgentă problemă diplomatică. Împăratul din Mandala tocmai a telefonat și dorește să vorbească cu voi.

Se grăbiră toți trei spre palat și intrară. Regele Alfons al XII—lea Fără un Sfert le dădu prietenos bună dimineața, apoi îi întinse telefonul lui Lukas.

—Alo, la telefon Lukas, mecanicul de locomotivă.

—Bună ziua, dragul meu prieten și salvator al fiicei mele, se auzi vocea răsunătoare a împăratului din Mandala. Am o veste importantă și

îmbucurătoare pentru tine și pentru micul tău prieten, Jim. După socoteala înțelepților noștri, mai sunt câteva zile până când se va trezi dragonul. Alo, alo, mă auziți?

—Da, răspunse Lukas, vă aud bine.

—Da. Deci dragonul se va trezi în câteva zile, continuă împăratul Mandalei. Somnul de un an și transformarea lui au decurs fără probleme. Ieri și—a mișcat pentru prima oară coada.

Este un semn sigur că se va trezi în curând, așa spune zoologul—șef al curții. Mi—am zis că veți vrea să fiți de față la acest moment.

—Și încă cum, spuse Lukas. Era și timpul! Avem să—i punem atâtea întrebări!

—Mă gândeam eu, răspunse împăratul, și tocmai de aceea am trimis deja nava imperială după voi. Va ajunge în câteva zile și vă va aduce cât mai repede în Mandala.

—Vă mulțumim mult, spuse Lukas. Este cu adevărat foarte amabil din partea dumneavoastră, Maiestate.

—Ce face fetița mea? întrebă împăratul. S—a odihnit bine pe mica voastră insulă?

—Cred că da, spuse Lukas. A ajutat—o pe doamna Waas în magazin. Îi place.

—E bine, spuse împăratul bucuros. N—a stat degeaba și a dat o mână de ajutor. Spuneți—i, vă rog, să vină cu dumneavoastră și cu Jim înapoi acasă. Vacanța aproape că s—a terminat și trebuie să se pregătească câteva zile pentru școală și pentru numirea ei ca prințesă.

—O să—i spun, îl asigură Lukas.

Apoi își luară la revedere și încheiară conversația.

În următoarele zile, Lukas, Jim și Li Si se pregătiră pentru călătoria în Mandala. Li Si își împacheta cuterile, lucrate din cea mai fină piele de colibri mandalieri. Numai încuietorele erau, firește, din argint. Lukas își strânse într—o boccea mare toate lucrurile pe care de obicei le ținea în cabina locomotivei. De data asta avea s—o lase pe buna și bătrâna Emma acasă. Nu se recuperase bine de pe urma aventurilor din ultima călătorie și oricum nu avea neapărat nevoie de ea acolo. Era mai bine dacă se mai odihnea o vreme. În plus, n—avea s—o lase singură mult timp. Doamna Waas îi pregăti lui Jim micul rucsac pentru călătorie și salopeta de mecanic de locomotivă, pe care, după ce—o spală și o calcă, o așeză lângă șapcă și pipă.

Magnifica navă imperială a împăratului Pung Ging ajunse în cele din urmă în port. Domnul Tur Tur stătea toată ziua în casă, ca să nu sperie vapoarele care se apropiau de insulă. Cei doi prieteni îl salutară pe căpitan, care—i cunoștea încă de când capturasera insula plutitoare, apoi își luară rămas—bun de la toți locuitorii insulei și urcară cu prințesa la bord. Fiindcă nu mai aveau timp de pierdut, nava ridică ancora și porni imediat, cu toate pânzele sus, spre Mandala.

Câteva zile mai târziu, într—o dimineață însorită, nava imperială ajunse le același chei la care ancorase cu un an înainte cu aceiași călători la bord, întâmpinată de mulți oameni și de corurile muzicale din Mandala. Trecuse fix un an de la ultima lor vizită, așa că dragonul adormit trebuia să se trezească dintr—o clipă într—alta.

Tocmai când Lukas, Jim și Li Si, care se țineau de mână, coborau pe debarcader, văzură patru

purtători de lectică fugind înspre ei și ducând pe două stinghii aurite și groase un scaun uriaș și gol. Sau cel puțin așa părea la prima vedere.

—Lăsați—mă jos! Lăsați—mă jos! se auzi o voce pițigăiată dinspre lectică.

Călătorii văzură în cele din urmă că între pernele de pe scaun se afla o persoană micuță, îmbrăcată într—o robă aurită.

—Ping Pong! strigă Lukas bucuros. Ce bine—mi pare să te revăd!

Scaunul fu lăsat jos, apoi Li Si și cei doi prieteni dădură mâna cu mai—marele bonz mic. Ping Pong crescuse între timp și acum era de două ori mai mare decât o palmă de om. De bucurie, mandalierul se aplecă cu fruntea până la pământ și spuse:

—Câtă bucurie îmi faceți, mecanici onorabili ai unor prea prețioase locomotive. Sunt încântat peste măsură să o revăd pe prințesa noastră, Li Si, cea asemenea petalelor de lalea. Sunt cuprins de atâta fericire, că nici nu știu cum să vă întâmpin mai bine urându—vă sănătate, bunăstare și toate cele bune.

Întâmpinarea mai dură o vreme, și, când Ping Pong se pregătea, într—un final, se încheie, își dădu seama că sublimul împărat nu trebuia lăsat să aștepte. Voia să—i strângă la pieptul său atât pe fiica lui, cât și pe cei doi iluștri mecanici de locomotivă.

Călătorii urcară cu mai—marele bonz mic într—o colorată trăsură mandalieră trasă de șase cai albi și porniră spre Ping, unde toate străzile erau împodobite cu ghirlande de flori. O mulțime imensă de oameni, cu copiii și nepoții după ei, îi întâmpinară pe oaspeți cu urale. Sublimul împărat îi aștepta în persoană pe cele nouăzeci și nouă de trepte de argint care duceau la ușa palatului.

—Dragii mei prieteni! le strigă el când erau încă departe, coborând treptele cu brațele deschise. În sfârșit, vă revăd! Fiți bine—veniți!

Apoi o strânse pe mica prințesă la piept, bucurându—se s—o vadă acasă teafără, nevătămată și odihnită.

—Și acum, spuse el după ce îi salută, să nu mai zăbovim, ci să mergem de—ndată la dragon, altfel se va trezi în lipsa noastră. Urmați—mă, vă rog!

În timp ce intrau pe ușa de abanos a palatului, mica prințesă le șopti lui Jim și Lukas:

—O să rămâneți uimiți când o să vedeți cum arată adăpostul elefanților, în care au închis dragonul acum un an. Tata l—a reconstruit și a cerut să fie decorat regește.

Și chiar așa era. Îl văzură strălucind încă de departe, printre copaci, în timp ce traversau parcul princiar al adăpostului, și rămaseră muți de uimire în față splendidei clădiri, aproape uitând că trebuie să intre. Împăratul transformase grajdul, cu cupola lui mare, într—o pagodă cu mai multe etaje și cu sute și sute de turnulețe ascuțite, care înconjurau un turn central, mai mare. Totul era decorat superb cu statui, ornamente și clopoței răsunători.

În cele din urmă, cei doi reușiră să se elibereze de vraja acelei priveliști și îl urmară pe împărat printr—o poartă de aur înăuntrul clădirii. O tăcere adâncă îi înconjura. Dură o clipă până când ochii li se obișnuiră cu lumina ca de apus, multicoloră, care venea de la nenumărate lămpi. Și pereții dinăuntru erau decorați, de jos până sus, cu ornamente splendide, care scilipeau misterios în lumina difuză. Din cupola înaltă, în mijlocul căreia o bucată rotundă de ambră funcționa ca fereastră, o rază de lumină aurie cobora oblic în fundul sălii, luminând figura dragonului transformat.

La început Lukas și Jim nu putură deloc să recunoască vechiul dragon pe care îl învinseseră în Kummerland. Abia mai târziu reușiră să vadă asemănările. Botul lui nu mai era atât de lung și de ascuțit, iar dintele acela urât și ieșit în afară dispăruse. Capul semăna acum cu al unui leu, dar doar de departe. Corpul era mult mai subțire și poate puțin mai lung; la fel și coada pe care o ținea încolăcită pe lângă el, așa cum făc pisicile. Iar urâta lui piele cu solzi era acoperită acum de semne și forme misterioase. Stătea acolo ca o statuie uriașă, cu capul nemișcat sprijinindu—se pe labele din față, iar lumina strălucea oglindindu—se pe corpul lui ca de aur.

Jim îl luase pe Lukas de mână și stăteau amândoi tăcuți și minunându—se. Nu le venea să creadă că, învingându—l pe dragon și alegând să nu—l omoare, ei erau cei care făcuseră posibilă această minunată transformare. Și totuși nu mai era nicio îndoială. Împăratul, Li Si și Ping Pong se aflau puțin mai în spate. Prințesa îl luase de mână pe mai—marele bonz mic și cu cealaltă se ținea de tatăl ei. Brusc, pielea Dragonului de Aur al înțelepciunii începu să strălucească și să scilipească mai tare. O clipă, un sunet ciudat străbătu aerul. Încet, incredibil de încet, dragonul își ridică partea de sus a corpului, sprijinindu—se pe labele din față. Își deschise ochii, care ardeau ca două smaralde întunecate de foc

verde, și—și ridică privirea spre cei doi prieteni.

Jim îl strânse fără să vrea pe Lukas de mână.

Mai trecu o vreme, apoi vocea dragonului se auzi brusc, ca răsunetul unui gong de bronz, ușor și totuși reușind să pătrundă în toate cotloanele:

—Sunteți chiar voi, cei pe care—i numesc stăpânii mei?

—Da, răspunse Lukas, noi suntem.

—E bine că ați venit, continuă dragonul, fiindcă e vremea să faceți ceea ce vă stă scris să faceți. Ghicitoarea trebuie rezolvată.

—Știți cumva, doamnă...

Lukas voise să—i spună doamnă Mahlzahn, dar avu brusc sentimentul că nu i se mai poate adresa dragonului în felul acela. Apoi întrebă:

—Știi cumva, Dragon de Aur al înțelepciunii, care este scopul nostru?

—Știu, răspunse dragonul, și o clipă păru că schițează un zâmbet. Știu tot ce vreți să mă întrebați.

—Și ne vei da toate răspunsurile? îndrăzni Jim să întrebe. La tot ce vrem să știm?

—La tot ce aveți nevoie să știți acum, răspunse dragonul. Dacă v—aș răspunde la fiecare întrebare pe care voi înșivă ar trebui s—o cercetați, n—aș mai fi un Dragon de Aur al înțelepciunii, ci un Dragon Nesoros al Trăncănelii. Așa că ascultă—mă, micul meu domn și stăpân: nu mă întreba acum despre originea ta. Vei descoperi tu totul în curând prin propria ta putere și inteligență. Nu e încă vremea, așa că ai răbdare!

Jim tăcu încurcat și nu mai îndrăzni să zică nimic. Lukas tocmai voia să întrebe unde și cum puteau să—i găsească pe Cei 13 Sălbatici, când dragonul începu să vorbească:

—Pregătiți un vapor cu multe arme, mici și mari. Lemnul și pânzele lui să fie albastre ca apa mării. Trebuie să—l pictați cu valuri de la cală până la cea mai înaltă gabie. Ca să fiți greu de recunoscut, lăsați—vă purtați de vânt și de curenții apei. Apa o să vă ducă în locul în care trebuie, să nu vă îndoiiți de asta. Însă dacă, din nerăbdare, veți atinge fie și o singură dată cârma, atunci locul acela vă va scăpa printre degete.

Dragonul tăcu câteva clipe, apoi continuă:

—În cele din urmă veți vedea de aproape vaporul cu pânzele roșii ca sângele. Vine din sud în zorii dimineții.

—Cei 13 Sălbatici! șopti Jim, cuprins de un tremur.

—Așa își spun, vorbi dragonul. Însă tu, micul meu domn, după ce—i vei captura prin propria lor putere și slăbiciune, le vei ierta greșelile.

—Ce vrea să spună cu asta? îi șopti Jim lui Lukas, dar, înainte ca acesta să poată răspunde, dragonul continuă.

—Vin din Cetatea Sfidării, cea imposibil de cucerit, pe care niciun străin n—a văzut—o, de care nu s—a apropiat niciun vapor vreodată. Locuiesc departe, în înspăimântătorul Tărâm—care—n—ar—trebui—să—fie și care totuși de mii de ani se ridică spre cer, în tumultul stihilor.

—Și unde se duc? întrebă Lukas nerăbdător.

—Sunt în drum spre stâncile magnetice, ca să se întâlnească acolo cu dragonul care—am fost eu pe vremuri și să—i dea prada lor la schimb. Astfel vor trece pe lângă vaporul vostru. Vă vor vedea abia în ultimul moment. Atunci trebuie să acționați repede și cu mult curaj. Dar să știți că sunt cei mai curajoși, mai puternici și mai cruzi luptători din câți există și n—au fost niciodată învinși.

Lukas dădu gânditor din cap. Jim tocmai voia să întrebe de mica lui locomotivă, dar, înainte să poată vorbi, dragonul spuse:

—Ce—ai pierdut vei căpăta în curând. Ce—ai recâștigat vei pierde. Și totuși vei primi ce—i al tău pentru totdeauna, dar privirea îți va trece prin el.

Jim încercă degeaba să găsească sensul acelei ghicitori. Dar își zise că principalul era că avea s—o recapete pe

Molly. Dragonul îi spusese asta explicit. Sau poate că nu? Confuz, îl întrebă:

—Spune—mi, te rog, vom câștiga totuși lupta împotriva Celor 13 Sălbatici?

—Vei câștiga tu, răspunse dragonul tot cu o ghicitoare, dar nu prin luptă. Căci învingătorul va ceda, și cel care va ceda va învinge. Ascultă—mă, micul meu domn și stăpân:

ÎN OCHIUL FURTUNII VEI VEDEA STRĂLUCIND O STEA ROȘIE CA SÂNGELE, CU CINCI RAZE. APUCĂ STEAUA ȘI DEVINO DOMN — AȘA VEI DESCOPERI MISTERUL ORIGINII TALE.

Dragonul tăcu, părând că nu mai vrea să spună nimic. Ochii săi de smarald priveau nemișcați în depărtare, peste cei prezenți.

Cei doi prieteni mai așteptară o vreme, dar nu se mai întâmplă nimic.

—Se pare că ne—a spus totul, zise Lukas. Apoi se întoarse și—i spuse dragonului:

—Mulțumim, Dragon de Aur al înțelpciunii. Chiar dacă n—am înțeles tot ce ne—ai spus, acum știm cum îi putem găsi pe Cei 13 Sălbatici.

—Da, mulțumim! spuse și Jim și făcu o mică plecăciune.

Dragonul nu răspunse, dar un zâmbet misterios păru să—i apară din nou în colțul gurii.

Căzuți pe gânduri, cei doi prieteni ieșiră din sală, urmați de împărat, Li Si și Ping Pong.

—A fost ciudat, zise prințesa.

—Ce facem acum? întrebă mai—marele bonz mic.

—Eu vă propun să mergem în sala tronului și să ne sfătuim acolo, spuse împăratul.

Porniră în tăcere într—acolo.

CAPITOLUL AL DOUĂZECI ȘI UNULEA. ÎN CARE APARE UN VAPOR ALBASTRU CA MAREA CU UN PASAGER CLANDESTIN

Trebuie să recunosc, spuse Lukas după ce se strânseseră în sala tronului ca să se sfătuiască, că am înțeles cel mult jumate din tot ce ne—a spus Dragonul de Aur al înțelepciunii.

—Iar eu cel mult un sfert, zise Jim.

Ceilați dădură din cap, căci nici ei nu înțeleseseră mai multe.

—Ei bine, spuse Lukas pufăind din pipă, atunci nu prea avem de ce să ne sfătuiți și trebuie să ne bazăm pe faptul că vorbele dragonului se vor dovedi a fi adevărate.

—Dar ce—ar putea însemna „ochiul furtunii” în care Jim Năsturel urmează să vadă o stea? întrebă împăratul pierdut în gânduri.

—Și ce e cu Tărâmul—care—n—ar—trebui—să—fie? întrebă și Li Si, sprijinindu—și capul în mâini.

—Și ce înseamnă că învingătorul cedează? spuse și Ping Pong. Și chestia cu lucrul pierdut când e recâștigat sau mai degrabă lucrul prin care poți să vezi când ești învins, sau cum era?

—Nu știu ce pot să însemne toate astea, spuse împăratul.

Lukas scoase un rotocol de fum și zise:

—Cred că toate astea ni se vor dezvălui treptat. Când o să le vină vremea. Asta ne—a dat dragonul de înțeles. De fapt, sunt de acord cu el când spune că trebuie să cercetăm singuri misterul originii lui Jim.

—Mai întâi trebuie să—i învingem pe Cei 13 Sălbatici, adăugă Jim. Așa ne—a spus.

—Cu siguranță că trebuie să facem asta, zise Lukas. Dacă ne scapă și ajung la stâncile magnetice și văd că dragonul nu e acolo, cine știe ce îi vor face lui Molly.

—Și ce—ar trebui să facem acum, preaonorabili mecanici de locomotivă? întrebă Ping Pong.

—Ce—ai auzit și tu, răspunse Lukas. Avem nevoie de un vapor înarmat, care să fie vopsit tot în albastru și pictat cu valuri. Și pânzele la fel.

—Dacă vă mulțumiți cu vaporul meu imperial, le propuse împăratul, îl pun la dispoziția voastră. După cum știți, e foarte rapid și incredibil de puternic și de rezistent.

—Vă mulțumim, Maiestate, spuse Lukas. Cred că e exact ce—avem nevoie.

Apoi porniră împreună spre port pentru a da ordinele necesare.

Trei zile era timp prea puțin pentru a pregăti marea navă de stat cu tunuri și cu alte arme și pentru a o vopsi de jos până sus în albastru și cu valuri. Dar împăratul pregăti o întreagă armată de muncitori și meseriași, așa că totul merse repede. Jim și Lukas își petrecură și ei majoritatea timpului la vapor și dădură o mână de ajutor. Oricum, trebuiau să dea indicații cum să fie făcute pregătirile. În seara plecării, totul era gata. Cală vopsită arăta minunat. Împăratul însuși ceruse ca pânza cea mare să fie făcută din mătase albastră. La bord erau două rânduri de tunuri grele, zece pe fiecare parte. Treizeci de marinari puternici și încercați fuseseră și ei aduși la bord, toți nerăbdători să termine o dată pentru totdeauna cu Cei 13 Sălbatici și cu blestemățile lor.

Trebuiau să facă niște probe cu nava. Jim și Lukas rămaseră pe țărm, ca să—i verifice camuflajul. Era atât de bine făcut, că nu vedeai vaporul cu ochiul liber nici de la jumătate de milă. Așa de mult imita valurile.

Micul Ping Pong era și el acolo. Își folosisese și de această dată priceperea care—i adusese onoarea de a fi mai—marele bonz și dreptul de a purta roba aceea aurită. Zelos, se ocupase ca totul să meargă întocmai după voia celor doi onorabili mecanici de locomotivă. Nu dormise o clipă în ultimele două zile și acum, când totul era gata la timp, era cu atât mai mândru. Se hotărâse să meargă și el în acea călătorie. —Capturarea Celor 13 Sălbatici este atât de neobișnuită și de serioasă, încât e necesar ca un înalt oficial să fie prezent. E singurul lucru care ar face ca arestarea lor să fie validă.

Lukas și Jim încercaseră să—l convingă să n—o facă, spunându—i cât de periculoasă era acea aventură. Dar Ping Pong insistă să vină cu ei. În cele din urmă, prietenii se învoiră; la urma urmei, Ping Pong era mai—marele bonz. Însă trebui totuși se le promită că dacă situația devenea periculoasă avea să se ascundă jos în cabina lui, ca să nu

pățească nimic. Întorcându—se în acea ultimă seară la palatul împăratului, toți erau încrezători în succesul călătoriei care urma să înceapă a doua zi, la ora stabilită.

După cină, Jim și Li Si plecară să se plimbe puțin prin palat; hrăniră o bivoliță purpurie domestică, cu

blana lungă și creață, și un capricorn mandalier, a cărui blană lucea ca lumina lunii.

Copiii se înțeleaseră minunat tot timpul. Dar tocmai în acea seară, cu o zi înainte de cea mai periculoasă aventură la care avea să ia parte, se întâmplă un lucru pe care Jim credea că n—avea să—I mai trăiască niciodată. El și mica prințesă se certară. Așa cum se întâmplă adesea cu certurile, nici măcar nu avură un motiv serios. La sfârșit, niciunul din ei nu știa exact de la ce începuse.

Jim tocmai scărpina pe spate o maimuțică ce venise lângă el și—i spusese într—o doară lui Li Si:

—Știi că vine și Ping Pong cu noi?

—Nu, răspunse mica prințesa surprinsă. Dar nu—i e teamă?

Jim ridică din umeri și făcu câțiva pași spre o căprioară albastră cu coarne de argint, care păștea iarba de lângă o fântână.

Li Si se abținea să întrebe. Se temea de pirați, dar, dacă și Ping Pong mergea și dacă Lukas era și el acolo, nu putea să fie atât de periculos. Și, în secret, își dorise adesea să trăiască măcar o dată o asemenea aventură.

Se duse lângă băiat și—l întrebă dintr—o suflare:

—Nu mă puteți lua și pe mine cu voi? Jim o privi uimit.

—Pe tine? întrebă el. Dar ești mult prea fricoasă.

—Ba nu sunt, spuse ea înroșindu—se. Oricum, o să fie și Lukas acolo și chiar tu ai spus că nu se—ntâmplă nimic când e el acolo.

Jim clătină din cap.

—Nu, Li Si, spuse el prietenește, punându—i mâna pe umăr. De data asta chiar nu e pentru tine. Ești o fetiță și, în afară de asta, ești și prințesă. Nu ești obișnuită cu așa ceva. Dacă s—ar întâmpla ceva rău, n—am putea să avem grijă de tine. Și poate n—o să ne putem întoarce acasă din cauza ta, fiindcă ești atât de sensibilă. Trebuie să înțelegi, Li Si.

Jim nu voise să spună nimic rău cu asta, iar mica prințesă poate recunoștea și ea că era fricoasă. Dar băiatul vorbise de parcă el ar fi luat deciziile pentru ea. Așa i se păruse, cel puțin. Iar asta îi jignise onoarea de prințesă, așa că spiritul ei de contradicție fu trezit la viață. Și, cum am avut ocazia să mai vedem, avea un spirit de contradicție foarte puternic.

—Dar vreau să merg și o să merg! spuse ea.

—Nu, răspunse Jim. Este o treabă de bărbați. Așa a spus și Lukas.

—Vai! se răsti Li Si. Ce importanți suntem! Ai curaj pentru că e Lukas cu tine! Și tu ești un copil și nici măcar nu știi să citești și să scrii!

Acum se supără și Jim. I se păru că n—ar fi trebuit să—i spună așa ceva.

—Există oameni care învață să citească, să scrie și alte asemenea prostii și există oameni care sunt făcuți pentru aventură, spuse el. E mai bine dacă rămâi aici și înveți ca o albinuță, pentru că prea îți închipui că ești făcută pentru asta și că ești așa deșteaptă!

—O să vin cu voi!

—Ba nu!

—Ba da!

—Ba nu!

—O să mai vedem noi! îi strigă Li Si și o luă la fugă.

Jim se sprijini cu mâinile de spatele căprioarei albastre, o mângâie pe gât și mormăi pentru sine: „Ce—și mai închipuie și ea... prințesa Știe—Tot!”

Dar era trist, fiindcă Li Si chiar îi era dragă și ura să se certe cu ea.

Prințesa se duse fuga la tatăl ei, care stătea împreună cu Lukas pe terasa palatului, în lumina apusului.

—Ce s—a întâmplat, Li Si? întrebă împăratul văzând—o. Pari tristă.

—Jim a spus că eu nu pot să merg cu ei, fiindcă nu e de mine. Dar eu vreau să merg.

—Jim a avut dreptate, răspunse împăratul râzând. E mai bine dacă rămâi cu mine.

Și, spunând asta, își mângâie fiica pe păr ca s—o liniștească.

—Dar eu vreau să merg!

—Ascultă, domnișoară, spuse Lukas cu prietenie, o să vii altă dată cu noi. Acum nu se poate. Luptele cu pirați nu sunt tocmai potrivit pentru domnișoare mici și delicate ca dumneata.

—Dar o să merg cu voi, îi răspunse Li Si.

—Asemenea aventuri sună interesant numai când le auzi povestite, spuse Lukas. Dar când le trăiești nu

mai sunt la fel de amuzante. Doar știi asta din proprie experiență.

—Și cu toate astea o să merg cu voi, spuse Li Si.

—Nu, zise Lukas pe un ton sever. Niciunul dintre noi nu poate să aibă grijă de tine. De data asta chiar nu se poate.

—Dar eu vreau să merg, băigui Li Si.

—Îți interzic, răspunse regele sever. Am încheiat discuția.

Mica prințesă se retrase. Se duse în camera ei și se așeză pe pat. Dar încăpățânarea nu—i dădea pace. Se foia dintr—o parte în alta, fără să adoarmă, gândindu—se.

La miezul nopții, când toate cameristele dormeau în camerele lor și când toate luminile din palat erau stinse, se ridică, se îmbracă în tăcere și se strecură afară prin ieșirea de la bucătărie, pe care i—o arătase cândva Ping Pong, fiindcă marea ușă din abanos a palatului era încuiată.

Pe străzi era întuneric și pustiu.

Mica prințesă merse până în port și, când marinarul care stătea de strajă trecu în partea cealaltă a navei și n—o putea vedea, se strecură pe vaporul pictat, ascunzându—se în cămara cu provizii, în spatele unor saci. „Ce—o să se mai mire Jim", se gândi ea, așezându—se mai bine, „când o să vadă că am venit cu ei". Și adormi cu un zâmbet mândru pe buze.

CAPITOLUL AL DOUĂZECI ȘI DOILEA. ÎN CARE ARE LOC MAREA BĂTĂLIE NAVALĂ CU CEI 13 SĂLBATICI

Dimineața următoare, când cei doi prieteni luau micul dejun cu împăratul, se mirară toți văzând că Li Si nu vine să—și ia rămas—bun. Împăratul ceru ca fata să fie chemată, dar camerista se întoarse singură și le explică emoționată că fata trebuie să se fi ascuns, fiindcă nu o găsea nicăieri.

—Poate că e încă supărată pe mine și nu vrea să vină să—și ia la revedere, spuse Jim trist.

—Nu e frumos din partea ei, spuse împăratul serios. Nu accept un asemenea comportament neprietenos.

—Ei, așa sunt prințesele mici, spuse Lukas. Trimiteți—i salutări din partea noastră și spuneți—i că, de—ndată ce terminăm cu toate astea, o să mergem special pentru ea într—o călătorie. Asta o va consola.

Fiindcă nu mai aveau timp de pierdut, cei doi nu mai puteau să întârzie căutând—o pe Li Si. Împăratul îi însoți până—n port, îi îmbrățișa pe amândoi și le spuse:

—Să vă aibă cerul în pază și norocul pe care l—ați avut până acum să nu vă părăsească nici de data asta. Soarele nu va mai răsări pentru mine și poporul meu, nimeni nu va mai râde și nu va mai cânta în regatul meu până când nu vă veți întoarce sănătoși la noi.

Nici nu bănuia câtă dreptate avea când spunea acele cuvinte!

Cei doi prieteni se urcară pe vapor, unde Ping Pong îi aștepta deja. Veni momentul plecării: ridicară ancora și desfăcură paramele.

Oamenii care se strânseseră în număr mare stăteau tăcuți pe chei, cu împăratul în mijlocul lor. Toți priviră cu neliniște vaporul care se îndepărta în larg.

Lukas și Jim se urcaseră la postul de comandă lângă vechiul lor prieten, căpitanul, care era atât de bătut de soare și vânt, încât fața lui arăta ca o mânășă veche de piele.

—Unde mergem acum, camarazi? întrebă căpitanul după ce—i salută. Spuneți—mi și—i zic imediat cărmaciului meu.

—Din păcate, nici noi nu știm, răspunse Lukas suflând un nor mare de fum. Dragonul de Aur al înțelepciunii a spus că trebuie să lăsăm pur și simplu vaporul să plutească încotro vrea. Vântul și curenții ne vor duce la locul potrivit. Asta a spus.

Căpitanul se holbă uimit la cei doi.

—Ori ați visat asta, spuse el, ori mă luați peste picior. Povestea cu insula plutitoare a mai fost cum a fost, dar asta parcă e prea mult.

—Nu, îl asigură Jim. Asta e adevărul. Dragonul a spus că dacă vom încerca să cârmim numai și o singură dată atunci o să dăm greș.

—Mă mulțumește cât un homar fiert, răspunse căpitanul. Râd și sardinele de noi! Eu m—am obișnuit cu voi doi, dar niciun marinăr n—am mai făcut o călătorie nebună ca asta. Voi știți ce vreți.

Cărmaciul primi ordinul strict să nu se atingă de cârmă și să lase vaporul să plutească la întâmplare. Cu o figură gânditoare, bărbatul stătea și privea cârma învârtindu—se când într—o parte, când în alta, când valurile mișcau vaporul.

Vaporul porni într—o cursă ciudată pe mare, mergând fără scop, în zigzag. Marinarii se sprijineau de balustradă și așteptau, căci nu aveau nimic altceva de făcut. Bătea o briză ușoară, care abia se simțea, iar vaporul înainta încet, deși toate pânzele erau ridicate. Soarele dogorea pe punte.

Așa trecu ziua.

La lăsarea nopții, Jim și Lukas se întinseră puțin în cabină, dar căldura era insuportabilă. Se tot mutau dintr—o parte în alta și nu puteau să adoarmă. La miezul nopții veni un vânt proaspăt și împinse vaporul înainte cu mai multă repeziciune, dar spre dimineață încetă cu totul. În tăcerea aceea totală, suprafața mării era ca o oglindă — nu vedeai nicăieri niciun val.

În zorii zilei, Jim și Lukas ieșiră din nou pe punte, unde întreg echipajul se adunase deja; stăteau toți tăcuți pe parapet, scuișând din când în când în apa nemișcată.

Tensiunea creștea de la un minut la altul.

Singurul de pe navă care dormea adânc și fără griji era mai—marele bonz mic. Agitația din ultimele zile îl obosise atât de tare, încât imediat după ce nava părăsise portul se strecurase în bucătăria vaporului, care se mai numește și cambuză, și băuse o întreagă sticlă de lapte de șopărlă. Dacă Țineți minte, el credea că asta e cea mai bună mâncare pentru strănepoții de vârsta lui. Copleșit de o oboseală bruscă, căută un loc răcoros în care să doarmă, alegând o mică cabină de lemn. Ca să aibă întuneric și liniște, își întinse micile umbrele de soare, atârându-le deasupra deschizăturii prin care intra lumina. Acum dormea adânc și bucuros, iar sforăitul lui ușor se auzea înăuntrul vaporului de lemn ca bâzâitul unei muște.

Și Li Si? Mica prințesă petrecuse o noapte oribilă. Între timp îi pierise tot curajul. Stătea înfricoșată în spatele sacilor din ascunzătoarea ei. Faptul că fusese așa de liniște pe vapor în tot acel timp nu făcea decât să—i sporească frica, fiindcă i se părea că e singură—singurică la bord, plutind pe ocean spre Cei 13 Sălbatici.

Nici nu apărură bine prima rază lumină dinspre est, că se stârni o rafală de vânt, ridicând valuri argintii la suprafața apei. Vântul bătea dinspre sud. În aceeași clipă se auzi un marinăr strigând din vârful catargului:

—O naaavăăă ! Dinspre suuuud!

Toți se uită spre sud și—și ținură respirația. Apoi o văzură! O navă mare apărură la orizont, apropiindu—se cu viteză nemaipomenită. Avea toate pânzele ridicate, toate roșii ca sângele, iar pe cea mai mare, cea din mijloc, se vedea un treisprezece mare, scris cu negru.

—Ei sunt! șopti Jim.

—Da, răspunse Lukas. A început, băiete! De îndată ce o să ne zărească, trebuie să—i luăm prin surprindere, altfel o să ne scape. Vaporul lor e mai rapid decât oricare vapor pe care l—am văzut vreodată.

—Alarmă! Alarmă! se auzi vocea tunătoare a căpitanului pe punte. Toți oamenii la posturi!

Echipajul se așază la tunuri, gata să tragă. În plus, toți marinarii își scosese răbiile și—și puseseră pistoalele în tocuri. Priveau toți în tăcere cum se apropia vaporul piraților. Acum era la nici o milă marină depărtare. Dar nimeni nu părea încă să fi văzut vaporul pictat în albastru.

—Jim! se auzi dintr—odată vocea plină de frică a lui Li Si, care apărură pe punte, fugind și prinzându—se cu putere de brațul lui Lukas.

—Te rog, nu! Te rog, te rog, nu! Hai să mergem! Să mergem repede! Vreau acasă! Te rog, nu! se bălbăia ea.

Plângea de—ți rupea inima, tremurând din tot corpul.

—La naiba! lăasă Lukas să—i scape. Asta ne mai lipsea! Acum ce ne facem?

O clipă ezită să—i atace pe Cei 13 Sălbatici cu prințesa la bord. Jim era ca și paralizat de frică.

—Li Si, reuși el să spună, de ce—ai făcut asta?

—Du—o jos! îi ordonă Lukas. Și închide—o în cabina noastră, ca să fie în siguranță. Aici sus o să se—nceingă în curând lucrurile.

—Bine, Lukas, spuse Jim, trăgând—o după el sub punte pe fata care încă plângea.

Oricât de scurt ar fi fost acel incident, fusese suficient de lung cât să—l facă pe Lukas să piardă momentul atacului. Ajunși la o jumătate de milă distanță, cei 13 Sălbatici descoperiră vaporul vopsit și virară cu o viteză fulgerătoare spre est, mergând cu vântul într—o parte.

—După ei! strigă Lukas.

—Urmăriți—i! tună căpitanul. Cărmaciul sări direct la cărmă, pe care nu avusese voie s—o atingă deloc, și—o trase într—o parte; o jumătate din echipaj legă bine pânzele, iar cealaltă stătea pregătită la tunuri. Vaporul piraților se întoarse încă o dată și se îndreptă spre sud, de unde venise, plutind împotriva vântului, mergând mereu în volte. Jim revenise pe punte și stătea lângă Lukas. Nava piraților era la doar câteva sute de metri depărtare. Puteai să vezi creaturile bizare de pe puntea ei. Stăteau toți cu brațele încrucișate și rânjeau înspre ei. Iar la prora stătea Molly, legată cu funii groase!

—Molly, strigă Jim, Molly, venim acum!

—O să tragem un obuz pe la prora lor, spuse căpitanul, ca să se oprească. Poate că se vor preda.

—Nu prea cred, zise Lukas, scuturându—și pipa și punându—o în geantă. Jim, bătrâne, am impresia că ne va fi foarte cald azi.

—Foc! strigă căpitanul.

Deasupra apei se auzi o bubuitură. Ghiuleaua căzu în apă chiar lângă nava Celor 13 Sălbatici.

—Ha, ha, ha, se auziră pirații, care începură apoi să cânte tare și zgomotos:

Treișpe oameni stăteau pe—un sicriu

Ho, ho, ho, și—un butoi cu rom...

—Bine, zise căpitanul, dacă asta vor, asta le dăm. Atenție, tunuri babord, vreau o salvă! Foc!

Zece focuri de tun bubuiră deodată deasupra mării. Praful de pușcă întunecă totul înjur pentru câteva clipe. După ce fumul se risipi, văzură că vaporul piraților cotise brusc și toate ghiulele căzuseră în apă.

—Întoarceți să—i ajungem iarăși din urmă! strigă căpitanul.

Uitându—se la Lukas, continuă:

—Băieții ăștia ar face bine să nu mă supere, altfel o să fie vai și—amar de ei!

Dar pirații se gândiseră între timp la ceva nou. Nu mai lăsară vaporul imperial să se apropie atât de mult de ei încât să poată trage. Uneori se îndepărtau până la orizont, că abia dacă mai puteai să—i vezi. Dar apoi rămâneau brusc pe loc, de parcă nu mai puteau să înainteze, până când vaporul celălalt îi ajungea din nou din urmă. De ce făceau asta? De ce pur și simplu nu ridicau pânzele și plecau de—acolo?

—Nu știu ce fac, spuse Lukas dându—și șapca pe ceafă. Am impresia că vor să ne atragă într—o capcană. Și câtă dreptate avea!

După ce—i urmăriră pe pirați mai bine de o oră, timp în care Cei 13 Sălbatici se jucară cu ei folosindu—se de viteza neobișnuită a navei lor, cerul începu brusc să se înnoreze. Înfățișarea mării se schimbă în câteva clipe.

Un vânt tăios se făcu simțit și le umflă pânzele. Valurile începură să se înalte tot mai sus și marea se făcu din ce în ce mai neagră.

—Ne atrag într—un taifun! îi strigă Lukas căpitanului, ținându—și șapca să nu—i zboare de pe cap.

—Da, răspunse căpitanul. E mai înțelept dacă renunțăm și ne întoarcem cât mai repede.

—Eu nu mă supăr! îi zise Lukas. — întoarceți! ordonă căpitanul.

Ne întoarcem! Dar se înșelau dacă credeau că Cei 13 Sălbatici îi vor lăsa să scape așa de ușor. Asta era clipa pe care o așteptaseră pirații. Cu o viteză incredibilă îi ajunseră din urmă și le tăiară calea.

—Vă arătăm noi, șleahță! strigă căpitanul furios. Tunuri tribord, salvă, foc!

Se auziră din nou bubuiturile celor zece tunuri de deasupra mării. De data aceea ghiulele nu—și ratară ținta, dar se întâmplă ceva cu totul neobișnuit. În loc să zdrobească nava, ghiulelele loviră pereții și ricoșară din ei, lovindu—se cu trosnituri de puntea navei imperiale.

—Diavolii! spuse Lukas. Vaporul este blindat peste tot. Printre rafalele de vânt se auzeau râsetele piraților și cântecul lor:

...iubeau rachiul și aurul și marea

Ho, ho, ho, și—un butoi cu rom!

Până se duc toți la naiba,

Ho, ho, ho, și—un butoi cu rom!

—Vă trimit eu imediat acolo, spuse căpitanul și dădu ordinul de tragere.

Totul fu învăluit în fum, iar ghiulele se întoarseră încă o dată de unde plecaseră, izbindu—se de puntea navei.

—Opriți—vă! strigă Lukas. Nu vedeți, căpitane, că n—are niciun rost să trageți în ei?

—Dar atunci ce—ar trebui să facem? strigă căpitanul prin toată hărmălaia.

—Trebuie să încercăm să scăpăm de ei! răspunse Lukas.

Dar era mai ușor de zis decât de făcut, fiindcă pirații începură și ei să tragă. Salvele loveau una după alta puntea vaporului imperial. Cei 13 Sălbatici erau când la stânga, când la dreapta și trăgeau neîncetat.

—Ho, ho, ho și—un butoi cu rom! se auzeau strigând. Vântul care bătea urlând în pânze începu să se schimbe de la o clipă la alta, venind când din nord, când din sud, vest sau est. Pânzele albastre de mătase atârnav acum fâșii, fâșii.

—Taifunul! îi strigă Lukas căpitanului. A ajuns!

Și într—adevăr taifunul ajunsese. Un fulger albastru strălucitor lovi drept în catargul vaporului imperial, care se aprinse imediat. Tunetele te asurzeau. Valuri înalte cât casa se năpusteau asupra navei, înghițind—o. Furtuna răgea și vuia ca și când ar fi fost sfârșitul lumii. Fulgere imense brăzdau fără încetare cerul negru ca funinginea, iar tunetele se auzeau încontinuu. În curând începu să plouă, iar stropii biciuiau marea și înspumau valurile, făcând—o să arate ca un cazan de lapte fiert. Aveau totuși noroc, dacă poate fi numit așa, pentru că apa care cădea din cer stingea focul.

Cele două nave, una albastră și alta cu pânze roșii ca sângele, era purtate de apă încoace și—ncolo între cerul negru și marea albă.

Navei piraților părea să nu—i pese de taifun. Dansa ca un delfin deasupra spumei albe a valurilor, era când într—un loc, când în altul. Și uneori se mai auzea cântecul Celor 13 Sălbatici, chiar și prin vuietul mării agitate:

Treișpe oameni stăteau pe—un sicriu.

Ho, ho, ho, și—un butoi cu rom!

Beau de trei zile cel mai tare rachiu...

Apoi pirații mai traseră o salvă de ghiulele spre nava imperială, care oricum ajunsese o biată epavă. Ușor, ușor se făcea bucăți, iar marea le lua și le înghițea pe rând pe fiecare.

Primul din echipaj care căzu peste bord fu chiar cârmaciul. Un val înalt lovise nava și—l luase cu el. Apucase doar să se mai prindă de o scândură, ca să nu se ducă la fund.

Nava, care acum nu mai avea cârmă și era la mila furiei valurilor, scârțâia din toate încheieturile. Lukas îl prinse bine pe Jim și se ținu cu toată puterea de ciotul care mai rămăsese din catargul ars.

—Nu putem face nimic, Jim! spuse el. Trebuie să așteptăm până când pirații vor veni pe vaporul nostru.

Pe cât de brusc începuse ploaia biciuitoare, pe atât de repede se opri. Pirații încetară focul, apoi apărură brusc lângă ei. Nava lor dansa față în față cu epava pe valurile care se—nălțau și coborau. Cu niște stinghii lungi cu cârlige de fier la capete, traseră navele una lângă alta, apoi săriră pe puntea vaporului imperial cu săbiile scoase, strigând în gura mare „Ho, ho ho!” Aveau cele mai îndrăznețe și mai înspăimântătoare fețe pe care vi le puteți imagina. Și semănau atât de mult între ei, că era imposibil să—i deosebești pe unii de alții.

—Haide, Jim, strigă Lukas, s—o luăm pe Molly!

Și spunând asta se aruncă în toiul luptei. Lukas luă un drug gros de fier și—și croi drum cu el. Jim stătea mereu în spatele lui. În curând, ajunseră amândoi la mica locomotivă. Lukas îi luă unuia dintre pirați sabia din mână, îl ridică și îl aruncă cu viteză fulgerătoare pe treptele care duceau pe puntea inferioară a navei. Apoi cu câteva lovituri puternice tăie repede frânghiile care o țineau pe Molly și, cu ajutorul lui Jim, începu s—o împingă peste balustradele rupte direct pe nava imperială, care era încă în același drept cu vaporul piraților.

Văzând asta, pirații aruncară torțe aprinse pe puntea navei imperiale. Cele mai multe se stinseră, dar câteva căzură în depozitul de jos, acolo unde se ascunsese Li Si. În curând, puntea fu învăluită într—un fum gros.

Marinarii erau mai mulți, dar o mare parte dintre ei căzuseră sau fuseseră aruncați de pirați în apă. Dar, chiar dacă ar fi fost de zece ori mai mulți, tot n—ar fi fost de ajuns. Nu i—ar fi înfrânt niciodată pe acești indivizi uriași și tari ca piatra, care păreau să nu cunoască frica.

Cei care luptau cu disperare erau din ce în ce mai puțini. Fură legați unul după altul și duși pe nava piraților.

Ping Pong se trezise din somn tocmai când începuse taifunul. Bineînțeles că nu putea să—i ajute, așa că fusese nevoit să privească înfrângerea aceea îngrozitoare fără să poată face nimic. Ultimul pe care—l mai văzu luptând, ca un leu, fu Lukas. Dar, când șapte pirați se aruncară asupra lui, și el trebui să se dea bătut. Îl legară și—l duseră pe nava lor, unde—l aruncară printr—o ușă din podea într—o cameră întunecată.

Și Jim unde era?

Reușise să se salveze urcându—se neobservat pe ultimul catarg care mai rămăsese în picioare. Dar focul de jos urca acum spre el, înghițind ultimele fâșii de pânză. Fumul îl ascundea pe băiat, dar îl și

sufoca. Flăcările erau din ce în ce mai aproape. Nu mai avea de ales: când cele două nave se aplecară una spre cealaltă, sări cu un curaj incredibil pe greementul navei piraților. Rămase acolo sus, printre pânzele roșii ca sângele, ținându—se bine de catarg. De acolo îi văzu pe pirații căutând prin toate ungherele navei imperiale; îi văzu cum o găsiră pe Li Si și o aduseră legată fedeleș lângă ceilalți prizonieri, luând cu ei toată muniția, armele și lucrurile de valoare.

După ce strânseseră tot, avură grijă să pună o încărcătură de praf de pușcă înăuntrul vaporului, aprinseră un fitil lung și—apoi săriră repede înapoi pe nava lor, îndepărtându—se în grabă. După ce parcurseră cam o sută de metri, se auzi o bubuitură asurzitoare de pe vaporul pe care—l lăsaseră în urmă, care se rupse în două, ambele părți scufundându—se în adânc. Pentru câteva clipe, Jim mai văzu strălucind cazanul micii locomotive, dar apoi dispăru și el între valuri.

—Molly, spuse Jim și două lacrimi mari i se rostogoliră pe obrajii negri. Of, Molly! Numai câteva stinghii și grinzi mai pluteau pe apă; ceva mai departe era un mic ciubăr de lemn acoperit de o umbrelă de soare. Jim nu bănuia că Ping Pong se ascunse acolo.

CAPITOLUL AL DOUĂZECI ȘI TREILEA. ÎN CARE CORABIA CU PÂNZE ROȘII CA SÂNGELE AJUNGE PE TĂRÂMUL—CARE—N—AR—TREBUI—SĂ—FIE

Lukas se trezi din adormire. Era întuneric beznă în jur, dar auzi pe cineva respirând lângă el.

—Alo! șopti el. E cineva acolo?

—Dumneavoastră sunteți, domnule mecanic de locomotivă? răspunse în șoaptă căpitanul. Ce bine că sunteți în viață. Ne temeam că ați murit.

—Căpitane, dumneata ești! Cine mai e acolo?

—În afară de mine, mai sunt unșpe dintre oamenii mei, răspunse căpitanul. Toți suntem legați. Mica noastră prințesă e chiar lângă mine. Este întreagă, din câte—mi dau seama.

—Ce—a fost explozia aia? întrebă Li Si temătoare.

—Probabil că pirații ne—au aruncat nava în aer, răspunse căpitanul.

—Și Jim Năsturel unde e? întrebă Lukas. Nu primi niciun răspuns.

—Jim! strigă Lukas și începu să tragă nebunește de frânghiile cu care era legat. Nu e aici? L—a văzut cineva? Unde e băiatul? I s—a întâmplat ceva? Unde prietenul meu?

Frânghiile îi tăiau mâinile, așa că renunță să se mai zbată. O tăcere posomorâtă domnea în camera întunecată. După o vreme, Li Si începu să plângă.

—Jim! Sărmanul Jim! De ce nu te—am ascultat? Vai, Jim, cum am putut să fiu atât de rea cu tine...

—Prea târziu, Li Si! spuse Lukas cu o voce sugrumată. E prea târziu!

Jim stătea sus pe vele, între pânzele roșii, și îngheța de frig. Hainele ude i se lipeau de corp, dinții îi clănțăneau și se ținea de pânze cu mâinile amorțite. Taifunul sufla cu și mai multă putere deasupra valurilor agitate. Dar nu asta era cel mai rău lucru. Și mai înspăimântător era că de la înălțimea aceea totul părea să se lege fără încetare. Nu mai știa bine unde era sus și unde era jos și suferea de rău de mare, ceva de speriat. Dar se ținea și mai bine de catarg, cu o încrâncenare disperată, fiindcă pirații nu trebuiau să vadă cu niciun preț că era acolo sus — altfel totul ar fi fost pierdut. El era singurul care îi mai putea elibera pe prizonieri.

Jim strânse din dinți ca să nu—i mai clănțăne. Spera că furtuna avea să înceteze. Și nu spusese dragonul că Cei 13 Sălbatici voiau să ajungă la stâncile magnetice? Poate că Nepomuk sau Ușaurișuum ar fi putut să—i ajute. Dacă Jim ar fi bănuît încotro se—ndrepta nava, poate că n—ar fi avut puterea să mai reziste. Pirații renunțaseră demult la planul de a o întâlni pe doamna Mahl Zahn. Atacul navei pictate îi făcuse neîncredători. Ceva le spunea că dragonul era în spatele întregii întâmplări. Nava cu pânze roșii ca sângele fu dusă repede de furtună spre sud — înspre înspăimântătorul Tărâm—care—n—ar—trebui—să—fie.

Toată călătoria aceea înfricoșătoare dură o zi întreagă, fiindcă patria Celor 13 Sălbatici era undeva în apropierea Polului Sud. O altă navă ar fi avut nevoie de săptămâni întregi să ajungă acolo, dar nava piraților parcurse distanța repede și aruncă ancora înainte de căderea nopții.

Mai întâi Jim văzu ceva neclar la orizont, ca o coloană uriașă și neagră care se înălța din marea agitată de furtună spre norii întunecați. O coloană mai groasă și mai înaltă decât oricare alta. Apoi observă că acea coloană imensă părea să fie lovită din toate părțile de fulgere și că se învăteau cu o viteză uluitoare. Apoi auzi și răgetul de nedescris care venea dinspre ea, ca sunetul adânc și pătrunzător a mii de orgi. Jim știu brusc spre ce anume se—ndrepta nava. Lukas îi povestise odată despre uragane — cicloane care o au asemenea putere că ridică apa din mare și o urcă până la ceruri.

„Doar n—o să meargă într—acolo!” se gândi Jim. Dar exact în aceeași clipă nava începu să se îndrepte spre uragan. Atunci se arătă și priceperea fabuloasă a piraților în materie de navigație, care n—avea seamăn în întreaga lume. Mai întâi dădură ocol de câteva ori uraganului cu o viteză tot mai mare. Când atinseră viteza uraganului, cârmiră nava direct spre acesta și se lăsară purtați de el. Nava fu ridicată ușor și atrasă tot mai mult spre mijlocul uraganului. Centrul lui era gol, ca al unui tub gigantic. Vaporul se așeză brusc pe uscat și alunecă de—a lungul unei șine spiralate care ducea spre un vârf ascuțit de munte. Fiindcă înăuntrul uraganului nu bătea vântul, nava alunecă mai departe pe șină până când ajunse la capăt și se opri. Jim, care stătea atârnat pe greement, pe jumătate adormit, avu nevoie de câteva clipe până să se dezmeticească și să privească înjur. Muntele pe care aterizaseră avea multe culmi neobișnuite care se ridicau la mii de metri înălțime. Piatra neagră ca smoala din care erau făcute era atât

de fărâmițată și de crestată, de parcă ar fi fost hăcuită de milioane de fulgere. Nenumărate găuri, mici și mari, făceau ca muntele să semene cu un burete uriaș. Pe lângă asta, întregul munte era traversat de o rețea înfiorătoare de vene roșii, ca niște firicele.

Acesta era înspăimântătorul Tărâm—care—n—ar—trebui—să—fie.

Dar pentru a înțelege ce înseamnă asta trebuie să știți un lucru pe care Jim n—avea de unde să—l știe atunci: toate insulele și toți munții din lume se află în locul căruia îi aparțin de la natură. Însă tărâmul acela era complet diferit. O să aflăm mai târziu de ce. Oricum, acolo unde se înălța el n—ar fi trebuit să fie decât apa mării și vântul care bate nestânjenit pe suprafața ei. Tocmai de aceea, elementele naturii, care—și simțeau astfel ordinea deranjată, se revoltau împotriva existenței aceluiași tărâm și—l atacau cu toată puterea. Dar, fiindcă furtunile veneau cu furie din toate părțile, se formase acel uragan imens înăuntrul căruia se afla acum, apărat și liniștit, muntele de piatră.

Jim văzu cum pirații cărau tot ce luaseră de pe nava imperială și duceau prada într—o peșteră. După ce terminară cu lucrurile, luară prizonierii și—i duseră în spatele aceleiași uși negre de piatră: mai întâi pe căpitan, apoi pe cei unsprezece marinari, urmați de Li Si și Lukas.

Nu știu dacă fusese o coincidență sau pur și simplu avusese mecanicul de locomotivă o bănuială, dar înainte să intre în peșteră se mai uită o dată în jur și aruncă o privire spre greementul navei și inima începu să—i bată mai repede: pentru o clipă, în spatele unei pânze roșii, îl văzuse pe Jim făcându—i semn din cap și dispărând înapoi. Lukas își ascunse bine surpriza, dar unui observator mai atent nu i—ar fi scăpat licărul de bucurie din ochii lui.

Jim rămăsese singur pe navă. Se temuse că pirații ar putea să coboare pânzele și să—l descopere. Nu avea de unde să știe că Cei 13 Sălbatici nu strângeau niciodată pânzele, fiindcă vaporul lor trebuia să fie gata de plecare în orice clipă. Jim avu suficient timp să cerceteze bine Tărâmul—care—n—ar—trebui—să—fie, căci niciunul dintre pirați nu mai ieși pe timpul zilei. O vreme se holbă la peretele negru de apă care se mișca neîncetat în jurul muntelui străbătut de fulgere. Urechile i se obișnuiseră cu vuietul puternic, ca de orgă, și aproape că nu—l mai băga în seamă. Nu mai auzea nimic altceva, nici măcar tunetele. Parcă era surd. La un moment dat, își întoarse ușor privirea și se uită în sus. Văzu acolo o mică bucată rotundă de cer, care—l privea de sus ca un ochi nemișcat.

„ÎN OCHIUL FURTUNII”, îi trecu brusc prin minte, „VEI VEDEA STRĂLUCIND O STEA”.

La asta se referise Dragonul de Aur al înțelepciunii! Dar cum să apuce el o stea care ar fi apărut acolo sus? Asta dacă apărea vreuna. Era deja seară, dar nu se vedea nicio stea.

Jim mai așteptă o vreme până se făcu întuneric, coborî atent de pe greement pe punte, se uită înjur, sări în sfârșit pe uscat și se îndreptă spre peștera în care fuseseră duși prizonierii.

În fața lui se întindea un labirint de tuneluri de toate mărimile, unele cât un tunel de tren, altele cât un canal de scurgere, ba chiar și unele mai mici de—atât, pornind în toate părțile unele dintr—altele. Era ca și cum ar fi mers înăuntrul unui burete imens. Doar că pietrele din acel munte erau dure și ascuțite ca o sticlă neagră. Jim s—ar fi rătăcit demult în acel labirint dacă torțele arzânde care atârnau de găurile din pereți, la stânga și la dreapta, nu i—ar fi arătat drumul spre pirați. Tunelul acela pătrundea adânc în munte, cotea și ocolea, când era foarte îngust și mic, când lat și înalt; din când în când Jim trecu chiar prin câteva săli și odăi. În ele văzu provizii de toate felurile, arme, pânzeturi, frânghii puse unele peste altele. Cu cât cobora mai mult cu atât mai estompat se auzea zgomotul uraganului de—afară. În cele din urmă, nu se mai auzi nimic în afară de sunetul ușor al pașilor și bătăile inimii lui.

După o vreme, mai auzi ceva. Cântecele *Ho, ho, ho, și—un butoi cu rom* răzbătu înăbușit din adâncul muntelui, urmat de râsete zgomotoase. Jim înainta cu grijă. Trebuia să fie aproape de pirați.

Putea deja să audă voci distincte. Tunelul mai făcea o ultimă cotitură și, când ajunse la colț, băiatul văzu o sală în mijlocul căreia ardea un foc mare. De jurul împrejurul focului stăteau pirații, culcați pe blănuri de urs polar. Mâncau de seară: un porc întreg se rotea deasupra focului pe—un proțap, din care fiecare tăia cu pumnalul câte bucăți voia. Jim îi auzea cum plescăie. Aruncau pur și simplu oasele în spatele lor pe pământ. Fiecare avea lângă el un urcior pe care—l umplea cu rachiu de fiecare dată când se golea.

Jim simți că i se face rău văzând și mirosind friptura crocantă de porc. Stomacul îi era gol. Dar nu era momentul potrivit să se gândească la mâncare. Se lăsă fără zgomot la pământ și se târî într—un colț al sălii, având grijă să nu—l vadă pirații. Dar aceștia nu mai aveau ochi decât pentru friptura lor de porc. Așa că băiatul reuși să se strecoare nevăzut într—un colac de funie. Era o ascunzătoare bună, fiindcă

de—acolo putea auzi tot ce vorbeau pirații. Dacă dădea puțin funia la o parte, vedea întreaga cameră. Poate că avea să afle unde fuseseră duși prizonierii.

CAPITOLUL AL DOUĂZECI ȘI PATRULEA. ÎN CARE JIM VEDE STEAUA DIN MIJLOCUL FURTUNII

Toți acei inși semănau uimitor de mult între ei. Fiecare purta aceeași pălărie ciudată pe cap, pe care erau pictate un cap de mort și două oase încrucișate dedesubt. Toți purtau aceeași jachetă colorată, pantaloni bufanți și cizme peste genunchi. La curea aveau un pumnal, un cuțit și pistoale. Semănau chiar și la înălțime și chip. Aveau nasuri ascuțite, ca de uliu, și mustăți subțiri și lungi până la brâu. Aveau ochi mici și atât de apropiați unul de altul, că ai fi zis că se uită tot timpul cruciș. Aveau niște dinți mari și galbeni, ca de cal, și cercei grei de aur în urechi. Chiar și vocile erau toate groase și răgușite. Într—un cuvânt, era imposibil să—i deosebești.

După ce terminară de mâncat, își umplură toți urcioarele din nou și după o vreme începură să se înveselească, asta dacă puteai spune că fețele alea întunecate ale lor erau vesele.

—Frate! strigă unul, ridicându—și urciorul. De câte ori îmi amintesc că ăsta e ultimul butoi cu băutura aia bună de la dragoni — iad, smoală și grindină! —, mă cuprinde tristețea.

—Prostii, spuse un altul. Vom face rost de alt rachiu, care o să fie la fel de tare ca ăsta. Beți, fraților!

Toți sorbiră dintr—o răsuflare ce mai aveau în urcioare, apoi începură să cânte cu voci răgușite.

*Treispe oameni stăteau pe—un sicriu,
Ho, ho, ho, și—un butoi cu rom!
Beau de trei zile cel mai tare rachiu,
Ho, ho, ho, și—un butoi cu rom!
Iubeau rachiul și aurul și marea,
Ho, ho, ho, și—un butoi cu rom!
Până se duc toți la naiba,
Ho, ho, ho, și—un butoi cu rom!*

Câteodată îl cântau toți împreună, alteori doar câte unul, după cum aveau chef. Apoi încercară să cânte unii peste alții, izbucnind iarăși în râsete asurzitoare. Era un concert infernal.

—Liniște! tună unul. Vreau să spun ceva!

—Liniște! strigă un altul. Șeful ține un discurs! Piratul se ridică în picioare în fața celorlalți. El era șeful. Jim nu—și dădea seama cum îl recunoșteau, fiindcă părea la fel ca toți ceilalți.

—Frații mei, încep șeful, azi am pus mâna pe—o pradă frumoasă. Să mă ia dracu' dacă nu e așa! Și tocmai de—aia vă spun, există gemeni pe lume, există tripleți și cvadrupleți, poate că există chiar și *cvintupleți*! Dar *tridecapleți* ai dracu' ca noi nu se nasc decât o singură dată! Trăiască Cei 13 Sălbatici! Trăiască!

Ceilalți se alăturară și ei strigătelor. Acum înțelese Jim de ce semănau unul cu altul ca două picături de apă și încercă să—și închipuie cum s—ar fi simțit dacă ar mai fi existat alți treisprezece ca el pe lume. Era bucuros că exista doar un Jim Năsturel. Un alt pirat se ridică și spuse:

—Vreau și eu să spun ceva! Liniște! Gura! Ceilalți amuțiră, așteptând, iar piratul vorbi:

—Când vin furtuni din nord și sud, din vest și est, ca nebunii, e mai bine să stai în cetatea din Ochiul—furtunii.

Toată lumea primi poezia cu aplauze furtunoase.

Pirații nu păreau să fie prea deștepți. Dar Jim aflase în felul acesta că locul se numește

Ochiul—furtunii.

Îi veni din nou în minte ce—i spusese Dragonul de Aur al înțelepciunii.

—Ce—o să facem cu prizonierii? întrebă unul dintre pirați. Să—i lăsăm să moară de foame acolo jos?

Și spunând asta arătă cu degetul spre o ușă din podea, dintr—un colț din fundul sălii.

Jim fu străbătut de un fior de bucurie. Acum știa în sfârșit unde erau Lukas, Li Si și ceilalți. Dar deocamdată nu se putea gândi să—i elibereze. Trebuia să aștepte ocazia potrivită.

—Prostii! țipă un altul. Îi ducem dragonului ca să ne dea rachiul!

—Liniște! țipă și cel care tocmai fusese numit șef. Aici nu hotărăște nimeni în afară de mine. Pe toți dracii! Și eu hotărâsc ca prizonierii să fie aruncați mâine—dimineată la rechini.

Pirații începură să se plângă.

—Gura! le spuse șeful. Dragonul nu va mai veni. Trebuie să ne fi trădat, fiindcă nimeni altcineva de pe lume nu mai știa drumul nostru. Dragonul a uneltit împotriva noastră, e clar. Deci de azi încolo va fi dușmanul nostru și n—o să mai primească nimic de la noi. Poate doar o ghiulea în burta aia grasă a lui!

—Bravo! țipară pirații cu entuziasm. Terci îl facem când punem mâna pe el.

—Și pe fetiță? întrebă unul dintre ei. O aruncăm și pe ea la rechini?

—Nu, răspunse șeful. Am decis să rămână aici și să se ocupe de gospodărie.

—Ho, ho, ho! strigară ceilalți. E o idee bună, șefu'. Ce—o să ne mai distrăm!

—Nu vi se pare, spuse unul dintre pirații, că păpușa aia mică are o față cunoscută? Am impresia că am mai văzut—o undeva.

—Fratele meu, spuse un altul, am prins multe ca ea până acum, poate—o confunzi.

—Da, spuse un al treilea, cred că i—am dat dragonului până acum sute de pramatii ca ea.

—Și am primit rachiul pentru ei, spuse un al patrulea. Până acum. Vi—l mai amintiți pe băiatul ăla negru? Cum plutea în coșul ăla smolit pe mare și cum l—am pescuit? Ce furtună a fost atunci!

Jim se înfiora din nou. Vorbeau despre el? Sigur trebuia să fie vorba despre el! Ascultă mai departe cu respirația tăiată.

—Avea o coroană lângă el și—o bucată de pergament pe care scria ceva, făcută sul și băgată într—un tub de aur. Chiar aș vrea să știu cine—o fi fost pramatia aia.

Pirații tăcuseră brusc și se holbau la el. Povestitorul continuă.

—Nu știu ce blestemăție scria pe pergamentul ăla. Că dacă cineva îi face ceva rău copilului atunci el îi va lua puterea și—l va lega pe acela, fiindcă acela *îndreaptă nedreptatea*. Sau ceva de genu'. Aș vrea să știu ce—nseamnă asta.

—Prostii! se răsti șeful. Toate astea ni se trag de la faptul că nu știm să citim, fiindcă nu știm decât o singură literă fiecare. Poate că acolo scria cu totul altceva.

—Nici tu nu ești mai deștept, îi spuse unul dintre ei.

—Gura! strigă șeful și dădu cu urciorul de pământ. Să nu vă prind că vă răsculați! Și, oricum, am scos copilul din apă. Dacă n—am fi fost noi, s—ar fi înecat. Așa că am făcut o faptă bună.

—Dar i l—am trimis dragonului în pachet, răspunse celălalt, fiindcă n—am avut timp să i—l ducem direct.

—N—ar fi trebuit să—i dăm și lăptic? interveni un al treilea. Capete de dovleac ce sunteți, când copiii ajung la dragon, totul e bine. Nu pot să scape de—acolo.

—Totu—i bine și frumos, fraților, spuse un al patrulea, numai că el n—a mai ajuns acolo. Nu mai știți ce supărat a fost dragonul când am vrut să ne luăm rachiul?

—Încetați odată cu toate poveștile astea blestemate! Iatră cel pe care—l numeau șef. Dragonul ne înșela încă de pe atunci. Sulf, smoală și boală! Dar asta n—o să se mai întâmple. O să—i scriem chiar acum că ne—am prins care e jocul lui și că o să ne răzbunăm.

Ceilalți pirați începură să plângă că—i pune din nou la o muncă așa de grea. Voiau să sărbătorească în seara aia și să scrie scrisoarea altă dată.

—Caracatițe, rechini și țipari! țipă șeful. Faceți ce spun eu, ați înțeles?

Se supuseră, luară cerneală, pană și hârtie și începură să scrie cu toții scrisoarea.

Jim îi privi: se ridicau unul după altul și puneau pe hârtie singura literă pe care o știau. Unul știa, de pildă, litera A, altul litera S, al treilea M și tot așa. Dar niciunul dintre ei nu recunoștea literele celorlalți și tocmai de aceea nu observau că unii în loc să pună un C puneau un X. Și acesta era chiar șeful lor, fiindcă el scria cel mai prost dintre toți. Numerele 1 și 3 le știau toți, fiindcă erau scrise mare pe pânza

corăbiei lor.

Tot muncind în felul acela, le transpiraseră frunțile, iar ochii aproape că le ieșiseră din orbite de la atâta efort.

În cele din urmă reușiră să termine, după multe discuții, lupte și buchiseli, următoarea scrisoare:

TOAMNĂ MALTSAN,
NU TE MAI SUPORTĂM PE TINE. ȘTIM XE OM SUNTEȚ.
ȘTIM AMU XĂ NEAȘ ÎNȘELAT. AMU SÂNTEM TUȘMANII TĂI. OSĂ TE ELIMINĂM.
XU TUATĂ ULA,
XEI 13 SĂLBATIXI

Dacă ar fi știut să citească, Jim ar fi văzut un lucru ciudat: erau doar douăsprezece litere pe foaie. Dar Jim nu știa să citească.

Acești piraiți erau îndrăzneți, puternici și curajoși. Dar Jim își dădu seama pentru prima oară că nu era de—ajuns să ai toate acele însușiri dacă—ți lipsește înțelepciunea. Cu toate astea, fiecare dintre ei știa să scrie măcar o literă, dar Jim? El nu știa nici măcar atât. Pirații se așezară apoi o vreme obosiți în jurul focului, întărindu—se cu sorbituri mari din urcioarele lor. Câțiva își dăduseră jos pălăriile ca să—și usuce frunțile pline de sudoare. Cel căruia îi ziceau șef o aruncase pe—a lui în spate.

Pălăria stătea pe jos, foarte aproape de colacul de funie în care se ascunsese Jim. Băiatul se uită la pălăria ciudată cu capul de mort pictat în față și cu cât o privea mai bine cu atât i se părea că se deosebea de celelalte prin ceva. Brusc își dădu seama prin ce anume.

Pe pălăria aceea era o stea cu cinci colțuri care nu apărea pe niciuna dintre celelalte. În aceeași clipă își aminti ce—i spuse Dragonul de Aur al înțelepciunii: „APUCĂ STEAUA ȘI DEVINO BĂRBAT!”

Fără se mai gândească, ridică puțin colacul de funie, ca să—și scoată mâna afară, și luă steaua fixată cu un bold pe pălărie. Acționase fix la timp, fiindcă în aceeași clipă se ridică în picioare șeful piraților, veni în spate clătinându—se și își ridică pălăria, punându—și—o înapoi pe cap. Jim își ținu respirația și—și strânse pumnul în jurul stelei, ale cărei colțuri aproape că—i intraseră în piele. Dar piratul nu văzuse nimic.

—Și acum, spuse el, întorcându—se la tovarășii lui, să scriem și adresa pe scrisoare, boilor!

Unul dintre cei de jos îl cercetă cu privirea și—apoi spuse:

—Începi și tu, frate? Stai jos și mai bine bea ceva.

—Tacă—ți fleanca! urlă primul și—i aruncă celui lalt urciorul din mână. Dacă spun un lucru, îl faceți!

—Cred că ai înnebunit de tot, omule! spuse celălalt întinzând mâna după pumnal. Ridică—mi imediat urciorul sau te trimit pe lumea cealaltă!

—Eu sunt șeful! țipă primul. Sau n—ai ochi în capul ăla sec al tău?

—Lovite—ar fulgerul, spuse celălalt, că n—ai steaua pe pălărie. Nu ești șeful, ești doar beat!

Ochii începură să—i strălucească periculos. Își scoase pumnalul și—i spuse:

—O să te înțep puțin, ca să mai iasă rachiul din tine.

Primul își duse mâna la pălărie. Dar, fiindcă nu simți nimic, o dădu jos și se uită uimit la locul gol, unde înainte fusese steaua.

—Ce dracu', șopti el, uitându—se de jur împrejur la frații lui. Credeam că eu sunt șeful. Dar cine e dacă nu sunt eu?

Însă pirații semănau atât de mult unii cu alții, că nici ei nu—și dădeau seama care e care. Da, nici măcar ei nu se puteau deosebi. Tocmai de—aceea nu avea niciunul nume, ci—și ziceau Cei 13 Sălbatici. Dar, pentru că trebuia să existe un șef care să—i conducă pe toți, ascultau mereu de cel care purta pălăria cu steaua roșie. Le era indiferent dacă era mereu același sau altul în fiecare zi, fiindcă oricum n—ar fi știut să—i deosebească. Dar faptul că acum n—o mai purta niciunul reuși să—i mire pe toți peste măsură. Fiecare începu să urle că el e șeful și să dea ordine. Toți deveniră din ce în ce mai furioși, așa că în curând începură să se încaiere. Își aruncau unii altora cu urcioarele în cap, împrăștiind rachiul peste tot, își dădeau pumni în bărbie și se trânteau la podea, prăbușindu—se cu zgomot.

Lupta dură ceva vreme, fiindcă toți erau puternici, pricepuți și rezistenți. Dar toată harababura se termină cu pirații culcați pe jos, fără cunoștință.

După ce văzu că nu se mai mișcă niciunul, Jim ieși repede din ascunzătoarea lui și—i legă pe toți cu

funia din colacul mare în care se ascunsese. Tăie cu pumnalul unui pirat bucățele mai mici de funie ca să—i lege pe fiecare.

După ce termină, își puse steaua pe șapca de mecanic de locomotivă și, oftând de ușurare, deschise ușa din podea și coborî treptele. În curând, ajunse în fața unei uși joase. Cheia fusese lăsată pe din afară în ușa. O învârti în broască și ușa se deschise scârțâind. Prizonierii stăteau pe podeaua unei camere mari și rotunde, ai cărei pereți aveau de jur împrejur multe uși grele, coclite.

—Jim, șopti Lukas, știam eu c—ai să vii!

—N—am putut ajunge mai repede, din păcate, răspunse Jim cu un aer lăudăros.

Apoi își dezlegă prietenul, tăindu—i frânghiile. Făcu același lucru pentru Li Si și pentru ceilalți.

—Unde sunt pirații? întrebă căpitanul îngrijorat.

—Sus, răspunse Jim vesel. Ne așteaptă. Haideți, o să vi—i prezint.

Ceilalți îl priviră uimiți. Apoi îl urmară pe băiat, care urcă treptele cu o torță în mâini. Între timp, pirații se treziseră. Nu putea înțelege exact ce li se întâmplase. Până atunci nu—i învinsese nimeni niciodată.

Jim se duse în fața lor și le spuse:

—Eu sunt Jim Năsturel, cel pe care ați vrut pe vremuri să—l trimiteți dragonului și care n—a mai ajuns niciodată la destinație. Acum știți cine v—a învins!

Piraților le ieșiră ochii din cap de frică și uimire. Lukas însă îi puse uluit mâna pe umăr lui Jim și—i zise:

—Pe toți sfinții, băiete, tu ai făcut singur toate astea?

—Da, spuse Jim.

—Este incredibil! spuse căpitanul. Iar marinarii adăugară și ei, admirativ:

—Ce tip minunat e și Jim Năsturel ăsta!

—A fost un mic tertip la mijloc, le explică Jim, altfel nu i—aș fi învins niciodată pe Cei 13 Sălbatici.

Și apoi le povesti cum începuse totul. Când ajunse la sfârșit, toată lumea tăcea uimită.

—Drace, dacă—l aveam șef pe tipu' ăsta mic, am fi ajuns departe, spuse unul dintre ei.

Lukas își aprinsese mai întâi pipa. Acum scotea nori groși de fum și zise vesel:

—Jim Năsturel, ești cel mai de treabă puști pe care l—am cunoscut vreodată!

Li Si, care până atunci nu scosese niciun cuvânt, veni și ea lângă Jim și, înroșindu—se, spuse cu vocea ei subțire de pasăre mică:

—Jim, te rog să mă ierți pentru ce—am făcut și ce—am spus. A fost prostesc din partea mea. Acum știu nu doar că ești curajos, ci și că ești cel mai isteț om pe care—l cunosc. Și, când cineva e atât de deștept ca tine, atunci n—are nevoie să știe nici să citească, nici să scrie sau să socotească.

Jim îi zâmbi și răspunse:

—Să știi că între timp m—am gândit la ce—ai spus și aveai dreptate. Aș vrea să învăț să scriu și să citesc.

Pirații legați fedeleș fură duși în pivniță și Jim închise ușa după ei.

Întorși în sală, se făcură cu toții comozi pe blănurile de urs polar, mâncând ce mai rămăsese din friptura de porc a piraților.

Jim era atât de obosit, că adormi cu jumătate de cotlet în mână. Ceilalți se culcară și ei în curând. Numai Lukas și căpitanul rămaseră să facă de pază cu schimbul și să se asigure că nu se stinge focul. Așa trecu noaptea.

CAPITOLUL AL DOUĂZECI ȘI CINCILEA. ÎN CARE JIM NĂSTUREL AFLĂ MISTERUL ORIGINII LUI

Dimineața următoare — sau la ora la care bănuise căpitanul că afară ar fi putut ieși soarele, fiindcă din castelul Ochiul — furtunii nu puteai să vezi nimic — Li Si pregăti micul dejun pentru toată lumea din proviziile piraților: pâine uscată, unt sărat, sardine în ulei, tipar afumat, maioneză cu homar și un mare ibric de cafea. Și — n timp ce mâncau și beau, Jim le mai povesti o dată cu lux de amănunte ce spusese pirații cu o seară în urmă. Când ajunse la coroană și pergament, Li Si întrebă:

— N — au spus unde sunt lucrurile astea? Ar fi important să știm.

— Nu, răspunse Jim, n — au zis nimic despre asta.

— Vom căuta, le propuse Lukas. Sigur sunt ascunse pe aici pe undeva.

După ce terminară de mâncat, luară cu toții niște făclii, le aprinseră și începură să meargă singuri sau în grupuri prin tunelurile și camerele cetății.

Nu dură mult până când Li Si și Jim găsiră camera cu comori a piraților.

Cei doi copii pășiră uimiți, ținându — se de mână, prin camera mare, plină de sus până jos cu lucruri prețioase. În jurul lor se aflau tot felul de obiecte de aur și argint, de la candelabre imense și căzi de baie până la pocale de aur, linguri de argint și degetare. Cufere și dulapuri erau pline ochi cu bijuterii, monede și pietre prețioase, iar între ele grămezi întregi de așternuturi de mătase, acoperite de perle, și covoare persane groase erau așezate pe podea. Firește că toate erau într — o harababură de nedescris, fiindcă pirații nu prea puneau mare preț pe ordine.

Jim și Li Si se plimbară încet prin toată camera aceea mare până când ajunseră brusc în fața unui mic coșuleț, ale cărui crăpături fuseseră acoperite cu catran.

— Asta e! șopti Li Si entuziasmată. Jim ridică capacul și privi înăuntru.

Văzu o coroană minunată cu douăsprezece colțuri, un sceptru și un glob crucifer.

— Da, spuse Jim, asta e.

Apoi îi strigară pe Lukas și pe toți ceilalți ca să le arate ce găsiseră. Lukas examina sceptrul și văzu că poate să — i deșurubeze partea de jos.

Înăuntru, făcut sul, se afla vechiul pergament. Îl scoase afară și — l despături. Pe el scria următoarele:

*Necunoscutule care găsești acest copil, să știi:
Cine-l salvează și-l ia cu iubire și credință, aceluia îi va fi
răsplătit împărătește cândva binele făcut.*

*Cine-i face rău, aceluia îi va lua toată puterea și forța și-l
va lega judecându-l. Fiindcă acest copil îndreaptă nedreptatea.*

*Acesta este misterul nașterii sale: trei regi sfinți și înțelepți
au venit la pruncul Iisus să-i aducă daruri. Unul dintre ei era
negru la chip și numele lui era Gaspar.*

*Cel mai mare și mai frumos regat al acestui rege cu chipul
negru s-a pierdut însă și n-a mai putut fi găsit.*

*De-atunci, urmașii regelui Gaspar cutreieră fără patrie prin
toate țărmurile și mările pământului, căutând mereu regatul
pierdut, patria lor, care poartă numele de*

JAMBALLA.

*Au trecut treizeci și două de generații de atunci. Iar noi, cei
din generația cea de pe urmă, suntem prinși de o furtună și o
să fim pe fundul mării, sub ape, când veți citi această scrisoare.
Căci furtuna ne va înghiți pe toți.*

*Acest copil este al treizeci și treilea urmaș, ultimul, al
sfântului rege Gaspar și lui îi este dat să regăsească ținutul
Jamballa. Tocmai de-aceia îl punem în acest coș, să fie salvat
după cum va fi voia cerului. Lăsăm acest copil în mâinile lui
Dumnezeu, și numele lui să fie:*

Prințul Myrrhen

Jim făcuse ochii mari și privirea îi devenise serioasă în timp ce Lukas citea cu voce tare mesajul. Cu inima bătându-i nebunește în piept, luă coroana regală în mână. Ceilalți tăcură. Era un moment solemn.

Lukas dădu din cap și—i spuse:

—Puneți—o pe cap, îi aparține.

Jim își puse coroana strălucitoare pe părul lui negru. Căpitanul și marinarii își dădură șepcile jos și se înclină, spunând:

—Felicitări, Maiestatea Voastră! Apoi căpitanul strigă:

—Trăiască prințul Myrrhen!

Iar marinarii i se alătură și—și aruncară șepcile în aer.

—Pe toții sfinții, Jim, băiete, acum ești și tu prinț! spuse Lukas bucuros. Și ce mai prinț! Dar chiar o meriți, trebuie să spun. Însă sper că noi doi o să rămânem buni prieteni, nu?

—Vai, Lukas! răspunse Jim, uimit de norocul care dăduse peste el.

—Jim, vai, Jim, cât mă bucur! îi spuse Li Si, bătând din palme. Acum suntem prinț și prințesă!

—Ei bine, spuse Lukas zâmbind, prin urmare colega este primul și singurul mecanic de locomotivă din lume care poartă coroană.

După ce se întoarseră toți în sala mare, așezându-se în jurul focului, începură să se sfătuiască ce să facă în legătură cu pirații și comorile lor.

Mai întâi hotărâră să se țină o adunare pentru Cei 13 Sălbatici, ca să fie judecați după lege și dreptate. Pirații legați fură aduși și așezați într—un colț al sălii, păziți din ambele părți de marinari.

—Dacă mă întrebați pe mine, spuse căpitanul, toții băieții ăștia merită pedeapsa cu moartea. Ar trebui să—i aruncăm la rechini, exact așa cum voiau să ne facă ei nouă.

Pirații tăcură, albi la față, dar sfidători. Un zâmbet batjocoritor apăru pe fețele lor întunecate.

—Așa e, spuse unul dintre marinari, suntem de aceeași părere cu căpitanul.

Jim se uită gânditor la pirați, care nu ziceau nimic. Apoi clătină din cap și spuse:

—Nu, nu mi se pare drept.

—Dar o merită, spuse căpitanul furios. Nu există nicio îndoială!

—Poate că da, răspunse Jim, dar mi—au salvat viața o dată, când m—au pescuit afară din mare.

—Jim, tu trebuie să hotărăști, spuse Lukas, fiindcă tu ești cel care i—a învins.

—Dacă eu hotărâsc, zise Jim solemn, atunci aleg să—i las în viață.

Rânjetul disprețuitor dispăru de pe fețele piraților. Se uitară șocați unii la ceilalți; nu se așteptau la așa ceva. Și mica prințesă, care stătea într—o parte, îl privi pe Jim cu uimire. I se păru un gest generos din partea lui, un gest împărătesc chiar.

Pirații schimbă în șoaptă câteva cuvinte între ei, dând din cap. Unul dintre ei vorbi în numele tuturor: —Jim Năsturel, cuvintele tale au salvat viața ta și a prietenilor tăi. Noi suntem niște sălbatici, dar știm să apreciem generozitatea. Iad, moarte și salivă de dragon, chiar știm! Și tocmai de aceea o să vă dăruim libertatea, ție și prietenilor tăi.

—Auziți la ei! strigă căpitanul, roșu la față de mânie. Tipii ăștia au înnebunit! Neobrăzarea lor nu are limite! Asta primiți în schimbul generozității voastre. Ar trebui spânzurați fără întârziere!

—Țineți—vă cumpătul! îl întrerupse Lukas pe lupul de mare care—și ieșise din pepeni. Nu cred că ne iau peste picior. Să auzim ce au de spus.

Piratul ascultase izbucnirea de furie a căpitanului fără să clinească. Acum continuă cu o voce răgușită:

—Jim Năsturel, ne—ai învins și ne—ai legat, exact așa cum a prezis vechiul pergament. Chiar asta ai făcut. Eram hotărâți să murim sfidându—vă și fără să vă spunem un cuvânt. Să ne ia dracu' dacă nu asta voiam să facem! Dar știți ce vi s—ar fi întâmplat? N—ați mai fi ieșit niciodată din Ochiul—furtunii. Sau poate credeți că marinarii și căpitanul lor ar fi putut cârmi nava prin marele uragan? Mă jur pe focul etern că nimeni n—o poate face în afară de Cei 13 Sălbatici.

—Are dreptate, șopti Jim confuz.

Căpitanul deschise gura să spună ceva. Dar nu știu ce să zică, așa că tăcu.

—Jim Năsturel, începu un alt pirat, ne—am decis să vă scoatem de—aici pe tine și pe prietenii tăi și să vă ducem înapoi de unde ați venit. Dar avem o singură condiție.

—Care anume? întrebă Jim.

—Să ne redai libertatea, răspunse piratul cu o sclipire în ochi.

—Ați vrea voi! spuse căpitanul. Jim se gândi. Apoi scutură din cap.

—Nu, spuse el, nu pot face asta. Ați transforma din nou marea într—un loc periculos. Ați ataca din nou navele și le—ați jefui. Ați răpi din nou copii și ați face tot felul de alte mârșăvii. Dacă asta e condiția, atunci vom rămâne toți aici.

Pirații tăcură o vreme. În cele din urmă, unul dintre ei își îndreptă spatele și—l privi pe Jim cu mândrie.

—Jim Năsturel, spuse el cu o voce răgușită, o să—ți spun ce vom face. Noi am făcut un jurământ: dacă vom fi învinși, s—a zis cu Cei 13 Sălbatici. N—o să acceptăm niciodată o judecată, fie că este dreaptă sau nu. Nimeni nu ne va judeca decât noi înșine. Așa ne—am jurat. Am trăit o viață liberă și sălbatică de pirați ai mărilor. Acum am fost învinși și vrem să avem parte de o moarte de pirați ai mărilor. O să călătorim spre nord și acolo, în gheața și noaptea eterne, o să rămânem să înghețăm cu tot cu nava noastră. Așa vom face, atâta vreme cât suntem Cei 13 Sălbatici.

Jim îi privi pe pirați cu ochi mari. Era uimit de mândria aceasta a lor pe care și—o păstrau în ciuda tuturor nedreptăților pe care le comiseseră.

—Dacă vă redau libertatea, întrebă Jim, îmi dați și voi cuvântul că nu veți mai face rău nimănui?

Pirații pădură să cadă pe gânduri. După o vreme, unul dintre ei spuse:

—Mai avem ceva de rezolvat înainte să ne aflăm sfârșitul. Dragonul v—a ajutat să ne găsiți, parcă așa le—ai spus ieri prietenilor tăi?

—Da, răspunse Jim, fără el n—aș fi reușit să vă înving. Piratul dădu din cap și—și privi frații.

—O să—l căutăm. Încă mai avem ceva de împărțit cu el. Ne—a trădat.

Jim îl privi întrebător pe Lukas. Acesta pușia gânditor din pipă.

—Încă nu știu că s—a transformat într—un Dragon de Aur al înțelepciunii, îi șopti Jim prietenului său. Crezi că i—ar putea face ceva?

—Nu cred, spuse Lukas cu seriozitate. Dar cred că e nevoie ca dragonul și Cei 13 Sălbatici să se mai întâlnească o dată.

Jim se întoarse din nou spre pirați și le zise:

—Eu știu unde e dragonul acum. Nu—l puteți găsi dacă nu vă duc eu la el. Jurați—mi că nu vreți să mai faceți rău altcuiva!

—Jurăm! răspunseră toți pirații în același timp, printre dinți.

Apoi Jim se ridică și le desfăcu tuturor legăturile. Cei prezenți îl priviră cu respirația tăiată. Pirații se ridicară și ei, urmărindu—l pe Jim fără să înțeleagă ce se întâmplă.

—Deci, spuse Jim, după ce—l eliberă pe ultimul dintre ei, acum urcăm toate comorile pe navă și pornim.

O clipă pirații părură nehotărâți, dar apoi îi urmară ordinul. Firește că marinarii puseră și ei osul la treabă, așa că pentru o vreme se întâmplă un lucru care cu greu putea fi imaginat: marinari onorabili și pirați neînfricați cărau împreună cufere pline de bijuterii și grămezi de stofe scumpe.

—La naiba, băiete, spuse Lukas, pufăind câțiva norișori de fum, asta e o mișcare îndrăzneță.

—E ca și cum aș aștepta cu gura deschisă să—mi intre șapte pești otrăvitori în burtă, adăugă căpitanul. Dacă ar exista un pieptene în peștera asta și m—aș pieptăna cu el, mi s—ar face părul măciucă. Spună fiecare ce—o vrea, dar prințul Myrrhen a făcut singurul lucru rezonabil. Sunt un lup de mare bătrân și oamenii mei nu sunt lipsiți de experiență, însă n—am ști să ieșim niciodată din uraganul ăsta. Un marinar serios nici n—ar visa să încerce ceea ce reușesc să facă dracii ăștia. Recunosc, a fost o mișcare nechibzuită, dar Jim Năsturel a câștigat.

—Așteptați, spuse Lukas, încă nu s—a terminat. După ce încheiară cu pregătirile pentru călătorie, un pirat veni lângă Jim și—i spuse:

—Suntem gata. încotro mergem?

—Spre Mandala, spuse Jim.

Apoi se urcară la bordul vaporului cu pânze roșii ca sângele și începu călătoria plină de aventuri spre casă.

CAPITOLUL AL DOUĂZECI ȘI ȘASELEA. ÎN CARE LUI PING PONG MERITĂ SĂ I SE RIDICE STATUIE ȘI DRAGONUL DE AUR AL ÎNȚELEPCIUNII CADE ÎN DIZGRAȚIE LA CURTEA ÎMPĂRATULUI MANDALEI

Ce se întâmplase cu Ping Pong după ce scăpase din naufragiul navei imperiale albastre și se salvase în ciubărul de lemn?

Și el trebuise să treacă prin cea mai uimitoare aventură a vieții lui nu foarte lungi. Felul în care a reușit să iasă cu bine din asta avea să—l transforme în cel mai respectat om care a trăit vreodată.

Cum stătea el singur și plutea în largul mării pe valurile tumultuoase în bărcuța de lemn, începu să se gândească la ce—ar trebui să facă. Cel mai tare îl deranja că valurile îl aruncau încontinuu dintr—o parte în alta a mării. Ping Pong ar fi cerut mai mult ca sigur să fie tratat mai frumos, dacă ar fi fost cineva acolo căruia să i se poată plânga, însă în afară de furtună și de valuri nu era nimeni.

După ce încercă o vreme în van să se gândească la o soluție rezonabilă, o rafală de vânt se strecură brusc sub umbrelă și o împinse în sus. Ping Pong apucă imediat mânerul umbrelei, încercând furios s—o tragă din nou spre el. Dar vântul o împingea mereu într—o parte, iar mandalierul era nevoit s—o tragă mereu înapoi. Ping Pong se opunea cu toată puterea furtunii care aproape că îl trăgea afară din ciubăr. Dar micul demnitar nu dădea drumul nici umbrelei, nici micii bărci de lemn. Și brusc îi veni o idee sclipitoare: legă mânerul umbrelei cu cordonul de la robă de marginea ciubărului și își transformă micul vas de lemn într—o barcă cu pânze, chiar dacă una cam ciudată. Vântul împingea acum cu viteză micuța barcă pe apa mării.

Dacă ar fi fost un om lipsit de noroc, vântul l—ar fi împins pe acest marinar isteț tot mai departe, în largul oceanului nesfârșit. Însă, din fericire, vântul bătea spre uscat, adică spre coasta mandalieră. Și, în aceeași seară în care Jim ajunsese în Tărâmul—care—n—ar—trebui—să—fie, Ping Pong sosea și el, cu umbrela umflată de vânt, în portul din Ping.

De îndată ce îl văzură, oamenii de pe mal se grăbiră să—l scoată din apă și să—l aducă pe uscat. După ce fusese salvat, primul lucru la care se gândise acest strănepot remarcabil fu cum să—i salveze pe ceilalți. Ordonă ca toate bărcile cu pânze, adică toată flota mandalieră, să pornească în căutarea marinarilor naufragiați și a prizonierilor Celor 13 Sălbatici. În timp ce vasele erau pregătite pentru călătorie, mai—marele bonz mic se prezentă la împărat ca să—i povestească ce se întâmplase. După ce auzi de nenorocul călătorilor, împăratul se întrista peste măsură. Însă cel mai tare îl duru vestea despre fiica lui.

—Așadar n—am pierdut—o doar pe ea, spuse el, alb la față, ci și pe prietenii mei.

După care se retrase în camera lui să—și plângă amarul.

Ping Pong se întoarse în port într—o trăsură mandalieră. Flota era pregătită de plecare. Se urcă imediat pe vaporul cel mare, care trecuse în fața alaiului, pentru a le conduce pe toate celelalte la locul unde se scufundase nava imperială. De departe semănau cu o pădure de catarge care se—ndreaptă spre larg. Mai târziu, vapoarele o apucaseră care încotro, căutându—i toată noaptea, la lumina făcliilor, pe naufragiați. Și, ca să n—o mai lungesc, să știți că reușiră să—i salveze pe toți. Pentru această faptă a lui, mai—marelui bonz mic i—a fost ridicată o statuie în mărime naturală în Mandala. Și, ca nimeni să nu se—mpiedice de ea, au pus—o pe un pedestal înalt, făcut din jad verde. Și azi mai poate fi văzută în acel loc de cei care ajung în Ping.

După ce îi salvă pe naufragiați, flota nu se întoarse imediat acasă, ci continuă căutările, fiindcă Ping Pong nu voia să—i lase de izbeliște pe prizonierii Celor 13 Sălbatici.

Și așa se face că atunci când sosiră pirații în portul din Ping și—și amărură nava nu găsiră pe nimeni pe chei. E ușor de înțeles ce spaimă trebuie să fi trăit locuitorii orașului în clipele acelea. Probabil că toți credeau că pirații veniseră să atace orașul, să—l prade și să—l treacă prin foc și sabie. O parte din oameni fugiră înnebuniți de frică în afara orașului, iar alții, mai curajoși, se baricadară în case.

Când Lukas și Jim, urmați de Li Si, de căpitan și de marinari, coborâră pe uscat, se uitară mirați înjur, la portul și la străzile pustii.

—Iată—ne din nou aici, spuse Lukas. Dar cred că venim cumva pe neașteptate.

La început, pirații ezitară să coboare pe uscat. Însă în cele din urmă merseră unul după altul, continuând să se uite suspicios în jur.

Fiindcă nu găsiră pe nicăieri niciuna dintre trăsurile mandaliere, oaspeții trebuiră să meargă pe jos până la palat. Toate străzile și piețele erau pustii și tăcute în noapte, toate ușile erau închise și nu se vedea nicio lumină la ferestre. La palat era la fel. Soldații din garda imperială nu fugiseră, dar porniseră spre port, pentru a—i întâmpina pe Cei 13 Sălbatici. O luaseră pe o scurtătură și tocmai de aceea nu se întâlniseră cu ei pe drum.

Li Si își conduse prietenii și pe pirați în palat prin ușa de la bucătărie, fiindcă marea ușă de abanos era încuiată. Coridoarele erau întunecate și pustii, purtând ecoul pașilor lor.

Când ajunseră în sfârșit în marea sală a tronului, îl găsiră pe împărat stând singur pe jilțul de argint bătut cu diamante, sub un baldachin din mătase albastră. Stătea cu fruntea rezemată în palmă și nu se mișca. O lumânare mică arunca puțină lumină în încăpere.

Apoi își ridică încet privirea, cercetându—i pe nou—veniți. Dar, fiindcă era întuneric, nu—și recunosc prietenii. Văzu numai siluetele mari ale piraților. Se ridică în picioare și ochii îi străluciră înspăimântător pe fața palidă.

—Ce mai vreți acum, nemernici lipsiți de conștiință? întrebă el cu vocea lui joasă, dar care reuși să umple întreaga sală. Ce căutați aici? Mi—ați luat deja ce—aveam mai scump pe lume. Vreți să vă urcați pe tronul meu și să—mi luați și regatul? Asta n—o să se întâmple cât timp încă trăiesc!

—Tată! strigă mica prințesă. Nu ne recunoști?

Fugi spre el și i se aruncă la piept. Împăratul aproape că împietri de bucurie. Își reveni cu greu, strângând—o la rândul lui pe fetiță. Și, în timp ce două lacrimi mari i se rostogoleau pe obraz în barba albă, spuse:

—Ești cu adevărat tu, pasărea mea mică, copila mea? Nu speram că o să te mai văd vreodată. O, chiar nu mă așteptam la asta!

Pirații se uită timizi unii la alții și—și lăsară privirile în podea. Scena pe care o văzuseră îi mișcase. Era un sentiment care le fusese necunoscut până atunci. Dintr—odată se simțiră îmblânziți și storși de puteri, și tocmai de aceea nu mai erau în apele lor. Puteai să—ți dai seama, văzându—i, că erau confuzi și nu știau ce li se întâmplă.

Împăratul îi îmbrățișa pe Jim și pe Lukas, apoi îi salută pe căpitan și pe marinari. După care îi privi pe pirați și întrebă:

—Deci nelegiuții ăștia sunt prizonierii voștri?

—Nu, răspunse Jim, sunt liberi, împăratul ridică surprins din sprâncene.

—Așa este, Maiestate, spuse Lukas. Și totuși, Cei 13 Sălbatici au fost învinși pentru totdeauna. Noi toți n—am reușit s—o facem, dar prințul Myrrhen i—a învins de unul singur.

—Cine este prințul Myrrhen? Apoi îi spuseră și lui toată povestea.

Ajungând la sfârșit, împăratul tăcu multă vreme, privind—l cu multă iubire și mirare pe băiatul negru, care era ultimul urmaș al unui rege sfânt. În cele din urmă, spuse:

—O să fac tot ce—mi stă în puteri, prințe Myrrhen, ca să regăsești tărâmul tatălui tău, care este de drept al tău.

Apoi luă lumânarea și se întoarse spre pirați. O ținu în dreptul fiecăruia, pe rând, de parcă ar fi vrut să le cerceteze fețele mai bine. Bărbații uriași încercară să—l privească sfidător și grav, dar nu le reuși, așa că lăsară toți ochii în pământ. După o vreme, împăratul clătină din cap și spuse încet:

—Nu vreți să vă închinați mie, deși sunteți învinși?

—Nu, zise unul dintre pirați cu voce gravă, Cei 13 Sălbatici nu se închină în fața nimănui. Duceți—ne acum la trădător, la dragon. De—aia am venit.

—Dragonul, șopti împăratul speriat. O, Doamne, i—am făcut o mare nedreptate!

—Ce s—a întâmplat? întrebă Jim.

—După ce a venit Ping Pong cu veștile acelea îngrozitoare, le explică împăratul, am înnebunit de durere. M—am dus la dragon să—l pun la punct fiindcă mi se părea că v—a spus cuvinte înșelătoare ca să vă trimită cu bună știință spre pieire. Dar n—a răspuns nici ordinelor, nici rugămintelor mele. Vorbește numai cu voi, prieteni. Și m—am mâniat teribil pe el. Ca să—l pedepsesc, am stins toate luminile din pagodă, să—l las să stea în întuneric. Am pus un lanț mare la ușă și l—am prins cu o încuietoare care nu poate fi deschisă niciodată.

—O clipă, Maiestate, îl întrerupse Lukas surprins. Ați spus că Ping Pong a venit aici?

—Da, prietene, răspunse împăratul, povestindu—i ce se întâmplase cu Ping Pong și cum era plecat cu

flota ca să—i caute pe naufragiați.

—Ah, deci de—aia nu era nicio navă în port, spuse Jim.

—Pe toți sfinții! strigă Lukas bucuros. Ce tip dat naibii este si mai—marele bonz mic!

—Da, este, adăugă și Jim.

—Însă ce facem cu dragonul? întrebă împăratul. Trebuie să mă duc imediat să—mi cer scuze. Dar lacătul este imposibil de deschis.

—Hai să vedem și noi despre ce e vorba, le propuse Lukas.

Toți, chiar și pirații, luară lumânări din felinare, le aprinseră de la cea a împăratului, apoi porniră prin palatul pustiu spre parcul peste care se lăsase noaptea.

CAPITOLUL AL DOUĂZECI ȘI ȘAPTELEA. ÎN CARE NEDREPTATEA E ÎNDREPTATĂ

Stând în fața mării pagode, Lukas îi dădu lui Jim să—i țină lumânarea și încercă să desfacă lacătul care ținea lanțul laolaltă. Mai întâi încercă să—l miște cu delicatețe, dar când văzu că nu merge trase de el cu toată puterea. Dar, oricât de mult ar fi tras de el, nu folosea la nimic. Lacătul nu se desfăcea.

În cele din urmă se ridică, își șterse sudoarea de pe frunte și spuse:

—Chestia asta blestemată nu poate fi deschisă.

—Nu, răspunse împăratul serios, este un Lacăt Niciodată, o invenție mandalieră desăvârșită din vremuri străvechi. Nimeni n—a reușit până acum să deschidă un asemenea lacăt.

Unul dintre pirați făcu un pas înainte și spuse:

—Haideți, fraților!

Pirații le dădură celorlăți lumânările, apoi, așezându—se de—o parte și de alta a ușii, apucară de lanț, care era făcut din oțel mandalier împletit de trei ori, și începură să tragă. Lanțul se întinse și o vreme nu se mai auzi decât respirația piraților. Brusc însă se auzi un zgomot metalic, iar zaua din mijlocul lanțului se făcu bucăți.

—Bravo! Nimeni n—ar fi putut face așa ceva, murmură Lukas.

Apoi pirații traseră ușile pagodei într—o parte și intrară, însă trebuiră să aștepte până când Lukas, Jim și ceilalți veniră cu lumânările după ei, fiindcă înăuntru era întuneric beznă. Decorațiunile de pe pereți și tavan străluceau misterios în lumina slabă a lumânărilor. Cei doi prieteni se apropiară de Dragonul de Aur al înțelepciunii, care stătea neschimbat, sprijinit pe etichete din față. Nu părea prea indignat din cauza nedreptății care i se făcuse. În colțul buzelor se vedea un zâmbet de satisfacție. Cei doi prieteni rămaseră tăcuți, așteptând cu lumânările în mâini. În tăcere aceea, se auzea sfârâitul ușor al flăcărilor.

Pirații rămăseseră consternați și se holbau la dragon.

—Nu, spuse în cele din urmă unul dintre ei, nu acesta e dragonul pe care—l căutam noi. Mahl Zahn arăta altfel, pe flăcările iadului! Ne—ați înșelat!

Unii dintre ei își scoaseră săbiile și li se aprinse focul din priviri.

Apoi dragonul începu brusc să se miște. Își ridică privirea spre pirați, iar în ochii lui ca niște smaralde se văzu din nou sclipirea aceea verde și bizară. Pirații rămaseră locului ca împietriți.

—Eu sunt cel pe care—l căutați, se auzi vocea misterioasă de bronz a Dragonului de Aur al înțelepciunii. Dar voi, care—ați fost însoțitorii mei în tenebre, nu mă mai recunoașteți, fiindcă m—am schimbat.

Pirații erau derutați, nemaștiind ce să facă. În cele din urmă unul își făcu curaj și întrebă răstit:

—De ce ne—ai trădat?

—N—am făcut așa ceva, răspunse dragonul. Știam doar că e vremea să vă deziceți de vechile voastre nelegiuiri. Să încetați în sfârșit să fiți ceea ce doar credeți că sunteți și să—l serviți pe rege, care este domnul meu și care va fi și al vostru.

—N—o să servim pe nimeni, răspunseră pirații, atâta vreme cât o să fim Cei 13 Sălbatici.

—Dar nu sunteți Cei 13 Sălbatici, spuse dragonul cu vocea lui tunătoare.

Pirații se uitară la el cu gura căscată.

—Atunci cine suntem? întrebă unul.

Acum dragonul se uită la mica prințesă, care, de frică, se ținea de mâna tatălui ei.

—Prințesă Li Si, spuse dragonul, tu ai fost pe vremuri în Kummerland și ai învățat să numeri la școala mea. Vrei să—l ajuți acum pe salvatorul tău să îndrepte nedreptatea, așa cum stă scris pe vechiul pergament ascuns în sceptrul regelui Gaspar?

—Da, răspunse Li Si, o fac cu plăcere.

—Numără—i pe toți cei care—și spun Cei 13 Sălbatici.

Mica prințesă începu să—i numere și făcu ochii mari de uimire. Așa că—i mai numără o dată, ca să fie sigură, într—un sfârșit, zise:

—Sunt numai doisprezece. Aceste cuvinte avură un efect deosebit asupra piraților. Se făcură albi la față și păreau dintr—odată neajutorați. Ceilalți, mai ales Jim și Lukas, rămaseră fără cuvinte. Nimănu-i trecuse prin gând să—i numere. Unul dintre pirați se îndreptă de spate și spuse greoi:

—Nu poate să fie adevărat. Am fost mereu doișpe și cu un șef. Asta face treișpe.

—Nu, spuse Li Si, șeful a fost mereu unul dintre voi. Pirații păreau să se gândească la asta cu atâta

încordare, că transpirația le curgea șiroaie pe frunte.

—Poate că ai dreptate, spuse în sfârșit un altul. Dar asta nu înseamnă că *suntem* treișpe?

—Nu, îi zise Li Si, asta înseamnă că sunteți doisprezece.

—Ne vine cam greu să înțelegem, spuse un al treilea. Nu prea pricep. Doispe cu un șef tot doispe fac?

—La dracu' cu toate adunările astea, spuse un al patrulea.

—Atunci nu suntem Cei 13 Sălbatici, spuse al cincilea, și n—am fost niciodată?

—Nu, spuse dragonul, v—ați înșelat. Eu am știut—o din—totdeauna.

O vreme se lăsă liniștea. Nimeni nu mai spuse nimic. Iar pirații stăteau acolo cu niște fețe posomorâte, de ți se rupea inima văzându—i.

Tăcerea fu întreruptă de vocea Dragonului de Aur al înțelepciunii:

—Voi cei care sunteți stăpânii mei, veniți mai aproape de mine!

Jim și Lukas se apropiară.

—Ați trecut prin multe, le spuse dragonul, dar asta n—a fost tot.

—Da, răspunse Jim, am urmat sfaturile tale și am descoperit secretul nașterii mele.

—Știu, prințe Myrrhen, se auzi vocea misterioasă a dragonului. Dar vei fi rege numai când îți vei fi găsit regatul.

—Nu poți oare să—mi spui unde e? întrebă Jim cu o voce plină de speranță. Mă gândesc că tu știi.

—Știu, spuse dragonul, lăsând din nou un zâmbet enigmatic să—i apară în colțul gurii. Dar de dragul tău trebuie să păstrez tăcerea, fiindcă n—a venit încă vremea. Ținutul împărațesc Jamballa este ascuns și nimeni nu—l poate găsi.

—Trebuie să—l găsec singur? întrebă Jim dezamăgit.

—De data asta n—o să poți, micul meu domn și stăpân, răspunse dragonul. Nimeni n—ar putea să te ajute în afară de cei doisprezece, care au crezut că sunt treisprezece.

Pirații îl priviră surprinși.

—Trebuie să știi, domnul meu, continuă dragonul, că regele acela cu fața neagră, înțeleptul Gaspar, avea un mare dușman, și dușmanul acela eram eu. Știi că dragonii sunt ființe foarte vechi. Dar el n—a vrut să mă învingă și să mă schimbe în Dragon de Aur al înțelepciunii. Tu ai făcut asta, prințe Myrrhen.

Pirații începură să se agite și Jim îi privi. Unul dintre ei veni lângă Jim și—l cercetă din cap până—n picioare.

—Dragonul spune adevărul? întrebă el cu voce răgușită. L—ai învins?

—Împreună cu Lukas, spuse Jim și dădu din cap.

—Și tu l—ai preschimbât în ce e acum? mai întrebă piratul.

—Nu, spuse Jim gânditor. Nu l—am omorât, ci l—am luat cu noi. Apoi s—a transformat de unul singur.

—Da, spuse și Lukas, așa s—a întâmplat.

—Jim Năsturel, spuse piratul cu ochi scânteietori, ne—ai învins și ne—ai dăruit viața. L—ai învins și pe dragon împreună cu prietenul tău și l—ai lăsat și pe el în viață; tocmai de—aia s—a preschimbât și zice că ești domnul lui. Am jurat că dacă suntem învinși atunci s—a zis cu Cei 13 Sălbatici, dar n—am fost niciodată Cei 13 Sălbatici. Așa că oricum s—a zis cu ei. De—aia vreau să te întreb dacă nu vrei să fii șeful nostru. Doar porți deja steaua roșie.

Jim îl privi încurcat pe Lukas, care—și trăsesese șapca pe ceafă și se scărpină după ureche.

—Nu cred, spuse Jim după ce chibzui o vreme, nu vreau să fiu șef de pirați.

—N—am putea să ne transformăm și noi, ca dragonul? întrebă unul dintre pirați cu speranță în glas.

—Nu, se auzi vocea dragonului, care mai afișă o dată zâmbetul acela misterios în colțul gurii. Nu aveți nevoie de asta. Aveți nevoie de un stăpân. Dar, pentru ca acest copil să vă fie stăpân, trebuie mai întâi să—l ajutați să—și găsească regatul.

—Asta vom face! spuse unul dintre pirați. O să—l ascultăm pe noul nostru șef până la moarte, jurăm.

—Jurăm! spuseră și ceilalți unsprezece.

—Dar nu trebuie să vă ordone nimeni ce să faceți, spuse dragonul cu o voce puternică. Trebuie să faceți totul de bunăvoie. E vorba de ceva atât de înspăimântător, că nimeni în afară de voi n—ar avea curajul s—o facă și e nevoie de atâta putere, că nimeni în afară de voi n—are forța necesară s—o ducă la capăt. Acesta va fi căința voastră. Iar prințul Myrrhen nu va putea ajunge în regatul lui înainte ca voi toți să vă căiți.

—Ce trebuie să facem? întrebă unul dintre pirați.

—Regatul regelui Gaspar s— a scufundat sub ape, spuse dragonul. Stă acolo jos de mii de ani.

—De ce s— a scufundat? întrebă Jim cu ochii mari.

—Fiindcă eu l— am făcut să se scufunde, ca să— l omor pe regele cu chipul negru, dușmanul meu de atunci. Prin forța vulcanilor pe care noi, dragonii, putem să— i controlăm, am ridicat Tărâmul— care— n— ar— trebui— să— fie deasupra apelor. Și, ridicându— l pe acesta, am scufundat Jamballa, așa cum se lasă în jos un capăt al balanței când celălalt devine mai ușor. Așa a dispărut regatul și n— a mai putut fi găsit până în ziua de azi.

—Ah, spuse Jim, și dacă cineva scufundă acum Tărâ— mul— care— n— ar— trebui— să— fie atunci Jamballa se ridică din nou deasupra apelor?

—Da, se auzi vocea dragonului, dar nimeni n— o poate face. Nici eu, fiindcă m— am transformat. Numai aceștia doisprezece, care credeau că sunt treisprezece, ar putea s— o facă.

—Ar trebui să scufundăm cetatea noastră, Ochiul— fur— tunii? întrebară pirații.

—Știu că vouă nu vă e teamă de moarte, spuse dragonul, dar acest sacrificiu e unul chiar mai greu.

Pirații tăcură. Se vedea frica pe fețele lor încruntate.

—Ascultați, se auzi iar vocea puternică și misterioasă a dragonului. În cetatea Ochiul— furtunii, din mijlocul Tărâmului— care— n— ar— trebui— să— fie, este o cameră cu douăsprezece uși foarte vechi de cupru.

—Pivnița în care am fost noi, spuse Lukas.

—Deschideți acele uși, continuă dragonul, și apa va țâșni înăuntru, va curge prin miile de canale și coridoare și va ieși afară, acoperind întregul Tărâm— care— n— ar— tre— bui— să— fie. Când apa va ajunge și— n vârful cel mai de sus al cetății și va inunda fiecare colțisor, pământul va fi atât de greu, că se va scufunda.

Pirații se priviră, apoi începură să clatine din cap. Unul spuse:

—Cu toții am încercat să deschidem ușile, fiindcă voiam să vedem ce e în spatele lor, dar niciunul n— a reușit.

—Nu le cunoașteți secretul, spuse dragonul. Ușile trebuie deschise toate în același timp, altfel nu se poate. Pentru asta trebuie ca doisprezece bărbați cu aceeași forță, ale căror inimi bat în același fel, să tragă în aceeași clipă de ușile închise. După ce— ați făcut asta, trebuie să vă grăbiți la corabie, altfel apa care se va năpusti în cetate o să vă înghită.

—Și unde va ieși regatul meu la suprafață? întrebă Jim cu respirația tăiată.

—Întoarce— te acasă la insula ta, prințe Myrrhen, răspunse Dragonul de Aur al înțelepciunii, iar focul verde din ochi străluci atât de puternic, că nimeni nu se putu uita la el. ÎNTOARCE— TE ACASĂ, VEI AFLA TOTUL.

Și, spunând asta, dragonul își ridică din nou privirea, uitându— se în depărtare, pe deasupra capetelor celor prezenți, iar sclipirea de smarald din ochii lui păru să se stingă. Jim ar mai fi vrut să— l întrebe și despre Molly. Dar știa că dragonul nu i— ar mai fi răspuns. Își aminti de cuvintele pe care dragonul i le spusese ultima oară când fusese acolo: că— și va primi înapoi ce— i al lui pentru totdeauna și că va vedea prin el. Erau cuvintele unei ghicitori, dar Jim era sigur că le va înțelege într— o bună zi.

CAPITOLUL AL DOUĂZECI ȘI OPTULEA. ÎN CARE PIRAȚII SE CĂIESC ȘI COMPUN UN NOU CÂNTEC

Toți ieșiseră iar sub cerul liber și stăteau acum tăcuți în piața mare din fața pagodei. Vântul nopții făcea să tremure flăcările lumânărilor pe care le țineau în mână. Nimeni nu se încumeta să rupă tăcerea. Toți îi priveau curioși și întrebători pe cei doisprezece frați. Oare ce aveau să hotărască? Aveau de gând să facă sacrificiul acela, sau avea să rămână prințul Myrrhen un rege fără țară, pentru totdeauna? Dar pirații stăteau cu capetele plecate și nu se mișcau.

Într—un sfârșit, Jim nu mai rabdă și făcu un pas spre ei. Dar nici el nu avea ce să le zică. Pirații își ridicară ochii din pământ și—l priviră multă vreme pe băiat, apoi unul dintre ei spuse:

—Lasă—ne o vreme să ne gândim. Măine în zorii zilei îți vom spune ce—am hotărât.

Jim dădu din cap fără să spună nimic, apoi se întoarse și porni cu Lukas spre palat. Împăratul, Li Si și marinarii îi urmară.

Rămași singuri, pirații făcură un foc mare în mijlocul pieței și se așezară în jurul lui. Priveau flăcările cu ochi nemișcați. Nu prea aveau chef să cânte, iar cântecul despre cei treisprezece pirați nu prea mai avea sens. Vorbiră puțin în noaptea aceea, dar, când prima rază de lumină mătură ultimele stele de pe cer, luaseră deja o decizie. Stinseră focul când îi văzuseră pe Jim și Lukas venind din partea cealaltă a pieței, iar unul dintre frați ieși să—i întâmpine.

—Am decis să scufundăm Ochiul—furtunii, spuse el. Jim îl strânse pe Lukas de mână și răspunse:

—Atunci mergem cu voi.

Cei doisprezece frați îl priviră uimiți.

—Nu vreți să vă duceți acasă? întrebă unul.

—Nu, spuse Jim. Voi vă scufundați ținutul vostru pentru mine. Așa că o să înfruntăm acest pericol împreună.

Pirații se uitară surprinși unii la alții, apoi încuviințară dând din cap și privindu—l pe Jim cu ochi scânteietori.

La răsăritul soarelui, vaporul cu pânze roșii ca sângele pornise pe apa oceanului spre Tărâmul—care—n—ar—trebui—să—fie.

Tot cam pe—atunci, mica prințesă intră în camera celor doi prieteni ca să—i trezească și să—i cheme la masă. Dar găsi doar un bilețel pe care Lukas scrisese în litere mari și cam stângace:

Ne revedem în jamballa.

Se înfiora citind mesajul, apoi alergă într—un suflet până în parc, să—l întrebe pe dragon ce—avea să se întâmple în continuare. Abia când ajunse în fața mării pagode își dădu seama că dragonul nu—i va spune nimic, fiindcă el vorbea numai în prezența stăpânilor lui. Fiind îngrijorată, nu știu ce altceva să facă, așa că intră.

Se apropie temătoare de uriașul Dragon de Aur al înțelepciunii și—i așeză bilețelul în față. Apoi făcu câțiva pași înapoi, și, fiindcă nu se încumeta să vorbească, făcu o plecăciune adâncă și rămase multă vreme așa, cu fața în pământ. Însă dragonul nu se mișcă.

„Te rog”, se gândi ea, „te rog, spune—mi dacă li se va întâmpla ceva rău”.

Buzele ei rostiră încet de tot un singur cuvânt: Jim.

—Nu—ți face griji, mică regină a Jamballei! se auzi brusc o voce molcomă.

Li Si își ridică privirea. Oare dragonul îi vorbise? Stătea în continuare nemișcat, rezemat pe etichete din față, iar ochii lui priveau în depărtare, pe deasupra prințesei. Nu mai era nimeni acolo, deci numai vocea lui ar fi putut să fie.

—Mulțumesc! spuse ea și mai făcu o plecăciune adâncă. Mulțumesc, Dragonule de Aur al înțelepciunii!

Apoi fugi afară la tatăl ei, care stătea pe terasa palatului, și—i povesti totul.

—Cerule i—a apărut pe prietenii noștri până acum, spuse împăratul mișcat. Nu—i va părăsi nici de data

asta.

Spre amiază, Ping Pong se întoarse în port cu flota mandalieră. Căpitanul vaporului imperial și marinarii îi întâmpinară bucuroși pe naufragiații salvați și le povestiră ce se petrecuse între timp.

Se lăsase seara când vaporul cu pânze roșii ca sângele se îndreptă, cu neobișnuită viteză, spre uraganul furios. Pirații dădură din nou ocol uriașei coloane de apă străbătute de fulgere până când vaporul avu aceeași viteză și—l

lăsară să fie ridicat în aer, aterizând în cele din urmă în cetatea Ochiul—furtunii.

Jim și Lukas coborâră odată cu pirații și îi însoțiră până în sala cea mare, unde ușa din podea ducea în pivnița cu cele douăsprezece uși coclite de cupru.

—Ascultați! spuse unul dintre pirați întorcându—se spre cei doi prieteni. Nu ne puteți ajuta acolo jos. E mai bine dacă vă întoarceți pe vapor și pregătiți totul pentru plecare. Trebuie s—o întindem de—ndată ce ieșim de—aici.

—Asta *dacă* mai ieșim, spuse un altul. O clipă tăcură toți. Apoi primul pirat spuse:

—Dacă nu ieșim, atunci va trebui să vă descurcați singuri.

—Bine, spuse Jim.

—Dar să nu așteptați prea mult, mai adaugă un pirat, căci oricum n—o să ne puteți salva după aceea. Măcar voi să scăpați.

—Și mai vrem să—ți spunem ceva, Jim Năsturel, zise primul. În cazul în care nu ne mai vedem, să știi că—ți suntem prieteni.

Toți dădură din cap, apoi deschiseră trapa din podea și coborâră unul după altul în pivniță.

—E timpul să mergem, spuse Lukas. Haide!

Când ajunseră amândoi la vapor, Lukas legă frânele care țineau cala pe șine cu mai multe sfori și—i aruncă capetele lui Jim, care aștepta pe puntea din spate. Jim le prinse bine, gata să tragă de ele dacă era nevoie. Apoi Lukas veni lângă el. Nu puteau vorbi din cauza zgomotelor ca de orgă ale uraganului. Stăteau tăcuți unul lângă celălalt, așteptând, însă dintr—odată, prin toate răcnetele furtunii, din adâncuri se auzi un zgomot înspăimântător. În aceeași clipă, Tărâmul—care—n—ar—trebui—să—fie începu să se cutremure din toate încheieturile. Zgomotul părea a fi din ce în ce mai aproape, iar din loc în loc, prin găurile și gurile peșterilor, apa țâșnea ca dintr—o fântână arteziană. Nivelul apei tot urca, formând valuri înspumate și vârtejuri. Jim ezita încă dacă să tragă frânele. Dar prin intrarea care ducea în castel începu să curgă apă cu putere, ca într—o cascadă, împingând vaporul cu asemenea forță, că se aplecă într—o parte, aproape să se răstoarne. Însă prin spuma albă cei doi prieteni recunoscuseră siluetele piraților. Folosindu—se de toată puterea, Lukas se ținu bine, pregătit de impactul cu marea masă de apă. Îl prinse pe unul dintre pirați de mână și, fiindcă toți frații se țineau unul de celălalt, reuși să—i tragă pe toți la bord.

Însă era prea târziu să mai poată pleca. Tărâmul—care—n—ar—trebui—să—fie fusese cuprins de o agitație nebună, de parcă s—ar fi împotrivit scufundării. întreaga natură se năpusti cu putere asupra stâncilor, de parcă în sfârșit ar fi venit și momentul ei. Cei doi prieteni și pirații se prinseră bine de catarge. Nava fu ridicată în aer și învârtită în toate părțile. Apoi apa se retrase brusc, trăgând vaporul cu ea în adâncuri. între timp, muntele gigantic se umpluse cu apă și râuri înspumate gâlgâiau din toate găurile și peșterile. Apele clocoteau zbuciumate, lovite de fulgere din toate părțile.

Apa mării se căscă brusc în jurul Tărâmului—care—n—ar—trebui—să—fie, formând un vârtej inimaginabil de mare, din care se auzeau mugete și urlete ca din adâncul pământului, iar insula imensă se scufundă în abis, înghițită de apa gâlgâitoare.

În aceeași clipă, uraganul se prăbuși și dispăru cu totul. Numai vârtejul continua să se învârtă ca o pâlnie și să tragă nava în adânc, din ce în ce mai jos, cu lăcomie, de parcă ar fi vrut să o înghită.

Dar cei doisprezece frați erau din nou pe punte, în picioare. Nu mai rămăsese nimic din pânzele roșii, dar cârma încă funcționa. Vaporul fusese deja tras câteva sute de metri în vârtej și cobora cu viteză tot mai jos, pe marginea unui val abrupt. Printr—o perdea groasă de apă, cei doi prieteni văzură cum pirații scoteau nava, metru cu metru, afară din vârtejul puternic, la suprafață. Apoi nu mai reușiră să înțeleagă ce se—ntâmplă în jurul lor. Cu ultimele puteri se țineau de catarg.

Revenindu—și în simțiri, rămaseră uimiți de ce văzură înjur. Vârtejul dispăruse și un vânt blând bătea deasupra suprafeței liniștite a mării. Numai un roșu întunecat, ca de apus, brăzda cerul.

Cei doisprezece pirați stăteau laolaltă lângă copastia ruptă a navei, privind apa liniștită în locul în care mai—nainte fusese țăra lor.

Jim și Lukas veniră lângă ei.

După o vreme, unul dintre pirați spuse:

—Am făcut ce—a zis Dragonul de Aur al înțelepciunii. Ne—am căit. Dar acum unde vom merge, Jim Năsturel? Nu mai avem o casă a noastră. Și, dacă nu vrei să fii șeful nostru și nu ne iei în regatul tău, nu ne mai rămâne decât să străbatem la nesfârșit marea în corabia noastră.

—Lummerland e prea mică să ne încapă pe toți, răspunse Jim, dar când o să aflăm unde se află Jamballa atunci vom merge toți într—acolo, iar voi veți fi garda mea personală și—mi veți apăra ținutul.

—Și cum o să ne numim? întrebă nerăbdător unul dintre pirați.

—Prințul Myrrhen și cei Doisprezece Invincibili, îi spuse Jim.

Pirații îl priviră câteva clipe cu gurile deschise, apoi izbucniră în strigăte de entuziasm.

—Ho, ho! țipară ei râzând. E bine, ne place cum sună. Ho, ho! Trăiască prințul Myrrhen și cei Doisprezece Invincibili!

În înconjurare pe băiat, îl luară în brațe și—l aruncară de mai multe ori în aer. Lukas îi privea, scărpînându—se după ureche și zâmbind.

—Aveți grijă, oameni buni, să nu rămânem fără prinț!

Apoi pirații începură să cânte, urlând din toți bojocii. Era vechiul lor cântec pirateresc, dar melodia avea acum cuvinte noi. Și, fiindcă frații erau asemenea în tot ce făceau, nu avură nevoie să pregătească versurile dinainte.

*Cei doișpe de neînvins,
Ho, ho, ho, trăiască prințul Jim!
Apără regatul acela întins,
Ho, ho, ho, trăiască prințul Jim!
Nimic rău nu se va mai întâmpla,
Ho, ho, ho, trăiască prințul Jim!
Căci noi în veci îl vom proteja,
Ho, ho, ho, trăiască prințul Jim!*

După ce se mai liniștiră puțin, Jim, trăgându—și sufletul și simțind din nou pământul sub picioare, le spuse:

—Dar, deși suntem prieteni, asta nu e de—ajuns, pentru că încă nu vă pot deosebi. Cred că trebuie să găsim o metodă prin care să vă recunoaștem pe fiecare.

—Ar fi frumos, spuse unul. Și noi ne—am gândit la asta de câteva ori, nu—i așa, fraților?

—Da, spuse un altul. Dar nu ne—a venit nicio idee.

—Știu eu ce facem! spuse Jim. Ați spus că fiecare dintre voi știe să scrie câte o singură literă.

—Așa este, șefu', spuse unul dintre pirați.

—Atunci e mai simplu dacă fiecare dintre voi primiți un nume care începe cu litera pe care o știți.

—Să mă ia dracu'! spuse unul. Prințul ăsta face într—o clipă ce n—am reușit să facem noi toată viața. Trebuie să—ți meargă capul pentru chestiile astea.

Apoi fiecare pirat ieși la înaintare, să—și scrie litera pe o foaie. Lukas le citea pe fiecare cu voce tare și cei doi prieteni alegeau un nume potrivit. Avură o mică problemă cu unul dintre ei, și anume cu acela care crezuse mereu că litera sa e un C. Dură o vreme până înțelese că de fapt e un X. Dar i se păru că e frumoasă oricum. La sfârșit, Lukas citi numele fiecăruia:

1. Antonio
2. Emilio
3. Ignazio
4. Ludovico
5. Maximiliano
6. Nicolo
7. Rudolfo

8. Patricio
9. Sebastiano
10. Theodoro
11. Ulrico
12. Xaviero

Pirații stăteau acolo ca niște copii în ziua de Crăciun, bucurându-se de numele lor, prin care se puteau acum deosebi unii de alții.

—Și încotro mergem acum? întrebă Ulrico.

—În Lummerland, răspunse Jim. Dragonul mi—a spus că trebuie să mă întorc acasă, fiindcă acolo voi afla ce mai am de făcut.

—Bine, spuse Maximiliano, dar cu ce ajungem acolo? Furtuna asta blestemată ne—a ferfenițit pânzele.

Nu le mai rămase nimic de făcut decât să scoată covoarele, mătasea împodobită cu perle și frânghiile din cala vaporului, de lângă celelalte comori, și să le rupă pentru a face pânze din ele. Și, când ultimele stoffe de damasc și ultimele șervete de brocart fură cusute la un loc, vaporul oferea privirii o imagine curioasă, irezistibilă și flamboiantă. Cu sute de mici pânzetură colorate fluturând în vânt, nava plecă, învăluită în lumina roșie a apusului, înspre mica patrie a lui Lukas și Jim.

CAPITOLUL AL DOUĂZECI ȘI NOUĂLEA. ÎN CARE PRINȚUL MYRRHEN ÎȘI GĂSEȘTE REGATUL

Drumul până în Lummerland era lung. Navei imperiale îi lua de fiecare dată câteva zile să ajungă acolo din Mandala. Iar de la Tărâmul—care—n—ar—trebui—să—fie drumul dura de două ori mai mult. Dar, după tot ce—ai auzit până acum despre cât de pricepuți erau pirați și despre ce vapor rapid aveau, n—o să vă uimească dacă vă spun că celor Doisprezece Invincibili, cum se numeau acum, nu le lua decât o singură noapte să ajungă acolo.

Când Jim și Lukas se treziră a doua zi dimineață înainte de răsăritul soarelui și ieșiră odihniți pe punte, îi găsiră pe cei doisprezece frați la proră, privind uimiți prin lunete.

Auzindu—i pe cei doi prieteni, unul dintre pirați, Theodoro, se întoarse și spuse râzând:

—Ne—ai luat peste picior, șefu'. Să fie asta de aici insula ta micuță, pe care nu încăpem cu toții?

Cei doi îl priviră confuzi pe pirat, fiindcă nu vedeau nimic la orizont.

—De ce? întrebă Jim. Ce—i cu insula?

—Uitați—vă și voi! strigă Antonio. Furtună, fulgere și averse! Dacă asta e o insulă mică, eu sunt o muscă.

Doi dintre frați, Ignazio și Nicolo, le împrumutară prietenilor lunetele. Lukas și Jim se uitară prin ele. O vreme rămaseră tăcuți. Prin perdeaua de ceață, care avea iradiere roșii în lumina dimineții, văzură conturul unei insule... sau, mai degrabă, al unui întreg continent. În unele locuri, valurile albastre se loveau de niște faleze înalte, în altele țărmurile coborau ușor până sub apă. Munți și văi se preschimbau în pășuni înalte cât vedeai cu ochii. Și, cum soarele tocmai răsărea deasupra ținutului, stâncile începură să sclipească în toate culorile curcubeului, de parcă întreaga insulă ar fi fost făcută din pietre prețioase. Lumina îți lua ochii. Dar cea mai mare strălucire venea dintr—un loc anume, aproape de coastă. Jim nu—și putea da seama ce era. Lăsă luneta jos și spuse:

—Asta nu e Lummerland. Ai mers voi greșit.

—Da, așa mi se pare și mie, spuse Lukas. N—am mai văzut niciodată ținutul ăsta.

Toți cei doisprezece frații clătinară din cap.

—Noi nu navigam niciodată greșit, îi asigură Xaverio. Jim își duse iar luneta la ochi și, fiindcă vaporul se apropiase cu repeziciune de insulă, putu să vadă mai bine locul care strălucea cu atâta putere. Acolo se înălțau turnuri din pietre prețioase transparente și multicolore, palate și temple vechi, un oraș întreg ca de basm, care nu poate fi descris în cuvinte.

—Vai, zise Jim. Lukas, știi ce—i ăsta? Cred că e orașul pe care l—am văzut când am mers pe fundul mării.

Ambii prieteni avură o presimțire, dar niciunul din ei nu îndrăzni să—i dea glas.

Întregul ținut începea să se înalțe cam de pe la jumătate, iar cel mai înalt punct era un munte mic cu două vârfuri inegale, unul mai scund și altul ceva mai înalt. Și între ele, ca într—o gămălie de ac, se vedea un castel mic. Și puțin mai jos de el se vedea un mic punct de culoare. Era magazinul doamnei Waas! Și lângă el se afla gara. Chiar acolo, un obiect de fier sclipea în soare. Ceva în formă de locomotivă! Ceva care semăna cu Emma! Nu mai era nicio îndoială: Lummerland fusese cel mai înalt vârf al aceluia tărâm și rămăsese deasupra apei. Iar acum se afla chiar în mijlocul regatului aceluia întins și minunat, care fusese ascuns atâta vreme în adâncul oceanului și care, iată, apăruse din nou din ape peste noapte și acum strălucea în lumina soarelui: Jamballa!

Cei doi prieteni își luară lunetele de la ochi și se priviră unul pe altul.

—Jim! spuse Lukas.

—Lukas! se bâlbâi Jim.

Apoi se îmbrățișară și o vreme nu mai ziseră nimic.

Cei doisprezece frați stăteau în jurul lor, iar pe fețelor lor obosite și ridate apărură pentru prima oară un zâmbet de bucurie.

Vaporul cu pânze colorate, împodobite cu perle și danteluri, se apropia de coasta strălucitoare, iar acum ținutul se vedea tot mai bine. Lângă Lummerland se afla o pădure de corali, care sprijineau cu crengile și coroanele lor o mică bucățică de pământ care părea să plutească în aer. Era Noul Lummerland, insula plutitoare de pe vremuri. Se vedea și casa mică cu obloane verzi a domnului Tur Tur.

—Fraților! strigă brusc Nicolo surprins. Ținutul ăsta pare locuit de oameni fermecați.

Chiar în clipa aceea domnul Tur Tur ieșise din căscioara lui și se uita uluit în jur.

Văzut de la distanța aceea, părea să se—ntindă până la cer. Dar se dovedi încă o dată ce tipi îndrăzneți erau acei pirați, care, deși nu—l știau pe Uriașul Părelnic, nu se speriară deloc văzându—l.

Lukas și Jim le explicară fraților ce truc stătea în spatele apariției bătrânului și cum îl aduseseră pe Lummerland ca să le fie far. Și, dacă ar fi fost posibil ca foștii pirați să—i admire și mai mult pe prinț și pe prietenul lui, cu siguranță au făcut—o după ce—au auzit povestea uriașului.

Între timp, ajunseseră pe coastă și ancorară vaporul într—un golf mic și liniștit. Stâncile din pietre prețioase formau un port natural, cu un chei în toată regula, prin care puteai coborî de pe punte direct pe uscat.

Și iată că veni și momentul în care Jim Năsturel, acum prințul Myrrhen, ultimul urmaș al sfântului rege Gaspar, cel cu chipul negru, puse piciorul pe țărmul vechiului țărm al Jamballei.

—Eu vă propun, spuse Lukas, cu o voce plină de bucurie, vă propun ca, pentru a ține minte pentru totdeauna această zi, acest țărm să nu se mai numească Jamballa, ci Jimballa!

Numele li se păru tuturor frumos, iar Jim răspunse:

—De—acum înainte se va numi *Jimballa*!

Și cu aceste cuvinte își luă în stăpânire regatul. Acum era într—adevăr al lui pentru totdeauna.

Apoi porniră toți spre Lummerland, care se afla în mijlocul regatului. Era un drum lung, fiindcă Jimballa era mare. Și nici nu merseră repede, fiindcă erau încântați de lucrurile pe care le vedeau. Totul rămăsese așa cum fusese pe fundul mării. Văzură păduri de corali, iar pământul era acoperit de scoici cu perle. Nu răsărise încă iarba și copacii nu înverziseră, dar n—avea să mai dureze mult, pentru că, în cei peste o mie de ani în care dormise sub ape, marea făcuse pământul foarte roditor.

Peste tot se înălțau munți și stânci din pietre prețioase roșii, albastre și verzi. Comorile piraților, care rămăseseră pe vapor, păleau în comparație cu bogăția aceluia regat.

În cele din urmă ajunseră cu toții, conduși de Jim și Lukas, la granița cu Lummerlandul, pe care valurile mării nu îl mai puteau mângâia.

Domnul Tur Tur îi trezise între timp pe regele Alfons al XII—lea Fără un Sfert și pe ceilalți doi supuși ai lui; toți stăteau în fața castelului dintre cele două vârfuri și priveau în jurul lor muți de uimire. Nu puteau să înțeleagă transformarea care avusese loc peste noapte. Jimballa se ridicase atât de ușor din ape, că niciunul dintre ei nu se trezise din somn. Abia când Jim și Lukas ajunseră lângă ei și le urară bună dimineața își veniră în simțiri. Nu pot descrie cu câtă bucurie se întâmpinară. Trebuie să vă imaginați singuri. Și cât de fericită fu bătrâna, buna și pântecoasa Emma când Lukas veni lângă ea, mângâind—o ușor și înduioșător pe cazan. Lukas n—o mai lăsase niciodată atât de multă vreme singură și înțeleseseră mai bine ca niciodată cât de mult își lipseau unul altuia când erau despărțiți. Iar Jim înțelegea asta cel mai bine, fiindcă Molly a lui încă lipsea.

Cei doi prieteni își povestiră pățaniile. Dar de data asta nu mai puteau sta în bucătărioara doamnei Waas, ca pe vremuri, când se întorseseră din orașul dragonilor, fiindcă erau prea mulți și nu mai încăpeau. Foștii pirați se așezară chiar pe granița micului regat, Jim și Lukas se urcară pe bătrâna locomotivă, iar ceilalți își aduseră toți scaune și se făcură comozi, ca să poată auzi cât mai bine povestea. Regele Alfons al XII—lea Fără un Sfert chiar își scoase tronul regal în fața ușii castelului, se învârti fericit de câteva ori în jurul lui cu papucii cadrilați, trăgând cu urechea la povestirea celor doi mecanici de locomotivă; doar unul din ei purta o coroană și era, de—acum, colegul *lui*.

—Nouă, regilor, ne e foarte greu câteodată. Pot să confirm asta, mai intervenea el când povestea devenea prea captivantă.

Doamna Waas, din cale—afară de bucuroasă, scosese toate gustările, dulciurile și înghețata pe care le avea în magazin și le oferi tuturor.

După ce terminară de povestit tot, lăsându—i pe ascultători uluiți și buimăciți, domnul Armel se ridică, înclinându—se foarte curtenitor, și spuse:

—Acum că totul s— a terminat cu bine și că fiecare și— a găsit locul în lume, aș vrea să— mi permit să întreb dacă onorabilii mei prieteni n— au găsit cumva o meserie potrivită și pentru umila mea persoană. Am mai vorbit odată despre asta, dacă vă mai amintiți.

—Firește că ne amintim, domnule Armel, răspuse Lukas, trimițând un nor de fum spre cerul senin. Și cred că am găsit ceva pentru dumneavoastră.

Jim îl privi surprins pe Lukas. Nu știa nimic despre asta.

—Da, continuă Lukas și— i făcu vesel cu ochiul prietenului său. Prințul nostru ar vrea să știe să citească, să scrie, să socotească și multe altele pe lângă. Sau cel puțin așa a spus.

—Chiar așa? întrebă domnul Armel bucuros.

—Da, spuse Jim, așa e. Ați vrea să mă învățați cum e cu lucrurile astea?

—Cu cea mai mare plăcere! spuse domnul Armel.

Și așa se făcu că Jim Năsturel, tânărul rege din Jimballa, începu să se ducă zilnic la școala domnului Armel, unde învață să scrie, să citească, să socotească și multe altele. Și n— aș exagera dacă aș spune că domnul Armel se dovedi un profesor extraordinar și că, de la o zi la alta, Jim era din ce în ce mai deștept, dar și mai uimit de toate lucrurile pe care le știa profesorul lui. Îl puteai întreba orice, era „o enciclopedie ambulantă”.

Jim încercă să— i convingă și pe cei doisprezece foști pirați să vină împreună cu el la școală, dar frații nu păreau prea entuziasmați, așa că nu mai insistă.

Primele scrisori pe care Jim le scrisese cu mâna lui erau pentru copiii care fuseseră închiși pe vremuri, împreună cu Li Si, în Kummerland. Le scria să vină în Jimballa. Apoi le dădu scrisorile celor doisprezece frați și— i trimise să le înmâneze copiilor pe care îi răpiseră pe vremuri.

Nici nu plecă bine nava cu pânze colorate și împodobite cu perle, că o alta, și mai frumoasă, apăru în portul cu cheiul din piatră prețioasă. Era noua navă imperială a lui Pung Ging, împăratul Mandalei, care— i avea la bord pe el însuși, pe Li Si și pe Ping Pong. Aflaseră deja ce lucruri uimitoare se întâmplaseră între timp.

—V— a telefonat regele Alfons al XII— lea Fără un Sfert? îi întrebă Jim.

—Nu, îi răspuse împăratul, zâmbind ușor, am aflat de la altcineva. Nu poți bănuî de la cine?

—Poate de la Dragonul de Aur al înțelepciunii, spuse Jim.

—Da, de la el știm, răspuse Li Si. De când s— a scufundat Tărâmul— care— n— ar— trebui— să— fie, vorbește cu noi tot timpul. Acum, toată Floarea înțelepciunii, toți douăzeci și unu de învățați, se duc în fiecare zi la el la școală, iar el îi învață misterele lumii.

—Și ar mai vrea să— ți transmită ceva și ție, stăpânul și domnul lui. Spune că în ziua în care prințul Myrrhen și prințesa Li Si se vor căsători prințul Myrrhen va primi înapoi ce— a pierdut.

—Molly! spuse Jim, radiind de fericire.

Firește că ardea de nerăbdare să— și primească mica locomotivă înapoi, deși nu înțelegea exact cum avea să se întâmple asta. Ziua nunții trebuia să fie cât mai curând. Ceilalți erau și ei de aceeași părere. Ping Pong adusese din Mandala o cală întreagă de copaci din aceia transparenți împreună cu alte plante din Pădurea Celor o Mie de Minunății, pe care le— au plantat imediat ce— au ajuns.

Domnul Tur Tur rămăsese precaut în căscioara lui. Uriașul nu voia să— i sperie pe oaspeți cu însușirea lui ciudată. Nici Li Si, care— l cunoștea, nu— l văzuse niciodată de departe, iar domnului Tur Tur i se părea mai bine dacă i— ar fi lăsat pe oaspeți să se obișnuiască mai întâi cu aparițiile lui ciudate. Însă împăratul, mai— marele bonz mic și chiar și căpitanul și marinarii voiau neapărat să— l salute, așa că— l vizitară în căscioara lui, lucru care— l emoționa peste poate.

ULTIMUL CAPITOL. ÎN CARE POVESTEA SE TERMINĂ CU ALTE CÂTEVA SURPRIZE

După alte câteva săptămâni, nava foștilor pirați se întoarse plină cu copii din toate țările străine, care—și aduseseră cu ei familiile numeroase.

Ca să le arate copiilor că nu mai sunt Cei 13 Sălbatici, foștii pirați dăduseră jos capul de mort cu cele două oase încrucișate de pe pălăriile lor și cususeră în locul lor un steguleț rotund cu toate culorile curcubeului, noul steag al Jimballei.

La sosire, copiii îi salutară pe eliberatorii lor și toți se bucurară nespus de mult. După ce larma încetă întru câțva, Lukas spuse:

—Deci nuntașii au venit cu toții. Cred că putem să facem nunta. Ar trebuie să o sărbătorim chiar azi.

—Da, spuse și Jim, așa ar trebui.

Se hotărî deci ca petrecerea să aibă loc chiar în acea seară în vechiul oraș din pietre prețioase de pe țărmul Jimballei. Cei Doisprezece Invincibili fură însărcinați să pregătească totul.

Copiii și familiile lor porniră cu Jim și Lukas spre Lummerland, căci voiau să vadă toate acele lucruri despre care auziseră atât de multe. Regele Alfons al XII—lea Fără un Sfert îi întâmpină în micul lui regat și dădu mâna cu fiecare. La fel făcu și domnul Armel. Doamna Waas, entuziasmată din cale—afară și cu obrajii roșii, găti toată după—amiaza, făcând pandișpan după pandișpan. Toți se înfruptară din ele, chiar și cei care nu mâncaseră așa ceva, de exemplu indienii sau copiii eschimoșilor. Toate lucrurile gătite de doamna Waas li se părură minunate, chiar mai bune decât carnea de bivoliță sau uleiul din ficat de cod de—acasă.

Se jucară toată după—amiaza și, cum copiii veniseră din toate țările străine, fiecare știa câte un joc pe care ceilalți nu—l cunoșteau. În cele din urmă însă, după alergătura aceea veselă, toți se simțiră puțin obosiți. Se făcuse oricum vremea să se îndrepte spre orașul din pietre prețioase, fiindcă Jimballa era un ținut întins și aveau mult de mers până acolo.

Lukas o pregăti pe bătrâna și buna Emma; și ea trebuia, firește, să fie de față la nunta lui Jim cu Li Si. Iar copiii cărora le obosiseră picioarele de la atâta joacă puteau să stea jos o vreme și să se odihnească. Printre familiile prezente acolo se aflau firește și oameni bătrâni, bunici și străbunici, pentru care drumul lung până în oraș putea să fie obositor.

Emma pufăi de câteva ori, iar lungul alai se puse în mișcare. Vechea locomotivă porni ușor din loc, încetinind din când în când, pentru ca oaspeții, care nu încetau să se minuneze, să se poată bucura de noul regat după voia inimii. Seara se lăsa peste ținut și, când ajunseră în sfârșit la câmpia pe care se afla orașul, se făcuse deja noapte.

Dar cum să descriu imaginea care li se înfățișa acum în fața ochilor?

Cei Doisprezece Invincibili aprinseseră focuri peste tot înăuntrul vechiului templu, căzut pe jumătate în ruină, pe străzi și în curți și în spatele zidurilor vechiului palat. Întreg orașul strălucea acum în toate culorile, ca un semafor magic. Deasupra orașului, cerul înstelat se vedea în toată limpezimea lui. Dinspre plajă se auzea tumultul mării. Apa strălucea în nenumărate nuanțe de verde, iar toate valurile aveau câte o coroană de spumă în care licăreau nenumărate scântei de lumină.

—Privește, îi spuse Jim lui Li Si, cu care mergea ținându—se de mână în spatele locomotivei. Sunt luminile mării!

—Da, spuse mica prințesă cu admirație. Sunt aprinse datorită ție și lui Lukas.

Intrară în orașul luminat și cu cât înaintau pe străzile și prin piețele luminate cu atât erau mai uimiți. În cele din urmă alaiul se apropie de o piață mare și rotundă, în mijlocul căreia se afla un pedestal în forma unei piramide cu trepte; în vârful era un tron de piatră albă ca zăpada, în care erau gravate următoarele cuvinte:

CU CÂT MAI MULT CU ATÂT MAI BINE.

Cei Doisprezece Invincibili stăteau în jurul pieței, ca cifrele în jurul cadranului unui ceas, cu făclii

aprinse în mâini. Văzându—i pe Li Si și Jim venind, începură să strige cu glas puternic:

—Trăiască perechea regală! Trăiască! Apoi cântară cântecul lor cel nou.

În timpul cântării, copiii cu familiile lor numeroase se așezară și ei în cerc în jurul tronului, ovaționând familia regală.

Jim și Li Si rămaseră în fața treptelor care duceau la tron. Doamna Waas și Lukas se apropiară de cei doi tineri ca să le înmâneze mantiile de nuntă. Doamna Waas îi puse micii prințese pe umeri o mantie albă, împodobită cu argint și perle, a cărei trenă ajungea până la pământ. Și—i puse și coroana de mireasă, cu un voal lung și alb. Apoi Lukas își îmbracă micul prieten într—o mantie regală purpurie, brodată cu aur. În ochii lui Lukas se văzu o sclipire ciudată; dacă ar fi avut pipa în gură, atunci cu siguranță că ar fi scos niște nori groși de fum, cum făcea mereu când era puțin emoționat.

După ce tinerii fură îmbrăcați în hainele de nuntă, împăratul din Mandala veni ușor spre ei. Ținea în mâini o pernă mare, albastră, pe care erau așezate însemnele regalității: coroana regală a sfântului rege Gaspar, sceptrul și globul crucifer, o delicată coroană mandalieră pentru Li Si și steaua roșie cu cinci colțuri a Celor 13 Sălbatici.

Împăratul se puse între cei doi tineri. Lukas îl luă pe Jim de mână, iar doamna Waas o conduse pe mica prințesă și urcară împreună treptele. Se opriră puțin înaintea tronului, iar împăratul spuse cu o voce blândă, care totuși se auzi în toată piața:

—Copiii mei, luați aceste coroane. Astfel, anticul regat al Jimballei va avea din nou un rege și—o regină.

Împăratul îi dădu perna lui Lukas, mecanicul de locomotivă, după care luă cu ambele mâini coroana cu douăsprezece colțuri și i—o puse lui Jim pe cap. Apoi luă coroana mică mandalieră și i—o puse fiicei lui pe cap. La un semn al împăratului, Jim luă sceptrul din mâinile lui Lukas. Globul crucifer i—l dădu tinerei regine. La sfârșit, Lukas îi prinse prietenului său steaua roșie de mantie. Tinerii se așezară după aceea unul lângă altul pe tronul cu inscripția aceea misterioasă.

Regele Alfons al XII—lea Fără un Sfert rămăsese, plin de tact, în spate pe parcul acelei ceremonii, fiindcă era, cum ar veni, numai într—o vizită diplomatică într—o țară străină. Dar nu se mai putu abține și, plin de entuziasm, își luă coroana de pe cap, o aruncă în aer și strigă:

—Trăiască regele Myrrhen! Trăiască regina Li Si! Trăiască cuplul regal! Și fie ca țările noastre să trăiască mereu în bună vecinătate... ăăă...

Era atât de bucuros, că—și pierdu șirul gândurilor, dar, cum toți erau la fel de entuziasmați ca el, nimeni nu băgă de seamă. Ping Pong, care stătea chiar lângă rege, sări și el în sus spunând:

—Vai, vai, vai, sunt atât de încântat! Vai, vai, vai ce privesc înălțătoare!

Iar domnul Armel, care stătea lângă Ping Pong, zise și el:

—Și gândiți—vă că eu sunt profesorul lui! Domnule mai—mare bonz, eu sunt profesorul unui rege! Nu este numai înălțător, este sublim!

Domnul Tur Tur, care se ascunsese precaut în tenderul Emmei, începu și el să strige cât putea de tare:

—Mult noroc, toate bune, trăiască cuplul regal!

Iar Emma începu să pufăie, să fluiera și să se bââie de bucurie.

Împăratul din Mandala ridică însă mâna și toată mulțimea tăcu. După ce se făcu liniște, zise:

—În această clipă, iubiții mei prieteni, sfârșitul se întoarce misterios spre începuturi și ultima za din lanț se prinde de prima. Cercul se închide.

În timp ce toți tăceau ascultând cuvintele împăratului, dinspre mare se auziră niște sunete ciudate de corn.

—Cine—ar putea să fie? îl întrebă Jim în șoaptă pe Lukas.

—Poate că sunt prietenii noștri, oamenii mării, spuse Lukas. Poate că vor să sărbătorească împreună cu noi.

—Ar trebui să—i întâmpinăm, spuse Li Si.

Toată lumea fu de—a acord și împreună cu Emma și cu Cei Doisprezece Invincibili traversară orașul, apropiindu—se de țarm. Când ajunseră lângă mare, fură martorii unui spectacol minunat. De departe, din larg, un alai de petrecăreți se apropia de țarm. Plutind pe valurile luminate, sute de oameni ai mării suflau în cochilii și se îmbulzeau vioi unii în alții. În mijlocul lor, o scoică de sidef plutea ca o barcă, trasă de șase morse. În barcă se afla Sursulapici, care purta un voal lung, iar lângă ea stătea Ușaurișuum. În spatele lor era o altă barcă din scoici; nu vedeai prea bine cine stătea în ea, fiindcă era acoperită cu alge uriașe.

—Oare au găsit—o pe Molly? întrebă Jim în timp ce inima îi bătea nebunește.

—Aș fi foarte trist dacă n—ar fi așa, spuse Lukas entuziasmat.

Când alaiul format de oamenii mării ajunse în sfârșit pe plajă, Jim îi salută pe toți ca rege al aceluia ținut și le—o prezentă pe noua lui regină.

Sursulapici și Ușaurișuum se uitară și ei zâmbitori unul la altul, apoi sirena spuse:

—Și noi ne sărbătorim azi nunta.

—Pe toți sfinții! spuse Lukas. Înseamnă că Ușaurișuum a rezolvat sarcina, pe care i—a dat—o regele Lormoral?

—Așa e, răspunse *oceanidul* țestos cu vocea lui melodioasă. Cu ajutorul prietenului meu Nepomuk, care vă transmite salutări. Ii merge foarte bine și e foarte fericit. Dar slujba lui de operator al stâncilor magnetice l—a împiedicat să vină. În noaptea asta a aprins toate luminile mării și e îngrijorat că ar putea să i se întâmple ceva vreunei nave dacă—și părăsește postul.

—Bravo! spuse Lukas admirativ. Să—i spuneți, vă rog, că suntem foarte mulțumiți de el și că—l salutăm la rândul nostru.

—Nu cumva ați găsit—o și pe Molly? întrebă Jim, care nu mai avea răbdare.

Sursulapici și Ușaurișuum se uitară iarăși zâmbitori unul la altul. Apoi *oceanidul* țestos spuse cu vocea lui muzicală:

—Vouă trebuie să vă mulțumesc că putem să obținem iar Cristalul Veșniciei. Așa că primul lucru pe care l—am făcut a fost să vă reparăm mica mașină. Am găsit—o departe, în sud, pe fundul celui mai adânc ocean. Dragonul—pe—jumătate și cu mine i—am schimbat fierul cu acest cristal indestructibil, la fel de indestructibil ca prietenia noastră și recunoștința pe care v—o purtăm.

Apoi oamenii mării traseră algele de pe a doua barcă de scoici și de sub ele apărură Molly, transparentă ca apa cea mai pură și mai frumoasă ca oricând.

Mica locomotivă fu adusă pe uscat, iar acum stătea chiar în fața lui Jim. Prințul o mângâie ușor cu mâna, de parcă i—ar fi fost teamă că ar putea dispărea din nou. Însă locomotiva nu dispărură. Era o locomotivă adevărată, o locomotivă în toată regula, și chiar crescuse puțin între timp.

—Vă mulțumesc! spuse Jim, privindu—i cu ochi mari. Vă mulțumesc!

Și după o vreme îi întrebă:

—Dar nu cumva se poate sparge ușor?

—O, nu, răspunse Ușaurișuum, Cristalul Veșniciei nu se sparge niciodată.

—Deci nu se va strica niciodată, niciodată? întrebă Jim.

—Niciodată, spuse *oceanidul* țestos.

Între timp, Lukas o adusesese și el pe Emma mai aproape. Vă puteți închipui cât de bucuroasă fu aceasta să—și vadă din nou copilul, mai ales că acum fata ei era așa de încântătoare.

Nici nu terminară bine cu salutările, că din mare se auzi brusc un pleoscăit neobișnuit. Apa se umflă și se ridică asemenea unui munte, iar apoi văzură capul uriaș al regelui Lormoral ieșind din valuri. Acesta privi câteva clipe tăcut cele două alaiuri de nuntă, apoi un zâmbet mare i se lăți pe toată fața; când vorbi în sfârșit, cuvintele lui se auziră ca râgăitul unei balene:

—Felicitări! Felicitări!

Și spunând asta dispărură din nou adânc, cu apa bulbucându—se înfricoșător în urma lui.

—El e tata, spuse prințesa mării, parcă încercând să—și ceară scuze. Dar vă rog să luați loc. Urmează un spectacol de balet acvatic.

Toți se așezară comod pe plajă, iar oamenii mării luară loc în apa puțin adâncă de lângă țărm. Alaiul prințesei mării începu atunci un dans minunat în mijlocul apei.

Petrecură mult, până târziu în noapte, și de când e lumea lume nu se mai văzuse ceva mai frumos. Toți cei care—au fost acolo v—ar spune același lucru.

Câteva zile mai târziu, împăratul se întoarse în Mandala împreună cu Ping Pong. Dar Li Si rămase pentru totdeauna în Jimballa, fiindcă acum era regina aceluia ținut. Lukas și Jim construiră împreună, chiar în apropierea graniței cu Lummerland, o casă frumoasă, pe jumătate palat mandalier, pe jumătate gară. Mica pereche regală avea să locuiască acolo până la sfârșitul vieții. Li Si învăță de la doamna Waas să gătească și să îngrijească de gospodărie și continuă să se ducă în fiecare zi cu Jim la școala domnului Armel. În rest, domneau împreună asupra regatului lor. În vechiul oraș din pietre prețioase nu se duceau decât la ocazii solemne sau dacă aveau ceva important de discutat. Majoritatea copiilor rămaseră acolo

pentru totdeauna, cu tot cu familiile lor numeroase. Aduseseră cereale din țările lor de origine și le plantaseră în pământul roditor al regatului. Așa că în curând pe insulă apărură o zonă de prerie cu păduri pentru indieni, una cu câmpuri mari de lalele și pășuni pentru olandezi, una cu junglă pentru copiii negri care purtau turbane; chiar și pentru eschimoși exista un ținut potrivit în nordul țării, unde era suficient de frig și unde ninge mult iarna. Ce s—o mai lungim, fiecare își găsi locul lui. Pădurile dese de corali, care susținuseră înainte insula plutitoare Noul Lummerland, erau parcă făcute pentru gimnastică sau cățărări și aveau ascunzători atât de bune, încât deveniseră locul de joacă preferat al copiilor.

Cu timpul, locuitorii ținutului se obișnuiseră cu Uriașul Părelnic, încât acum putea să iasă afară și în timpul zilei, fiindcă nimeni nu se mai temea de el. Copiii îi făceau cu mâna când îl vedeau de departe înălțându—se până la cer și el le făcea cu mâna înapoi. Evident, continua să—și practice meseria de far, fiindcă navele puteau să se izbească la fel de bine de un ținut mare așa cum ar fi putut să se izbească de unul mic.

Cei Doisprezece Invincibili dădeau mereu ocol insulei în vaporul lor cu pânze colorate și împodobite cu perle, protejând regatul șefului și regelui lor. Așa că ținutul nu era amenințat de nimic și nimeni nu trebuia să trăiască în teamă. Și, fiindcă nicăieri în acel regat nu existau lucruri care să stârnească teama, începură în curând să poposească acolo, de peste tot din lume, tot felul de păsări, unele superbe, altele obișnuite, unele care ciripeau frumos, iar altele care știau doar să măcăne și să găgâie; toate deveniră în scurt timp atât de blânde și de încrezătoare, încât veneau la tine dacă le chemai. Mai târziu apărură și alte animale, firește. Dar, cu toate acestea, de—atunci încolo Jimballe se numi „Regatul copiilor și al păsărilor”.

Și ce s—a ales de Dragonul de Aur al înțelepciunii? Jim și Lukas i—l dăruiră împăratului Mandalei. Drept recunoștință, împăratul ordona ea imaginea dragonului să fie pusă pe toate steagurile și brodată pe toate hainele marilor demnitari și oficiali. Sunt sigur că ați văzut deja asemenea materiale prețioase. Acum știți și voi de unde vine imaginea aceea.

Lukas rămase cu bătrâna Emma în Lummerland. În fiecare zi străbătea țara de la un capăt la altul, trecând de mai multe ori prin cele cinci tuneluri de pe fosta insulă.

Cu ajutorul prietenului său, Jim construisese ușor, ușor, o rețea complexă de căi ferate, cu multe ramificații, care traversa întreg regatul, care ducea copiii de acasă în Lummerland și—napoi, sau pe care—l foloseau ei doi, în cazul în care voiau să—și facă vizite. Și cei doi prieteni chiar se vizitau des.

Cel mai frumos era însă când Jim se plimba, în lumina apusului, cu locomotiva lui de sticlă, prin care vedeai focul, apa și aburii lucrând. Stătea mereu în cabina ei, luminat de flăcări, cu coroana strălucitoare pe frunte și cu steaua roșie a piraților pe piept.

Când Jim și Lukas se întâlneau pe drum, își făceau cu mâna, iar locomotivele lor fluierau din răspuțeri. Sus, deasupra Lummerlandului și a Jimballei, cu cerul înstelat în spate, stătea mereu domnul Tur Tur, cu felinarul lui, ca un adevărat brad de Crăciun.

Așadar, dragi prieteni, cu asta cartea despre Jim Năsturel și Lukas, mecanicul de locomotivă, a ajuns la...

SFÂRȘIT